Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 4 (1913) The Ladies' Garment Worker

12-1-1913

The Ladies' Garment Worker, Volume 4, Issue 12

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol4
Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.
Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 4 (1913) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 4, Issue 12

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol4/12

Vol. IV DECEMBER, 1913 No. 12

The LADIES' GARMENT WORKER

Contents:

My Tour in Europe (continued) John A. Dyche.

G. E. B. in Session—Interesting Proceedings.

Reports of Officers and Organizers—Ab. Rosenberg, Israel S. Feit, Josephine Casey.

The A. F. of L. Convention at Seattle—Extract from Report of Executive Council and Resolutions Pertaining to Our International Union.

Our Women Workers—Pauline M. Newman.

Editorials, etc.

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons, Higher Wages, Longer Life

Longer Working Hours Means Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life

PUBLISHED MONTHLY
IN ENGLISH AND YIDDISH
by the
INTERNATIONAL
LADIES' GARMENT WORKERS UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City

THE SCHREIBER PRESS, 437 GRAND STREET.

COLLECTIVE AGREEMENTS IN GREAT BRITAIN.

A series of twelve articles on AGREEMENTS WITH EMPLOYERS IN GREAT BRITAIN will shortly appear in the "Ladies' Garment Worker." They will contain the very latest information and conclusions on this subject of vital importance to the workers and will be written by

SIDNEY WEBB, L. L. B.

(Author of the "History of Trades Unionism," "Industrial Democracy," "History of "Local Government," etc.) and

W. MELLOR, B. A.

The following will be exhaustively dealt with in the course of the series:

Conciliation and Arbitration.

Agreements in the Clothing Trades (two articles).

Agreements in the Cotton Industry.

Relations of Employers and Employees in the Engineering and Shipbuilding Trades, Iron and Steel Manufacture, Mining, Building, Transport and Sweated Industries.

The series will conclude with a reasoned commentary on the effects of agreements on industrial organization and their probable future development. The first article will appear in our next issue.

REGARDING TRANSFERS.

1. Before issuing a transfer, note that the member wishing to transfer must be a member not less than 6 months in good standing in your local.

2. When issuing a transfer write across his name on his dues book the word "*Cancelled*," the date and your (Secretary's) signature.

3. Let the member write his name in his dues book and also in the space provided for this purpose in the margin of the traveling card.

4. Before accepting a transfer let the transferred member sign his name and compare his signatures.

5. On accepting a transfer issue to the member a new dues book and don't paste the dues stamps into his old cancelled book.

TRAVELING CARDS IN BOOK FORM

Local Secretaries are requested to note that Members' Traveling Cards can no more be obtained in loose leaves. These are now in book form of 100 leaves each, and the price is One Dollar per book.

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless its bears a plain and readable impression of this UNION STAMP

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

VOL. IV. DECEMBER, 1913 No. 12

My Tour in Europe

By JOHN A. DYCHE

GERMAN METHODS AND STRIKES.

On general propositions *I usually found myself in the same boat with the French and English delegates. For the delegates from both those countries disliked the slow and undemocratic methods of the Germans. I found the French Unions really revolutionary and democratic, but unfortunately they seem too revolutionary and anarchically inclined, and of course, utterly inpractical, and this is perhaps the reason why they are so weak and impotent. The *Federation De L'Industrie des Travailleurs de L' Habillement de France et des colonies* consists of 2,000 members all told.

I said in my previous article that the German Unions ask for no recognition and no union shop, nor do they fight for reducing the hours of labor, and that they are interested chiefly in the "tariff" or wage scale question. Do not, however, think for a moment that their "movements," or attempts to raise wages or demands for a higher "tariff," are too big or exorbitant. It is true that very often they succeed in raising wages without strikes, but it is because their demands are so small, because they move so slow and are so terribly cautious that the employers will not offer any great objections and will often grant them. Then again the Board of Arbitration generally intervenes in their disputes—therefore among the German Tailors there are very few big strikes. The big strike of the Cloak Makers of two years ago in Berlin was a walk-out and was not supported by the German Tailors' Union. The Germans call it a "French Strike."

*See our October and November issues.

On general principles they seem averse to general strikes and have no faith in them. They only call a strike in a shop in which 75% of the workers are in good standing with the union.

I said to one of the delegates in private conversation: "Instead of calling yourselves Social Democrats you ought to call yourselves 'social bureaucrats.'" The delegate answered with a smile: "I can quite understand that our method will appear strange and ultra-conservative to an American, but you must not forget that you are dealing with people who have been soldiers and who are accustomed to obey orders and act in accordance with instructions. With you in America, Democracy is a kind of religion; everybody in your country talks about it, including every corrupt politician. A great deal of corruption in American politics is due to this Democracy, and people are often duped by high sounding phrases; there the unscrupulous person has the most to say and will carry the crowd with him. It seems to me that you have too much Social "Demagogy." From the conversation with the delegates I gathered that very few of them are inclined to put any form of Democracy into practice. Just as our own people here, who are good Social Democrats and Industrialists, and still will insist upon $27 or $30 initiation fee, and keep out the poor fellow who has not got the money, so the labor men in Europe, who insist on calling themselves Social Democrats, in practice use autocratic methods which a Tammany politician would not stand for.

One of them told me, when speaking on a question of Democracy: "After all, the success of an Organization depends only upon the ability and honesty of the responsible officers."

And, by the way, they very seldom use the word "Leader," but rather "officer" or "responsible officer;" in other words *Beamten*. The *Beamten* in a German Union are everything. "It is only they," he continued, "who can do constructive work without which an Organization cannot live. When the work is hampered by irresponsible people, no progress can be made, and you are never sure of your Organization, for you never know into whose hands it will fall next. The worker who is confined all day to the shop cannot understand the intricacies of an Organization which requires a lifetime of study and hard work and close attention to routine. All the worker can do is to kick and find fault, but when it comes to constructive work and finding means for remedying evils, he is nowhere."

Sabbath, the delegate from Germany, who was one of the leading men at the Congress and is the editor of the German Tailors' Official Journal, told me in private conversation: "You are impatient with our slowness, you think we are much too cautious, too conservative; that our fear of taking risks is altogether too great. It is true, we are slow, but we are also sure. We consider and reconsider each move we make many times, but we make fewer mistakes than you do. If our progress is slow, we do not stand in fear of losing what we have gained. You do not like our endless chain of benefits, but it gives us a compact organization. I am sure you cannot feel the same."

I knew that when he said this, he was hitting the nail on the head. Still, I told him that at the rate of progress they were making they would achieve their "endziel" in some billions of years. At the convention I was the only delegate who could tell them something new. The rest of the delegates simply repeated what everybody knew. For owing to the slow progress they are making, they are creating nothing new. They are traveling slowly along on the old worked-out method of Trade Unionisms.

By the way, in Europe the trade unions have no locals, but one Big Union with local branches only. The funds and the property of the Organization belong to the whole body. There is no trace of local autonomy. It is all administered from one center.

What I told them about our accomplishments for the last three years was a revelation to them. The abolition of home work by our Organization startled them. They believe that in no other country in the world could this be accomplished, except in America. Of the existence of our International Union they knew nothing at all. All they knew was that there had been a big strike of girls in New York in 1910, and that with the aid of millionaire suffragettes the girls won their strike. They also heard that there had been a big strike of tailors in New York City this year. My criticisms of the German Unions and their methods delighted the English and French delegates.

Although they took things easy and often ate and drank throughout the discussion, yet the spirit of comradeship and order always prevailed. Differences of opinion did not at any time resemble the altercations which we often witness at conventions in this country. Perhaps this spirit of comradeship was due to the fact that most of the delegates came from various countries and treated each other as guests. From the very beginning I was the object of attention and curiosity, chiefly because I came from such a far-away country and my ways were so different from theirs. They move about so slowly and take everything so easy that even my emphatic declarations and speeches were strange to them. Later on the Germans began to feel nervous about my criticisms of their conservatism, their slowness, their devoting too much of their time to statistics and their being too scientific. I even ventured to tell them that all their achievements were child's play compared to what we do in America and advised them to hustle and leave science and statistics alone; to dare and do things and not to spend too much time calculating chances of success, for then they will never move.

Until this Convention, the German Unions were the leading spirits among the European tailors. Their ways and methods could only be imitated. Nobody thought of criticising them. It was the first time that the Germans at a Congress of Tailors had to justify their methods and be on the defensive. When I told them that they creep like snails and that it will take them ages to accomplish what we have accomplished here in eight years, the French and English delegates were delighted at the knocks the Germans received at my hand. Flynn, the English delegate, said: "'Begad,' you have upset the balance of power in Europe. We had nothing but 'Germany' until now, but now we have something new and worth while." Dumas, the French delegate, told Peluso: "The Germans are becoming quite nervous; this Yankee makes them feel quite uncomfortable."

WHO IS RESPONSIBLE FOR THE HIGH INITIATION FEES IN OUR LOCALS?

The afternoon session of Friday, July 18th., opened with a letter from the Galician Section of the S. P., with headquarters in Forsyth Street, I believe, signed by a gentleman, Max Greenberg. The letter began with regretting that the state of their finances did not allow them to send a delegate to the Convention of the International Tailors Secretariat, and that the only delegate representing the American workers was a reactionary, who was known for his opposition to Socialism and Socialist methods and tactics. This statement caused much astonishment among the delegates, and I was considered a "holy terror," altogether too radical and revolutionary for the slow-going, conservative European tailors.

The writer of the letter went on to say that his object was to get the Convention to use its influence with the American delegate in favor of reducing the initiation fees of the locals of the I. L. G. W. U., which are now prohibitive to newcomers. That the fee of $27.50 was altogether too high for an immigrant to pay. It was therefore impossible for one not a member of a local, which Mr. Dyche represented, to gain employment in the City of New York, with the result that comrades arriving in New York were becoming a burden on the funds of the local branch of the Socialist Party. Of course, I was not slow in informing the Congress that at our last Convention held in Toronto, I introduced an amendment to our Constitution limiting the initiation fee to $10, but that my proposition was opposed and voted down by delegates most of whom were pronounced Social Democrats.

THE JEWISH PERIL.

Strange as it may seem to our reader, most of the afternoon was taken up with a discussion: "Can the Russian Jew be a Union Man?"

The discussion was started by William Arup, the General Secretary of the Danish Tailors. He told the delegates a tale of woe: how the Russian Jew came to his country and by his low standard of living and unfair competition, began to reduce the "Tariff" (scale of prices), which the Danish Tailors' Union had established after so many struggles and sacrifices. "The Russian Jew," he said, "will take out work for any price, and is ready to take the place of a 'striker' at any moment. If you want him to keep away from a shop on 'strike,' he will do so, but you must pay him his full week's wages. You know the Jew's love of money," continued the Danish delegate. "He takes advantage of every strike, comes to the Organization and demands pay in advance, otherwise he goes to 'scab.' After they had abolished the sweating system in the tailoring trade in Denmark, the Russian Jew had reintroduced it; after they had established a higher "Tariff" the Russian Jew was reducing it. He is heartless, greedy and lacks a sense of solidarity. He will sacrifice nothing and will take everything. They found him too selfish and individualistic to belong to a union and throw in his lot with his fellow craftsman. In Copenhagen they had an organization composed of fully 80% of the workers. In the provinces—100%." "The Russian Jew was undoing the good work of the Danish Tailors' Union." Such in short was Arup's speech, full of bitterness against the Russian Jewish immigrant.

Next came Markgraf, the General Secretary of the Swiss Tailors' Union, with the following diatribe: "The Russian Jew comes to Switzerland to study, principally medicine and philosophy. He attends lectures at the University during the day and at night takes work from the stores, much below the 'Tariff,' and makes it up at home and in this way manages to get through his course of studies."

Pierre Dumas, the General Secretary of the French Tailors' Union, on the other hand, contended that the Russian Jewish immigrant was not the only offender, not the only one who works for lower wages, reducing the "Tariff" and refusing to organize. Everybody is doing it in Paris—all the immigrants, the Germans, the Austrians, the Swiss, the Danish, the Hungarians and the Bohemians. Even those comrades who had been union members in their native lands will come to France, work for less wages than the native tailor and refuse to transfer their membership to the French Tailors' Union. Dumas called on the delegates to appeal to their members not to emigrate to Paris during the next Spring season, where preparations for a General Strike of all the tailors were being made. The constant influx of foreigners into their trade will injure their strike movement.

Delegate Kuntze, of Berlin, informed the convention that in his City they had found it very easy to get rid of the Russian and Galician competition. They simply called the attention of the Berlin police to these unwelcome visitors and the police drove them out of the City. The

same was done in several other Prussian cities. "It is true that these were not very socialistic measures, but on the other hand, they were very efficacious," said Kuntze.

Several other delegates spoke of the impossibility of making a union man out of a Jew. The only delegate who had a word of apology for the Jew was Secretary Stuhmer. "It is quite natural," he said, "that the immigrant, whether Jew or Gentile, should try to provide himself with the first necessities of life. He must have bread to eat and, therefore, cannot afford, has no time, to think of unions or 'Tariffs.' It is not because he is a Jew, but because he is an immigrant that he cares not for organization."

After they all had their say and emptied their spleen against the Russian Jew, I sent up my name and took "das wort," (the floor). I told them that of all the delegates assembled at the convention, I was probably the best authority on the question under consideration, being myself a Russian Jew and an immigrant tailor and that I was the "*bete noir*" which perplexed them, and frightened them; and yet, the Organization which I represented consists of from 65 to 70 per cent of Russian Jewish tailors and tailoresses. "You have told me," I said, "that you all heard of the big strike of the New York girls which took place four years ago. Are you aware that all these girl strikers were exclusively Jewish immigrants, and that the American, German, Bohemian and the women of other nationalities, who were engaged in the Waist and Dress Industry in New York, had remained quietly at work and scabbed on us? While you are all complaining of the utter impossibility of organizing the women in the tailoring trade, we find the Jewish women easiest to organize and they often take the lead in this matter. This is quite natural. You are aware that the Jew has energy, that he is no 'sleepy-head' and is not behind any race in intelligence. It is therefore natural for him to find out very soon that he can improve his position and raise his 'Tariff' through organization.

"Delegate Arup spoke about the Jewish love of money. Of course he loves money! and this very love of gain makes him good material for unionizing. His love of gain makes him insist on and strike for better conditions, for a higher standard of living. The fact of the matter is that in America the Russian Jew is known to be a revolutionist, a striker, and the employer, whenever he can, is only too glad to replace him. In Cleveland, after a long strike, the Russian Jews were replaced in some shops by Bohemians and Hungarians and in Philadelphia, in the waist trade, they were replaced by German women, and if they are employed at all, it is because their labor is indispensable. The employers cannot do without them. It is true that in our Organization there are also Germans, Bohemians and Italians, but these were forced into the Organization by the Jews and this job has not always been an easy one.

"Having been successful in finance, commerce and other human activities he took to, it is quite natural that the Jew should be successful as a trade unionist. In America, wherever he found a free outlet for his activities, he established an organization and in a short time introduced changes which will take you generations to accomplish.

"There is one way to organize the Russian Jew and that is by letting one of his own nationality do the organizing work. Whatever opinion you may have of the Russian Jew, his racial pride and confidence in his own ability and intelligence always stands in the way of his being influenced by people of other nationalities. He even fights shy of a German Jew and will not be led, except by a man of his own nationality."

I must give the delegates credit for one thing. Although I handled them without kid gloves and went for them in the manner I generally do when I feel sore, yet they applauded my speech. The only trouble was with the translation, which was very poor and therefore the speech lost a good deal of its effect by being translated into German. I then decided that in the future I would "take my life into my hands" and talk German.

A couple of delgates came and told me that they had lost a bet through me. That very morning someone told them that I was a Jew. But they did not believe it, for how was it possible for a Jew to be the leader of a Labor Organization. I told them that if it was possible for a Jew to be the founder of their religion, it was also possible for one of the race to be a labor leader.

(To be continued.)

General Executive Board in Session

EXTRACTS FROM MINUTES.

The Sixth Quarterly Meeting of the General Executive Board was held at the General Office, 32 Union Square, New York, beginning Thursday, October 16th, and ending Monday, October 20th, 1913.

President Rosenberg presided and all the members were present, except Vice-President H. Strassburg of Chicago, who sent a telegram regretting his inability to attend.

APPEALS AND PROTESTS DISPOSED OF.

A protest by Brother J. Wishnefsky of Local No. 1, against the refusal of the Local Executive Board to recognize his election to that body, on the ground that the Joint Board had suspended him from office for irregularities, was rejected.

An appeal by S. Rosman against the action of the Joint Board of the Cloak and Skirt Makers' Union in removing him from a paid office was rejected, on the ground that the Joint Board had a right to remove an employee for cause.

APPEALS AND PROTESTS PENDING.

Brother Isadore Gardner appealed against the annulment of his membership by the Cutters' Union, Local No. 10, as a result of his non-payment of dues for thirteen months, owing to family trouble. They now refuse to reinstate him otherwise than as a new member, on payment of the usual initiation fee.—Referred to General Secretary Dyche for investigation and action.

Brother Stollar of Local No. 21 appealed against the refusal of the Cutters' Union, Local 10, to honor a transfer card issued by his local union. —Referred to Vice-President Polakoff and Secretary Dyche.

Appeal by Max Pastor of the Waist and Dress Makers' Union, Local 25, from a fine of $25.00 imposed on him for alleged charges of which he was found not guilty, was postponed for further information.

Appeal by Brother Albert from the action of the New York Joint Board, in removing him from office of business agent without sufficient cause, was referred to Vice-Presidents Amdur, Lapidus and Witashkin. The committee was requested to submit a recommendation as soon as possible.

COMMITTEES.

Brothers Greenberger and Lerocker of the Cutters' Local 10, and Elstein and Sirota of the Children's Dressmakers, Local 50, informed the Board that the Protocol that had been entered into with the Children's Dress Manufacturers' Association in March, 1913, had not been working very satisfactorily. The Association, Brother Elstein said, had not evinced very good faith, and had in every possible way tried to evade the letter and spirit of the Protocol. Local 50 desired the International Union either to come to a definite understanding with the Manufacturers' Association with a view to making the Protocol a proper working instrument, or take other measures for the protection of the workers in the trade.

Brother Greenberger added that Local 10 had gained very little as a result of that Protocol, and that it had cost the local a great deal of energy and money.

Upon motion agreed to hold a conference with the Children's Dress Manufacturers' Association. Vice-Presidents Polakoff, Sigman and Lefkovits were appointed with full power to act.

REPORTS OF COMMITTEES.

Vice-President Lefkovits for the committee appointed to watch over the interests of the Ladies' Tailors, Local 38, reported that after due investigation Vice-Presidents Kleinman, Mitchell and himself had found it proper to sanction a general strike in the trade. The strike had been brought to a successful issue and the Union had gained many points. Thus, previous to the strike but 50 shops had been controlled by the Union, whereas now 320 shops are under control, while four shops are still on strike. In the 320 shops 4,000 people are employed, working 48 instead of 50 hours a week. The scale of wages in first-class houses is now $27.00 instead of $24.00. Male helpers $19.00 instead of $18.00. Women helpers $17.00 instead of $16.00. Bushelmen, who had no scale, now receive $24.00. In second-class houses the scale is: For tailors $24.00, male helpers $17.00, women helpers $15.00. The income during the strike was $5,900, and the total cost of the strike was $2,000.

Upon motion the report was adopted with a vote of thanks to the committee.

Vice-President Cohen, who had charge of the

recent strike of cloak makers at Baltimore, reported that the strike, called on July 27th, had lasted two weeks and ended successfully. The employers conceded a 50-hour week and one legal holiday, Labor Day. In some shops they had been compelled to compromise, permitting week work on operating to continue until the end of this year. The workers' response to the strike call had been unanimous, and the trade is now completely organized.

Vice-President Dubinsky for the committee which had charge of the strike of the Raincoat Makers of New York, reported that the strike, called on July 15th, had met with the unanimous response of the workers and fully 4,000 of them had answered the call. The strike ended August 19th. The Union signed agreements with 20 individual firms and one with an association of 14 manufacturers. The total cost of the strike amounted to $15,000. The workers gained a 48-hour week and an advance of 40 per cent. in wages.

President Rosenberg for the committee appoitned to confer with the Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Protective Association of New York, submitted the following report:

To the Members of the General Executive Board—Greeting:

At the conference between the Joint Board of New York and the Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Association, the committee appointed by the G. E. B., namely, Vice-Presidents Polakoff, Mitchell and myself were present. Dr. Hourwich having introduced us as the guarantors, we realized that we were like the fifth wheel to a wagon.

Dr. Hourwich acted as spokesman for the entire committee. The Joint Board committee had been instructed not to interfere in the conference and not to express any opinion, without consulting Dr. Hourwich. I felt it my duty to express my opinion on certain propositions affecting the interests of our people. Vice-President Polakoff and myself tried to convince the conference that the question of an increase in wages was the most important one. After two nights' discussion no headway was made on any particular point. It was mainly an argument between Dr. Hourwich and Mr. Julius Henry Cohen on theoretic questions—how the courts in the United States conduct their business and how the Russian government conducts its business.

During the course of the discussion Counsellor London sent a note to Prof. Hourwich, written in Russian, asking whether it would not be advisable that the lawyers and professors be left out of the conference and that a sub-committee representing the workers and the manufacturers be elected to meet in conference and to come to an understanding if possible. Dr. Hourwich, replying in Russian, thought that a special committee could not be trusted. Subsequently Secretary Perlstein of the Joint Board also made the same request, although he was not aware of the nature of Counsellor London's message to Prof. Hourwich. London finally suggested that a special committee of three on each side be appointed to confer and submit a report to the next conference. The motion, after a lengthy discussion, was carried. On proceeding to elect the three members, Dr. Hourwich opposed the International officials serving on this committee, but finally agreed to have one representing the International Union and two representing the Joint Board. I do not remember whether I was nominated or not, but Prof. Hourwich spoke against me. I refused to serve on this committee because Brother Polakoff could not be with me. Counsellor London then suggested that the committee on each side consist of four. The suggestion was accepted and myself, Bro hers Polakoff, Perlstein and Halpern were elected. We then decided that the conference should adjourn and that the sub-committee should proceed with its work without delay, and on whatever points they should fail to agree these points should be submitted to the conference for decision. Prof. Hourwich, however, opposed this and insisted that the entire conference should continue in session and discuss every point and then the sub-committee should go into conference seperately. Our proposal was overruled, and the conference continued for another two days before the sub-committee met.

In discussing Section 1, which asked for an increase for the cutters and pressers, Mr. Silverman, one of the conferees on the other side said: "If we should come to an understanding on Section 1, can you waive any of the other 14 points?" Of course we could not, for we had instruction from Prof. Hourwich not to compromise. At any rate, we called a meeting of the entire Conference Committee and submitted the proposition of the other side to them. We told them that judging from the statements made by Messrs. Silverman and Rosenfeld we could get an increase for the week workers, providing the sub-committee

would waive some other points. Prof. Hourwich strenuously objected to this and finally we were instructed not to waive any points whatever. When we placed this information before the other side Mr. Silverman replied that his side could not agree on Sections 1 and 2, and that they would have to go to the Board of Arbitration.

Only on one point, that relating to the price court, a suggestion was made to establish a Board of Appraisers. On this Board each side is to be represented by an equal number, and whenever the workers in a shop cannot agree on prices either the Manufacturers' Association or the Union may ask the assistance of the Board of Appraisers. Representatives of this Board, when called upon, are to go to the factory and try to adjust the differences. If the two sides represented on this Board should come to an understanding, both the workers and the employers must accept their decision as final. In case the appraisers in question should not agree, others should be selected, and their decision should be final. All other points, it was decided, were to be submitted to the Board of Arbitration.

Upon motion, agreed that the General Secretary-Treasurer obtain an estimate of the cost of furnishing every member of the General Executive Board with a copy of the proceedings of the conference between the Cloak and Skirt Manufacturers' Protective Association and the Joint Board of New York, and also a copy of the proceedings before the Board of Arbitration.

THE RELATIONS BETWEEN THE MANUFACTURERS' ASSOCIATION AND THE UNION.

The Secretary read the following communication from the Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Protective Association:

October 7th, 1913.

Abraham, Rosenberg, Esq., *President International Ladies' Garment Workers' Union,*
32 Union Square, New York City.

Dear Sir:

On the 27th day of September, 1913, we received a letter dated the 24th of September, 1913, in which you said:

> "As you are aware, this office does not handle any specific cases, for the Board of Arbitration decided that we are merely the guarantors of the Protocol and therefore we can act only in the capacity of "advisers."

This letter was brought to the attention of the Board of Arbitration at the hearing on the 4th of October 1913, and, referring to it, Mr. Brandeis (speaking for the Board) held, as to the duties laid down by the Protocol and by the Board of Arbitration decision, that those responsible for the performance were not merely the Joint Board, but the International Ladies' Garment Workers' Union. Upon this point the Board of Arbitration said:

> "Primarily, it is the Joint Board. Secondarily, it is the International, and *we do not at all agree with that interpretation which President Rosenberg seems to have given to his obligation, that he has merely to 'advise.'*
>
> "It seems to us that the obligations of the guarantor of this agreement is a far more serious obligation than merely to give advice. *It is the obligation to see to it that the obligation is carried out.*"

As to the legal relationship between the Joint Board and the International, with reference to the Protocol, the Board said:

"Now the arbitrators have no means of determining, and have no suggestion to make whatsoever as to how they are to see to it, *but that they stand together,* whether you call it a 'guarantor' or not; *it is a joint obligation of the Joint Board and of the International that certain things should happen.*

> "They stand, for all practical purposes, exactly in the same relation *as if they had been partners* in entering into this agreement, although the exact legal relation may be something different. *The International officers were the people with whom the Association actually dealt in working out this agreement. It was in reliance upon what took place through the International and the intercession of the International that the Association did enter into it, and the Board must feel that the International cannot discharge itself of obligation in this matter by simply saying, 'We give advice, and the advice is not taken.' It is a joint obligation. It must be jointly, and it must be perforformed, and how it is performed and how it is brought about is a matter with which, it seems to us, the Board has as little to do as the Association has, and they have nothing.*"

The Board not only made its decision with reference to the duties of the International (overruling the opinion of Mr. Rosenberg), but also made clear the duties of both parties—the Joint Board and the International—with ref-

erence to the conduct of the work of the Grievance Board and of its clerks and the handling and management of the "Neue Post."

It was our understanding that the Board, in February last, made similar decision, and it was based upon this understanding that we called your attention to the "picketing" in the Levay & Friedberg case, and received your most unsatisfactory reply, and with similar understanding we have from time to time brought to your attention the situations that finally required our recent complaint to the Board of Arbitration. You must be aware of the manner in which the Board of Grievances has conducted its work, and the manner in which the "Neue Post" has influenced the members of your Union by attacks upon our Association and upon the work of the Grievance Board. Over a year ago you sent us a formal communication repudiating these attacks and saying that you did not approve of them.

Notwithstanding the decision of the Board in February last, fixing the duty of the International, and notwithstanding your complete comprehension of the failure of the Joint Board to perform the obligations imposed upon it by the Protocol during the past eight months, there has been an utter failure on the part of the International to perform its obligations as joint obligor to the Protocol. This situation, we believe, has come about, first, through a failure on the part of the International executive officers completely to realize the full extent of the responsibility they carry (as to which we now hope the decision of the Board will make the matter clear), and secondly, because of a lack of power on the part of the executive officers to perform what they have, on paper, agreed to perform.

The situation is a most critical one. The conditions disclosed by the record presented to the Board of Arbitration in February last have become more aggravated during the past eight months. There has been a complete breaking down of that relationship of "mutual respect and confidence," which the Board of Arbitration says is essential to the life of the Protocol, and there has been not only a complete failure to educate the members of your Union to an understanding of the difficulties of the problem presented, but, through the columns of the "Neue Post" and through the work of some of the representatives of the Joint Board, there has been (as the Board of Arbitration now finds) a campaign of "miseducation."

We must now—after three years of experience with the Protocol—call upon you for direct and specific answers to the following questions:

First—Does the International Ladies' Garment Workers' Union accept the interpretation of its relationship to the Protocol as laid down by the Board of Arbitration?

Second—Does it accept the obligations imposed upon the parties to the Protocol as laid down by the Board of Arbitration, specifically with reference to

(a) The conduct of the Grievance Board;

(b) The conduct of the representatives of the Union who deal directly with the Association;

(c) The use of the columns of the "Neue Post" and other organs reaching the members of the Union?

Third—Does the International accept the decision made by the Board of Arbitration, that while the power resides in either party to the Protocol to abrogate it, that it does not lie in either side to suspend its operations, and that "picketing" and calling men "scabs" and "strike breakers,' 'and suffering local shop strikes, must cease, and that the entire power of the Joint Board and the International must be used to discipline the members and prevent the recurrence of such situations?

Fourth—Has the International the power actually to do the things it has undertaken to do?

Fifth—Is it willing, if it has the power?

Upon your answer to these questions depends, in our judgment, the continuance of the Protocol as a working instrument between us.

As this letter is sent by direction of the Executive Commitee of the Association, we must ask you for an answer that is approved by the General Executive Board of your organization.

Very truly yours,

L. E. ROSENFELD,
Chairman.

After a lengthy discussion, the following resolution was adopted:

"Agreed to send a communication to the Joint Board asking that body to furnish us with an answer to the letter we received from the Manufacturers' Association, this answer to reach us not later than Saturday evening. Also that a committee consisting of President Rosenberg, Vice-Presidents Sigman, Feit, Amdur and Slotchin, be sent to the next Joint Board meeting, Saturday, October 18th, for the purpose of explaining to them the nature of the com-

munication and the attitude of the General Executive Board in this matter."

When the resolution adopted by the Joint Board was placed before the G. E. B., the majority agreed that it meant a restoration of the former relations between the International and the Joint Board and an assumption of joint responsibility for the Protocol with the Association, as interpreted by the Board of Arbitration, and it was decided to write to the Manufacturers' Protective Association as follows:

"The General Executive Board is of the opinion that your letter of the 7th of October, addressed to our President Rosenberg and Secretary Dyche was entirely uncalled for.

"It is self-evident that the decision of the Board of Arbitration is binding upon the parties to the Protocol."

It was also agreed to inform the Joint Board of New York that, having regard to the resolution passed at their meeting of October 19th, an intimation had been sent to the Manufacturers' Protective Association by the G. E. B. of the assumption of joint responsibility for the conduct of the officers of the Joint Board in their dealings with the Association under the Protocol. This responsibility necessarily implies a voice in all the transactions or methods used in shaping the policies of the Joint Board and in regard to the conduct of its official Journal in discussing questions relating to the workings of the Protocol.

JURISDICTION MATTERS.

Locals 1 and 9 Versus Local 17.

The Secretary read the following communication:

New York, October 15, 1913.

John A. Dyche, *General Secretary-Treasurer International Ladies' Garment Workers' Union,* 32 Union Square, New York City.

Dear Sir:

I herewith beg to enclose a copy of the decision of Brother Alpine and myself as arbitrators in the jurisdiction dispute of the Children's Cloak and Reefer Makers' Union, Local No. 17, and Local Unions Nos. 1 and 9 of the International Union.

Please acknowledge receipt and oblige.

(Signed) HUGH FRAYNE, *Organizer, American Federation of Labor.*

THE DECISION.

Mr. John A. Dyche, *General Secretary-Treasurer, International Ladies' Garment Workers, Union, and*

Mr. M. G. Leader, *Manager of Children's Cloak and Reefer Makers' Union, Local No. 17.*

Dear Sirs and Brothers:

The undersigned herewith beg to submit to you as the representatives of the above named organizations our decision bearing upon the jurisdiction claim of Local Unions Nos. 1 and 9 against Local No. 17, who, they claim, were trespassing upon their work.

At the hearing, held at the Victoria Hotel on May 24th of the present year, of committees representing the General Executive Board of the International Ladies' Garment Workers' Union, the Children's Cloak and Reefer Makers, Local No. 17, Meyer London, counsellor for the International, acting as counsel for Local No. 17, the entire afternoon was consumed in hearing evidence presented by all parties at interest upon this case along with typewritten documentary evidence and actions of previous conventions. At the close of the hearing both sides agreed that they had submitted all the evidence they deemed necessary to sustain their case, and further agreed that any decision rendered by the representatives of the American Federation of Labor would be agreed and lived up to by both sides.

In view of the various statements offered by the several witnesses interested in this controversy, the representatives of the A. F. of L. felt it incumbent to visit such factories as were engaged in the manufacture of the disputed work and learn by actual contact just what merit was contained in the arguments offered. With this object in view, on July 14th, Brother M. G. Leader, representing Local Union No. 17, and Vice-President Mitchell of the International, together with the undersigned, representatives of the A. F. of L., visited the shop of H. Goldwater, located at 182 Avenue C, New York City. This establishment was selected because of the repeated statements made that it offered better evidence for enlightening the committee as to the work in dispute. Every opportunity was given by the management for the fullest investigation of the work manufactured by the firm. In questioning the foreman and the different operators, we found that it was common custom for those employed in a factory to work upon all kinds of garments without any distinction as to whether they were children's, misses' or adults'. We found that in the manufacture of the garments in dispute a method is used

entirely different from that prevailing in the factories where the higher grade and better class of garments are made. Vice-President Mitchell was unable to show the committee anything to the contrary.

With the above facts in mind, we are satisfied that the present conditions should not be disturbed; that this class of work can be better handled and the interests of the workers protected by Local No. 17 having control of same.

After a careful consideration of all the evidence offered as well as the results of personal investigation herein referred to, we have no hesitancy in declaring that the disputed work should remain in the possession of Local No. 17.

Fraternally yours,

JOHN ALPINE,
Seventh Vice-President, A. F. of L.
HUGH FRAYNE,
Organizer, A. F. of L.

Upon motion agreed to write to the arbitrators for more explicit information regarding their decision.

At the request of the Pressers' Local No. 35, for an adjustment of the jurisdiction dispute between the Pressers' Union, Local 35, and the Waist Makers, Local 25, President Rosenberg, Secretary Dyche and Vice-President Slotchin were appointed a committee to deal with the matter. Pending an adjustment by the committee, the members and officers of Local 25 should be notified not to interfere or require a transfer card from any member of Local 35 who may be working in any shop of Local 25.

Brothers Louis Gordon, Philip Fest and I. Reubinbaum of the Skirt and Cloth Dress Makers, Local 23, requested that all shops now under the jurisdiction of the Waist and Dress Makers, Local 25, in which their work is being made, should either be transferred to Local 23 or that the prices ruling in the shops of Local 23 should also prevail in the shops in question.—Matter postponed until after the conference with the Dress and Waist Manufacturers' Association.

RULINGS AND DECISIONS.

On a question by Secretary Dyche as to whether a local or joint board has a right to change or modify demands to employers approved by the G. E. B., without consulting the G. E. B., President Rosenberg ruled that if the G. E. B. is represented by a committee with plenary powers at the conference with the employers such demands may be modified with the consent of the committee.

Upon the written request of the Waist, Dress and Underwear Buttonhole Workers' Union, Local 58, it was agreed to notify the Locals 25, 41, 50 and 62 to transfer all buttonhole makers to Local 58 without any reservation, and when such transfers have been made a conference of the locals interested shall be called to devise ways and means of working jointly with the Buttonhole Makers' Union.

On the recommendation of Vice President Polakoff on behalf of the Official Journal Business Committee that a business manager be appointed to work up the subscription and advertising departments, it was agreed to assign $1,000 for that purpose.

On the request of the Joint Board of Boston for financial assistance, agreed to send Vice-President Lapidus to that city and that upon his advice a sum not exceeding $500 should be donated, if necessary.

It was unanimously agreed to continue the strike at Philadelphia until the manufacturers will come to terms, and that a committee of the General Executive Board call upon the local executives and submit plans of financing the strike indefinitely.

In reply to a request by the Cutters' Union, Local 10, for an interpretation of Article 7, Section 1, of the constitution, relative to the 10-cent assessment which the G. E. B. has a right to levy upon the members in case of a general strike; whether this assessment may be paid by the local treasury, even if the members do not pay it, or whether the assessment must be paid by the members directly—the Board decided that while Section 1, Article 7, can be interpreted either way, yet from Article 3, Section 12, it is clear that the payment of an International assessment cannot be made good by a local, either from its treasury or otherwise.

Article 3, Section 12, reads:

> "Delegates shall establish their right to a seat in the convention by credentials signed by the chairman and secretary, with the seal of the L. U. attached, and shall also present their union books to the Credential Committee with all their dues and International assessments in good standing."

Article 12, Section 13, provides that such moneys cannot be paid by the local treasury in lieu of the members. The section reads:

> "No local union shall have the right to make any payments out of its regular revenue, such as dues, initiation fee, fines or assessments for any other purpose, except

the regular expenditure of the Union, or any strike benefits or donations to other labor organizations. Donations and contributions for other purposes, outside of those specified above, must be raised either by voluntary contributions or by the creation of a special fund by the local union.''

It is clear from these laws that no member can be relieved from his indebtedness to his local or the International Union. The local cannot pay the assessments for any member; he must pay them himself.

Upon request of the Ladies' Tailors, Local 65, of Brooklyn, for financial assistance, agreed to appoint a temporary organizer and appropriate for that purpose a sum not exceeding $500.00.

New York and Cleveland were named for the next quarterly meeting of the G. E. B., and New York was chosen by a majority of votes.

Respectfully submitted,

JOHN A. DYCHE,

General Secretary-Treasurer.

Reports of Officers and Organizers for July, August and September

President Rosenberg's Report

To the General Executive Board—Greeting:

You will remember that a few days after the G. E. B. meeting in Cincinnati, Secretary Dyche had left for Vienna to attend the Convention of the International Tailors' Secretariat, leaving me in charge of the office, to do practically the work of two. Under the circumstances I did the best I could to discharge the duties that devolved upon me.

On July 14th the Philadelphia Cloakmakers responded to the call of a General Strike, and since then I have been busy directing the committee guarding against Philadelphia work being done in New York. This committee is still under my supervision. The expense of maintaining this committee, including secret service, is about $400 per week.

Prior to the calling of the Philadelphia strike, Brother Amdur had arranged a conference with the Manufacturers, in which I participated. When we had conferred for two days and could not come to any understanding the strike was called. We have also attended several conferences called by the Pennsylvania State Board of Arbitration with a view of bringing about a settlement, but without any results.

In the early part of July I instructed Vice-President Feit to proceed to St. Louis to organize and strengthen the locals there, and if possible to avoid a strike. But unfortunately a strike could not be avoided, and it is still in progress. After the strike was called I assigned Miss Casey to St. Louis to assist Brother Feit in conducting the strike.

Local No. 8 of San Francisco also presented demands to their employers. These demands having been refused, 350 cloak and skirt makers walked out and have been on strike since the beginning of August. During this time the General Office has assisted them with $500. I understand that a few of the manufacturers have settled, involving about 100 to 150 workers; the rest, about 200, are still on strike.

The woolen commission houses of New York and the banking establishments have been encouraging the Philadelphia manufacturers not to settle. In many instances commission merchants are acting as scab agencies.

By this time you are no doubt aware of the fact that the cloakmakers in Baltimore and the ladies' tailors and raincoat makers of New York have been involved in General Strikes, which resulted in a complete victory. All of their demands were granted. I was in a position to assist the raincoat makers of New York by participating in the conference with the employers.

In the ladies' tailors strike my assistance was not required, for they signed individual agreements.

I have received numerous letters from Buffalo, Detroit, Worcester, New Haven, Providence, Cleveland, Boston, Fall River, Mass., and Toronto asking for organizers and assistance in their troubles. On one occasion I sent Vice-President Lefkovits to Worcester and on another occasion I sent him to New Haven.

I also instructed Vice-President Polakoff to proceed to Detroit to adjust some difficulty, and from there he proceeded to St. Louis and assisted the strikers for several days.

Brother Casato was directed to visit Local No. 100 in Providence, R. I., to address a meeting.

I received many requests from our Boston people to assist them in their dealings with the association of employers. I have been at Boston several times and tried my best to assist them, but the Boston locals need a strong and competent person to lead them, and take charge of their affairs, and since I have not found such a person everything there is not what it should be.

Local No. 36 of Boston is also experiencing many difficulties because of its inexperience in conducting the affairs of the Union.

At the last meeing of the General Executive Board I reported that the locals in Montreal were on the verge of collapse, owing to their inability and unwillingness to do any organizing work. At that time I was instructed to assign an organizer for Montreal. I approached several people whom I knew, but they refused my offer. I then proposed Brother Groban, the chairman of the Cincinnati Joint Board, but the majority of the Board members did not sanction his appointment. Having no one else, I took the responsibility and sent him to Montreal on trial. Brother Groban succeeded in bringing the Montreal locals into good shape. During his stay there I addressed a mass meeting, which was the largest ever held in Montreal.

I then directed Brother Groban to Cleveland to assist the locals in preventing scabs from going to St. Louis. From there I instructed him to proceed to Detroit to revive the local in that city. After spending some time in Detroit he went to Buffalo, where he remained for about a week. Then he went to Toledo to strengthen the local and establish brotherly relations among the workers.

I am under the impression that he is doing the work properly and successfully.

I have assigned Vice-President Mitchell and Brother John F. Pierce to Philadelphia.

Brother Polakoff, Brother Mitchell and myself, having been appointed by this Board to represent the International Union at the Con ference with the Cloak Manufacturers' Association of New York, we carried out this duty to the best of our ability.

After conferring for several weeks, all of the demands and propositions were submitted to the Board of Arbitration, with the result that the Pressers of Locals No. 35, 11 and 17 have received an increase of $1.50 to $2.50 per week. Our committee, of course, was interested much more in the increase in wages than the abstract demands.

I have also attended several conferences with the Waist & Dress Manufacturers' Association and other associations connected with our trade.

I wish to inform you that Charles Fromer, formerly business agent of the Cincinnati Unions, left them in the midst of considerable trouble and now the Cincinnati locals are holding their own with difficulty, on account of the unfamiliarity of their present business agent, Brother Berkovitz of Cleveland, with local affairs.

Our relations with the several Manufacturers' Associations have of late been somewhat strained, especially in the cloak and skirt trade in New York. Here, instead of friction and stoppages of work being diminished, the number of complaints on both sides have been increasing as a result of mischief makers. However, a better tone has recently set in as a result of the International Union having been restored by the Board of Arbitration to its former prestige. Owing partly to these difficulties, we have not been able to reach an amicable settlement with the manufacturers in Philadelphia.

The associations are trying to hold us responsible for the conduct of our locals, and it behooves our locals to ponder over the matter. You are also aware of the condition Local No. 50 is in, and whether we like it or not we will again have to perform the operation we did last March.

Locals No. 41 and No. 62 are in a very satisfactory condition. Other locals in New York could be put on a similar footing, but owing to the absence of our organizers from New York for the past few months we are powerless to assist them.

Some assistance, whether moral or financial, will have to be given to Local No. 65 of Brooklyn, which is now involved in a strike. I feel convinced that as far as the present strikes are concerned they ought to be fought to a finish.

I have also been receiving weekly letters and reports from the Kalamazoo girls, who are on the road agitating against the Kalamazoo Corset Company. From the reports it appears that the girls will put Mr. Hatfield out of business very soon.

I believe it advisable to start an agitation

against H. Black & Co., of Cleveland, which has been a stumbling block to us and which is preventing us from reaching a settlement with the Philadelphia and St. Louis manufacturers.

Vice-President Cohen has been engaged to act as organizer, for a period of six weeks in Baltimore during the recent strike.

Respectfully submitted,
A. ROSENBERG,
General President.

Vice-President Feit's Report

To the President and Members of the General Executive Board—Greeting:

On July 15th I was directed by President Rosenberg to proceed to Chicago, to assist Local 71, Ladies' Tailors, Local 44 Cloak Makers, and Local 54, Raincoat Makers, in strengthening their organizations.

I could not be of any service to Local 71 on account of the dullness in the trade, as most of the shops were closed and we could not reach the ladies' tailors.

The Raincoat Makers, Local 54, have all their shops in Chicago unionized with one exception, Sears & Weil, who employ about 85 workers. They are anxious to join, but are intimidated by their manager, who threatens to discharge every worker who will become a member of the Union. I attended a meeting of the Executive Board of Local 54 when the question, "What Can the Local Do to Restore Constitutional Rights, Free Speech and Free Assembly?" was discussed. The majority of the members were for calling a strike, but I did not deem it advisable to involve the International Union as well as many of the members. The Executive Board insisted on carrying out their resolution, and more so when Vice-President Dubinsky sent a circular stating that the General Executive Board had decided to call a general strike in the Raincoat trade in New York, Philadelphia, Boston and Chicago at the same time. I succeeded in convincing them that we must postpone this move until we have a better opportunity. My action was later indorsed by President Rosenberg.

Local 44 is making rapid progress. I visited several meetings, which were well attended, and scores of new members were initiated. The majority of the shops located in the northwest side of the city work under union conditions. We also called shop meetings in the Loop district. They were very successful, until we came in contact with a few hostile employers, who discharged all the active union men, so that we were forced to order the employees out on strike, which was later settled in favor of the workers. Meanwhile I received daily letters and telegrams from the St. Louis Joint Board to come at once and help to prepare the workers for a general strike. I arrived in St. Louis on July 27th. I had a meeting with the members of the Joint Board and we decided to call shop meetings of every shop. The meetings were well attended and new members were enrolled. When the employers saw that the union was in earnest and intended to enforce shorter hours, higher wages and better conditions, the manufacturers resorted to the methods of discharging active union people, offering contracts with steady wages and inducements of all sorts. One employer went so far as to instruct his workers, saying: "If any union man will approach you, you can go as far as you like; I will protect you." His instructions were carried out by some ignorant Italians. A few of the union men happened to pass by the Kurlander factory while he lined them up for a shop meeting of his own, which our union advised them not to attend, when two Italian pressers drew knives and stabbed four of our members, namely: S. Caplan, J. Blustein, S. Shear and M. Estman. S. Caplan is still in the hospital in a serious condition. This outrageous act hastened the strike. When the workers of Kurlander returned to work the next day and saw the assailants of their comrades working at the table, they told Kurlander that they refused to work with traitors and murderers, and immediately left the shop.

The Joint Board had prepared a resolution, which was adopted by the members in mass meeting on August 5th. A copy of this was mailed to every manufacturer together with the demands. The letter intimated that we were willing to confer with them at their earliest convenience. Our invitation was entirely ignored, and we did not receive any replies.

On August 6th, 7th, 8th and 9th the members voted by ballot on the question of calling a strike, and Saturday, August 9th, the ballots were counted, with three newspaper reporters present. The result of the ballot was 482 for and 50 against the strike. I visited several manufacturers and tried to convince them that it was to their interest as much as to the interest of the workers to avoid the strike, but I did not receive a satisfactory answer. Under these circumstances the Joint Board decided

to call the strike on August 12 at 10 A. M. Strike circulars were distributed by the shop committees and all the cloak and skirt makers, pressers, cutters and finishers left their factories and marched to headquarters in a peaceable and orderly manner.

The employers took an arbitrary attitude right at the beginning. They hired professional sluggers to abuse our pickets. Many women were grossly insulted and on many occasions beaten. The police contributed their share to make life miserable for our strikers by making wholesale arrests for the slightest provocation. They arrested men and young girls and kept them in filthy cells, together with drunken and diseased whites and negroes. They were charged with disturbing the peace, and the police courts imposed heavy fines when the pickets refused to promise to the judge that they would not go out picketing again. One judge, who is supposed to be impartial, went as far as expressing indignation by saying to girl pickets brought before him: "If you don't stop picketing I will fine you whether guilty or not guilty." When one of our members was stabbed by a scab and he asked the City Prosecutor to issue a warrant, the Prosecutor refused, saying that the wound was not deep enough to justify the issuing of a warrant.

When all these tricks failed to intimidate the workers to return to work, the manufacturers went to other cities to get scabs. In Chicago they advertised in the daily newspapers, took quarters at first-class hotels, hired body guards and spent thousands of dollars. Thanks to the active officers of Local 44, Brothers Schulman, Holtzberg and Nudleman, they did not succeed in getting any scabs, except a few members who fooled the agents by going to St. Louis to make the expense larger for the employers.

In Cincinnati the employers met with a similar fate. They brought 15 union men, who made the expenses of the employers much larger, as they secured expenses for the return passage.

Meanwhile the St. Louis cloak manufacturers found a savior in the persons of Philip Frankel and Morris Black of Cleveland, who recently succeeded to the business of the notorious strike breaker Farley, in providing St. Louis with scabs. Frankel examined every one of the 150 applicants and gave his O. K. to 24. Arrived in St. Louis, the "upholders of morals and decency" lodged the strike breakers in a house of ill repute, and offered them the "royal" salary of $25.00 a week for two months, from which $5.00 a week was deducted for lodging. The scabs refused to work under these conditions and begged me to come to their rescue, as they were guarded by hired thugs and were not permitted to leave. On the third day 21 left their shops and returned to Cleveland.

It will be of interest to all our people to know to what crooked methods the "upholders of law and order" will resort to force the workers into subjection.

On the night of September 14th, a gasoline explosion and fire broke out in the shop of the Starr-Brill Company, president of the Cloak Manufacturers' Association. As a result three cloak shops located in the same building were partly damaged. An investigation made by the Fire Department found that the fire was of an incendiary origin, as the firemen found an electric fuse attached to a big box of gasoline. When Mr. Starr was asked if he could explain how this big quantity of gasoline got into his shop, he answered that the strikers made the fire. Of course, we resented the baseless and shameful accusation, demanding through the newspapers a rigid investigation, and promised to do all we could to help bring the responsible party to the bars of justice. I made good my promise and furnished the authorities with sufficient evidence to lead them to proper channels. If the authorities will do their duty the public will see that the accusers and slanderers are the guilty party.

One more proof that in this trouble between capital and labor all the national, religious and racial lines are put aside, and that it is a pure class struggle, can be illustrated by the following incident:

Pasternack & Labin, one of the St. Louis cloak manufacturers, when they could not intimidate their workers to return to work, put a sign on their door:

"Experienced Skirt Makers Wanted.
No Jews Need Apply."

Yet they are themselves orthodox Jews!

The St. Louis cloak manufacturers are on the verge of bankruptcy. H. Freilich, the largest cloak manufacturer, is already in the hands of a receiver. You also know that the association applied to their creditors for an extension of credit, because they were not able to meet their obligations on account of the strike. They also asked the Eastern manufacturers to contribute toward their strike benefits.

The latest development of the St. Louis strike is that the Citizens' Industrial Alliance, of Van Cleave and Stedman fame, mentioned in the newspapers in connection with the Mulhall dis-

closure as the invisible government, are sending their local representatives to the police courts to assist in prosecuting the pickets. Despite all that eleven shops have settled with the Union and are working.

In spite of all the intimidations and prosecutions by organized capital, the striking ladies' garment workers in St. Louis hold their ground. Of the 900 men and women who went out on strike nine weeks ago only six deserted their ranks. They are determined as ever to endure all the hardships and not to give up the fight until the St. Louis manufacturers will submit to their demands or go out of business.

ISRAEL S. FEIT,
Sixth Vice-President.

STATEMENT OF RECEIPTS AND EXPENDITURES.

From August 14 to October 14:

DONATIONS RECEIVED.

Jewish organizations of St. Louis...	$416.90
Conference entertainment	240.00
Chicago unions and branches of the Workmen's Circle	210.00
International Ladies' Garment Workers' Union	13,200.00
From settled shops, 10% of earnings	235.47
Locals affiliated with Central Trade and Labor Unions of St. Louis and vicinity	702.05
From locals of the International ...	890.59
Total	$15,895.01

EXPENDITURES.

Railroad fare	$315.05
Doctors' bills	621.65
Rent	497.55
Legal expenses	1,428.15
Office expenses	470.65
Picket Committee expenses	1,146.35
Strike benefit	10,888.50
Balance October 14................	$527.11
Total	$15,895.01

Organizer Josephine Casey's Report

To the General Executive Board—Greeting:

I wish to add my opinion to those of Brothers Feit and Amdur that the St. Louis strike be continued until we win, or the manufacturers here are forced to quit. To call off a strike where the manufacturers are such little specimens will make the next fight somewhere else fifty times harder to win. The other day a man wished to place an order with the firm of N. Magid, and was told that because of the strike the order could not be filled until after November 1st. "By that time," said a member of the firm, "the workers will surely give in." One of our girls walking along the street yesterday overheard two men behind talking about our strike. One said, "I tell you, Schoenbaum, you ought to settle," and the other replied, "I'd like to, but I hate to go to the Union." The first fellow said, "Don't be foolish, John; if I were you I would go to the headquarters and ask for one of the leaders and sign the agreement and have it over." These reports are authentic. None of us are "chasing rainbows."

Every day I am more and more convinced as to the necessity for more adequate preparation before calling a strike. We must bear in mind that the representative of the International does not always get a chance to exercise influence, based on his or her experience, once a General Strike Committee is appointed. We must remember that if Belasco offered to give a play for the benefit of the strikers our people would insist on staging the characters. Hence the necessity of good work before the strike.

With best wishes to all,

Fraternally yours,

JOSEPHINE CASEY.

PURE GOLD BUTTONS

We have on hand a limited number of pure gold buttons, suitable for presents by locals to active members for faithful service. These will be supplied to Local Secretaries on request. Price per button, $1.50. Members must order same through their Local Secretary.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY — ONE DOLLAR PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS

A. Rosenberg - - - - President

John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

S. Polakoff, 1st Vice-President, 43 East 21st St., New York City.
M. Sigman, 2nd Vice-President, 15 West 118th St., New York City.
M. Lapidus, 3rd Vice-President, 208 Augusta Ave., Toronto, Canada.
H. Dubinsky, 4th Vice-President, 122 University Place, Manhattan.
Sam Lefkowitz, 5th Vice-President, 450 East 81st St., New York City.
I. S. Feit, 6th Vice-President, 2637 East 61st St., Cleveland, O.
H. Kleinman, 7th Vice-President, 79 East 10th St., New York City.
M. Amdur, 8th Vice-President, 39 North 10th St., Philadelphia, Pa.
B. Witashkin, 9th Vice-President, 6 East 17th St., New York City.
H. Strassburg, 10th Vice-President, 12th St. and Blue Island Ave., Chicago, Ill.
A. Mitchell, 11th Vice-President, 1270 56th St., Brookln, N. Y.
S. Slotchin, 12th Vice-President, 35 Union Ave., Brooklyn, N. Y.
D. Cohen, 13th Vice-President, 2 South High St., Baltimore, Md.

Editorial

ENTIRE LABOR MOVEMENT SUPPORTS THE PHILADELPHIA STRIKE.

For nineteen weeks the Cloak Makers of Philadelphia have been engaged in a heroic struggle, not only with the bosses of Philadelphia, but also with those of Cleveland. For nineteen weeks the International Union and its locals have been supporting the strike with some $15,000 weekly. The unanimity prevailing in our ranks that the strikes at Philadelphia and St. Louis must be continued for several seasons, if necessary, is truly admirable.

To supplement the work of the International and its locals and to make the strikers more comfortable during the coming winter months, and fit to prolong the struggle indefinitely, the United Hebrew Trades, composed of all the organized Jewish workers of New York, have organized a Relief Committee consisting of representatives of the various trades. This committee is conducting a vigorous agitation throughout the city on behalf of the strikers. I. Cohen, the manager of the Furriers' Union, is the chairman, and B. Weinstein, the secretary of the United Hebrew Trades, is the secretary-treasurer of the committee. All moneys collected will be acknowledged in the Jewish Daily *"Forward,"* which heads the list with $1,000. The Joint Board of the Brotherhood of Tailors has donated $1,000, the Furriers' Union $500, and a number of other unions have pledged various sums weekly.

Let the employers at Philadelphia and St. Louis deceive themselves with the belief that they will cause us to tire and give up the struggle. We shall do no such thing. The help coming from this new quarter through the exertions of the United Hebrew Trades is proving an

added stimulus and strengthens our resolve to fight until victory. We congratulate the United Hebrew Trades upon their good action. Henceforth the hostile employers will have to reckon with the entire force of the labor movement.

* * *

EFFORTS AT SETTLEMENT IN BOTH CITIES. In both of these cities, Philadelphia and St. Louis, efforts at reaching a settlement of the strikes have been made by impartial people. In Philadelphia the State Labor Commissioner and the South Philadelphia Business Men's Association have tried and failed to induce the employers to effect a settlement. Now, while this is being written, a committee of the United Business Men's Association has called a conference of both sides with the same object in view. The Union is willing to settle by arbitration, or by any other honorable medium. The prevarication is all on the side of the employers, who play a waiting "game," in the vain hope of starving out the employees.

The South Philadelphia Business Men's Association has presented to the public a fair statement of the facts of the strike. The statement contains the following pertinent query:

"Why did Cleveland have to send men here to interfere with our affairs? Philadelphia doesn't need outside advice. If it had not been for these men the strike would have been settled long ago. But the long drawn out fight has paralyzed business in certain parts of the city. When you consider that a payroll amounting to $125,000 a week is cut off and that this money is going to New York and Cleveland, and that some of this business will be forever lost to Philadelphia, it is time that something heroic be done to bring about a settlement of the strike."

Even before the conference called by the United Business Men's Association was held, an emissary had been privately sent to Raymond MacNielle, the appointed chairman of the conference, in the effort of trying to prejudice the case of the workers and protest against the Business Men interfering in the matter. This shows the employers' attitude and that only our determined stand can bring them to reason.

We reproduce the following editorial from the Philadelphia "*News Post*":

"Hats off to the garment workers of Philadelphia! In the whole history of industrial warfare in Philadelphia there is no record of a struggle in which more heroism, higher courage or a finer enthusiasm has been shown than that displayed by the thousands of strikers who are now in the nineteenth week of their fight.

"During all those bitter weeks hunger and want have drawn them closer and closer, scores of strikers have fallen victims to the ignorant and brutal police, two have paid the penalty of their devotion with their lives, but never for a moment has there been any faltering, never have the ranks weakened, never has the word 'surrender' been uttered.

"And hats off specially to the women strikers. Shoulder to shoulder they have stood in the battle line with the men; they have endured hardship, persecution and suffering without a murmur; they have been insulted, assaulted and jailed by the police thugs, and always in the end it has been their inspiration which has spurred lover, husband, brother and so on to keep up the fight.

"The strikers have appealed to Mayor Blankenburg, Director Porter and other city officials to use their influence to bring about arbitration. Their appeal was ignored naturally. Blankenburg has shown by every act since he assumed office that he has no sympathy with the workers, and Porter is the responsible head of the slugging policemen who have overridden all law and humanity in their efforts to terrorize the strikers.

"Through the South Philadelphia Business Men's Association the United Business Men's Association have taken a hand in the struggle, and have offered their services as mediators. The strikers gladly responded to this offer, but the manufacturers contemptuously ignored it.

"There is one recourse left. The strikers have appealed to the final, the highest and most

powerful court in the world; they have taken their cause before the bar of public opinion. Before an aroused public opinion the stubborn, greed-crazed manufacturers must give way. You are part of that public opinion. Here is your chance to use your voice and your influence on the side of justice. Will you do it?"

A similar situation exists in St. Louis. The efforts of the State Board of Arbitration have been futile. Last month a Citizens' Committee has been formed and this committe called a conference, but the employers were not represented. The Citizens' Committee issued a report and counseled the manufacturers to settle by arbitration and to adopt an arrangement on the lines of the Protocol in New York, but so far they have given no reply. The similarity of the situation calls for a similarity of measures on our part.

* * *

FRANKEL PLANS TO MANUFACTURE WAGE SLAVES. At the semi-annual convention of the National Cloak Manufacturers' Association held in Cleveland, Philip Frankel, who has recently blossomed out into a full-fledged scab agent, admonished the representatives on their neglect to provide plentiful (cheap) labor and called for the establishment of trade schools to teach American boys and girls the ladies' garment trade (including obedience to the bosses, etc.). This is a scheme to displace the immigrant workers in the trade, by whose labor the Cleveland manufacturers have become enriched. He represented that labor is becoming more scarce every year, but omitted to qualify the word "labor" by the word "cheap." The idea at the back of this philanthropic scab-agent's mind is that American work people would be a source of greater profit, and more willing slaves than the immigrants, who become quickly permeated with the *real American spirit* and constantly clamor for their rights.

He held forth on the "ideal" conditions of labor obtaining in the Western cloak factories. How easy it is to deceive one's self, and others who feel flattered by the deception? Who does not know of our strike at Cleveland in 1911 and of the disgusting methods of bought spies and hired thugs in the pay of this same Frankel in behalf of his Association? The labor world knows of the exploitation of the workers in the factories of the Cleveland "philanthropists" today, and it *shall* know of it—more and more.

Evidently these employers still imagine themselves in the middle ages. They still think of themselves as a sort of feudal lords domineering over their own trained and "owned" wage-slaves. They are impervious to the spirit of the age, the spirit of *Democracy in Industry*." Their eyes are closed to the immense progress of the trade unions. They cannot see the rapid strides of Labor towards its emancipation. They cannot see that even trade school-trained workers will not consent to be willing drudges for "Black, Frankel & Co."

* * *

LESSONS OF OUR RECENT REFERENDUM. The reports from our local unions of the referendum vote on the question of increasing the per capita to the International for the purpose of creating a central strike fund, are very instructive from more than one viewpoint. As the figures, given in another column, stand, they signify the defeat of the proposition to raise the per capita, by a large majority. But do these figures really mean that our large membership is opposed to the per capita being raised for this purpose? We do not believe this is the case.

Certain it is that were it possible to reach all our members and enlighten them upon this all-important question; had there been no secondary influence to distort the views and convictions of our local officers; were our local leaders as good Socialists as they claim to be; had they only realized that the interests of the locals and individual members are inseparably bound up with the wide interests of the entire Organization; had they only felt as union men ought to feel: that the obligation rests upon the stronger to protect the weaker; had they only considered the question from the broad standpoint of unionism and organization, the reply of our members at the ballot boxes would have been different altogether.

A close analysis of the votes reveals the characteristic fact that all the poorer locals voted in favor. They had no difficulty in perceiving that a strike fund entitling every member without exception to strike benefit would give *them also* a chance to improve their conditions; would enable them also to become proud and loyal union men. On the other hand, the locals having substantial treasuries voted against the proposition upon the recommendation of the local executives. The latter were haunted by the fear of decreasing their accumulated local hoards. They pleaded that the dues were too low and they could not afford to pay a five-cent instead of a two-and-a-half-cent per capita. Yet this plea has been pulled to pieces over and over again. Official figures have shown that the richer locals pay away in donations to our strikes more than a higher per capita tax would cost them. Our members yet need a thorough "union education."

IS REFERENDUM IN OUR ORGANIZATION A FAILURE?

The best illustration of "practice contradicting theory" is the way the referendum works in our organization. At present it is certainly not something to be proud of.

This does not mean that we are opposed to the referendum. In principle the referendum is the highest expression of "government by the people." In our Union, however, the practice completely contradicts the theory. For all our referendums within recent years, except the plebiscites at strikes, have been a ludicrous failure.

In the last referendum on the question of per capita, sixty per cent. of our locals did not vote at all. Only one-fifth of our membership went to the ballot boxes. Several locals who voted did not send in their reports, and there were many other irregularities. Legally, this kind of voting may be called "referendum," but morally and practically it is a sheer farce.

For, if only one-fifth of the entire membership participates in the voting, and only one-tenth decides the policy of the Union, upon a question affecting the welfare of tens of thousands of members, then the will of the membership is not expressed. The non-participating majority thus evinces its satisfaction with the chosen responsible leaders legislating for the Organization as they see fit. This is the inevitable conclusion to which our referendums within recent years lead us, although it would be infinitely better if the membership did actually express its will.

The last referendum has thus given no decisive answer to this paramount question, and it will devolve upon the next convention to devise ways and means of more satisfactorily gauging the expression of the will of our membership.

The Seattle A. F. of L. Convention

Extract from the Report of the Executive Council to the Thirty-third Annual Convention of the American Federation of Labor

A third of a century ago a little group of men, thoroughly convinced that the trade union movement was the hope of the American workers, met in Pittsburgh and effected the organization that has grown into its present splendid development. The trade union movement has justified the faith of those who founded it and devoted their lives to building it up. It has been the great power that has placed humanity above all else—it has forced humanity upon industry, into legislation, into special concepts and ideals. It has ever made protest against wrong, injustice, waste of human energy and life. It has been the greatest force for the uplift of the workers and all those that are weary and heavy laden—it has permeated their lives and made them freer, better, happier, more worth living.

The trade union movement has become the greatest factor in the lives of the masses of the American people because of *its practical idealism*. Those who have made the organization what it is have recognized that they were confronted with conditions rather than theories. They have recognized that in counseling those in need of more and better food, clothing, and the necessities of life, they were dealing with the raw stuff of life, with human beings who live in the present and whose destinies depend upon present aid. Any organization that has in its keeping the welfare of human beings has assumed a tremendous responsibility. The welfare of the hosts of toilers is entrusted to the American trade union movement.

Industrial managements have been cruel and heartless in their self-interests; between the American working people and such cruelty and heartlessness there has stood but one unfailing defense—the labor movement. This labor movement has laid hold of the hearts of men and women; it is to them a symbol of those things which are the best of life. It is a real living thing which the toilers love and cherish. And the soul of the movement is the hearts and lives of those who have built themselves into it, by sacrifice and toil.

Delegates to this convention; you who are to transact the affairs of this movement, be fully conscious of the dignity and responsibility devolving upon you—the welfare of the human beings whom you represent. Where so much is at stake, fads, idealistic but impracticable fancy, personal interests, must give way to the larger aspects of all problems. Differences of opinions there must be, for they are inseparable from a growing movement that must adjust to the changing conditions of industry and society. For the success of the cause does not depend upon the elimination of disputes, but upon the spirit in which they are treated. A practical, resourceful spirit has been characteristic of all former deliberations and it is indispensable that the propositions and the issues coming before this convention be disposed of with discretion.

The matters which are to be considered by this convention are not only working class problems, but they concern and have a bearing upon the whole of society, in America and the whole world. The trade unionists have their group interests and work and their organizations by which they are promoted, yet they are an integral component of society and their welfare is not always in conflict with that of other members of society. Since the delegates to this convention will deal with problems affecting the welfare of those they represent and that of many others, the discussions and decisions will be studied by the earnest men and women, the thinkers of this country and of the whole world. The men in the labor movement are students of the world of men and affairs, who know conditions through personal experience and observation. The labor movement has produced and educated its economists, its statesmen, and its philosophers. Upon such, representing their fellow-workers at this Seattle Convention, will rest the grave responsibility of earnestly striving to solve wisely and surely the many problems that will come before this body. Not one issue will be unimportant, for each will affect the development of the movement for better or for worse.

It is of the greatest importance that you, the delegates to this 1913 convention, come to its sessions fully aware of the great responsibility and duty which rests upon you, that you come ready to consider and decide all matters

purely and wholly from the standpoint of human welfare. Let all things be done in the spirit that will make this a gathering that will inspire new courage and love for humanity and prepare for still more glorious success for the trade union movement.

The past year has been one of most gratifying progress and steady growth for the trade union movement of America. During the year the affiliated membership of the American Federation of Labor reached the two-million mark, passed beyond, and is surely and steadily advancing toward the new goal—the three-million mark. Not only has there been progress made in numbers, but for the increasing numbers there have been increase in wages, shortening of the workday, improvement in sanitary and general conditions under which the work is done, beter protection for the life and health of the workers. These are fundamental factors in determining the standard of living prevailing among the working people—the greater proportion of all the people. The test of the degree of civilization of any nation is the standard of living generally prevailing. There can be no question of the statement that the general standard of living among Americans has been raised year after year. The things which today are held to be necessities *were deemed luxuries a decade ago. Further*more, there can be no question of the statement that the organized labor movement of America has been the most potent force in bringing about this higher standard of living now prevailing among the American workingmen and women and those dependent upon them. It is the only effective defense that stands between the organized workers and oppression and injustice, the common lot of the burden-bearers of the world.

The trade union movement of America is a very real part of the lives of the workers, a living thing whose spirit has quickened the instincts of free manhood and womanhood and has been the persistent protestant against conditions which oppressed the underpaid and undernourished, stunted souls and scarred bodies. In addition it has been the means of freeing the minds and the souls of men—this is its greatest service to humanity. The spirit of the *trade union movement* has made straight the bent back; it has made of the one formerly a mere suppliant for favors, a free individual, unafraid, calmly and insistently demanding justice; it has freed the wills of men.

After all, it is not always the things that can be seen and touched that give life its deepest and highest purpose and value, but it is the determining, actuating spirit. The trade union movement has made men strong and able in their collective might, but has left them free to live their individual lives without let or hindrance. It is of the progress of this great movement that we, in our official capacity as members of the Executive Council, submit to you our report of the substance of what has been undertaken and acomplished during the past year.

Resolutions Relating to our International Union

Resolution No. 73—By Delegates Abraham Rosenberg, John A. Dyche, Myer Rosenberg of the International Ladies' Garment Workers' Union:

WHEREAS, The International Ladies' Garment Workers' Union succeeded, within the last three years, in unionizing the most important centers in the manufacture of women's garments in this country, with the result that the hitherto unlimited hours of labor which existed in these branches of the tailoring trades have been reduced to 50 and 48 hours per week, wages have been considerably increased, home *and tenement-house work have been abolished*, sanitary conditions established and the sweating system in these branches of the trade eradicated root and branch; and

WHEREAS, In the year 1911, when the same international union attempted to establish similar conditions in the cloak and skidt industry in the city of Cleveland, O., it encountered the bitter opposition of the cloak manufacturers' association of that city, with the result that the union was forced into a strike which lasted five months at an expense of over $340,000, and ended in the defeat of the work people; and

WHEREAS, At the head of this combination of manufacturers stands Moris Black of H. Black & Co. of Cleveland, O., manufacturers of the Wooltex brand of cloaks and suits, a brand of goods which is widely advertised in the Middle West and patronized largely by the working people; and

WHEREAS, This Mr. Black, manufacturer of the Wooltex brand of cloaks and suits, has been since devoting his time and energy in trying to destroy our International Union by endeavoring to implicate the general officers of this union in murderous crimes which the courts

subsequently found to have been committed by one of his own agents (who is now serving a jail sentence), and also by trying to induce various employers in the trade to oppose our demands, and by organizing strike breaking agencies; and

WHEREAS, At the beginning of July last, when the officers of our International Union succeeded in entering into negotiations with the cloak and suit manufacturers of the cities of Philadelphia and St. Louis, for the purpose of establishing through amicable adjustment union conditions in these cities, Mr. Morris Black, of the Wooltex concern, and Mr. Philip Frankel, secretary of the National Cloak Manufacturers' Association, went to Philadelphia and St. Louis and succeeded in organizing these manufacturers against us, with the result that we have now two big strikes in progress on which our organization has spent already over a quarter of a million dollars, and which have resulted in one of our men being killed and scores of them injured and maimed by armed strike breakers and thugs hired by the employers, recruited and shipped by this Philip Frankel and Morris Black, of the Wooltex concern; therefore, be it

RESOLVED, By this Thirty-third Annual Convention of the American Federation of Labor that the attention of the organized workers of this country and their friends be called to this unfair Wooltex concern and to the pernicious activity of Mr. Morris Black and the National Cloak Manufacturers' Association; and, be it further

RESOLVED, That the American Federation of Labor pledges itself to do all it possibly can to assist the International Ladies' Garment Workers' Union to counteract this pernicious activity of the head of the Wooltex concern, and that the Executive Council of the American Federation of Labor be directed to issue a circular letter containing this resolution to all its affiliated international and national unions, state and city branches, as well as friendly organizations, the labor press, and the various American Federation of Labor organizers, requesting them to give all possible aid to the International Ladies' Garment Workers' Union in its struggle against this strike-breaking concern.

Referred to Committee on Boycotts.

RESOLUTION RELATING TO THE PHILADELPHIA AND ST. LOUIS STRIKES.

Resolution No. 110—By Delegates Abraham Rosenberg, John A. Dyche and Myer Rosenberg of the International Ladies' Garment Workers' Union, and Wm. J. Donovan of the Central Labor Union of Philadelphia, Pa.:

WHEREAS, The cloak and suit workers of the cities of Philadelphia, Pa., and St. Louis, Mo., are now the fifth month out on strike for the right of collective bargaining and for the purpose of establishing a working standard as to rates of pay, hours of work and sanitary conditions, the same as now prevail in most of the cloak manufacturing centers in the United States and Canada; and

WHEREAS, In "a statement of facts," issued by "The South Philadelphia Business Men's Association," an impartial body of public-spirited citizens, it appears that the cloak manufacturers of Philadelphia were ready to concede the demands of their work people, were it not for interference on the part of Morris Black and Philip Frankel, secretary of the National Cloak Manufacturers' Association; and

WHEREAS, These representatives of the manufacturers' association for the last few years have been going about the country, telling our employers that the New York and other manufacturers who have entered into agreements with our organization have been easy marks and were scared by the union into granting the demands of their employes, and that it is a comparatively easy matter to break up the organization by putting up a fight and offering resistance to the union demands, and in this way succeded in inducing the cloak manufacturers of Philadelphia and St. Louis to undertake the present struggle with our organization; and

WHEREAS, The season in the cloak trade is nearing its end and there is no likelihood of a settlement with the employers before the spring season, or the latter part of January next, and our strikers in Philadelphia and St. Louis have another ten weeks of starvation staring them in the face; and

WHEREAS, In case our strikers should be driven, through want of bread and shelter, to seek employment from the members of the Philadelphia and St. Louis manufacturers' associations, these representatives of the National Manufacturers' Association, Philip Frankel and Morris Black, will be able to demonstrate to the rest of the manufacturers in the women's wear industry of this country their ability to break our strikes and our unions, and thereby jeopardize the very existence of our interna-

tional union and the standard of living which we have achieved in our industry, and which is the result of untold expenditures of over a quarter of a century of tremendous self-sacrifice, determination and energy; and

WHEREAS, It is in the interest of the organized-labor movement of this country to protect and come to the rescue of one of the largest organizations of the American Federation of Labor; therefore, be it

RESOLVED, That the delegates assembled at this Thirty-third Annual Convention, at the city of Seattle, Wash., instruct the incoming Executive Council to use all the power and authority granted to it by the constitution of the American Federation of Labor to raise financial assistance sufficient to enable the members of the International Ladies' Garment Workers' Union now on strike in the cities of Philadelphia and St. Louis to win their just and reasonable demands.

Referred to Committee on Resolutions.

RESOLUTION RELATING TO EDUCATION.

Resolution No. 109—By Delegates Abraham Rosenberg, John A. Dyche and Myer Rosenberg of the International Ladies' Garment Workers' Union:

WHEREAS, The American Federation of Labor has grown to be a great factor in improving the conditions of the working people; and

WHEREAS, The above said organization is interested in putting on the statute books of our government (state and national), laws that will benefit organized labor and humanity in general; and

WHEREAS, Our efforts in this direction can only be successful by creating public sentiment in favor of our proposed measures; therefore, be it

RESOLVED, That this, the Thirty-third Convention of the American Federation of Labor instructs the Executive Council to establish a lecture bureau and to employ expert sociologists to bring before the people the subjects which we propose to submit to the various legislative bodies; and be it further

RESOLVED, That the aforesaid Council be further instructed to communicate at an early date with all the state and central bodies affiliated with the American Federation of Labor, for the purpose of making such arrangements as will result in the undertaking being inexpensive as well as most effective.

A MATTER OF DUTY

S. E. Kiser, in Record-Herald.

Some one failed to do his duty, and a town was swept away;
There was fearful, needless havoc, there was pitiful dismay;
Mothers, weeping for their children, orphans, all their rights denied,
Viewed the scene of desolation and would not be pacified.

Some one failed to do his duty and an engine jumped a switch,
There were moans from pinioned victims where the train lay in the ditch:
Sudden death and shameful havoc, with no word of warning came—
Suffering and ceaseless sorrow—and the wish to shift the blame.

Some one failed to do his duty and a wall to ruin fell,
And with people who were blameless Pain and Sorrow came to dwell:
Of all plagues and all the evils and of all the things accurst
They that fail to do their duty are most common and the worst.

Our Women Workers

Conducted by PAULINE M. NEWMAN

When Working People are Ignorant

Everything can happen to you when you are ignorant of your own power and strength. In that case you usually are more enslaved than those who are aware of their powers. You are paid lower wages; you are made to work longer hours. You are not respected, and you are not regarded as a human being. You are looked upon as a mere machine that turns out profits for some master. And all because you are not aware of the powers that lie within you. Naturally enough, when you are ignorant of your own power, you are also ignorant of your efforts, and of the value of organization.

Here is a sample of it:

The Ecuadorian Panama Hat Company, against whom a strike was conducted last summer, won out. That is, the workers lost their fight against the firm. When the workers returned to work they were forced to sign individual contracts or leave the place. That contract is the most damnable thing I have ever seen. Yet most of the workers had signed it.

One of its clauses, for instance, provides that each employee must deposit twenty per cent. of his wages with his employer. Another clause provides that if an employee spoils some of the hat material—and the foreman is to be the sole judge as to this—the twenty per cent. remains with the employer as "liquidated damages." They must be respectful and obedient. Else they will be discharged, and, of course, will not receive the deposited twenty per cent.

Now had the workers been aware of what this contract meant to them they would have refused to sign it. But it seems that most of them misunderstood the whole thing. Be it as it may, it is awful to think that workers, at this time, should still be willing to submit to such dreadful conditions; should still be willing to let their employers rob them of twenty per cent. of their wages. To sign such a contract is to abandon all self-respect.

Let it be remembered though, that this could not have happened to any one who is more or less intelligent. It could never happen to a group of organized workers. An employer would not dare to approach them with such a contract. The worst employer has some respect for a working man or for a working woman who has the intelligence to stick to his or her shopmates and belong to his or her organization.

The above company has simply discovered a new way of robbing its workers, and the workers have been blind not to see it. But perhaps this may prove a means to wake them up. For they will not get back their money at the end of the season. The employer will see to it that most of them are discharged before the season is over. He can always find some excuse to show that he is "right" and the worker wrong.

Such is the stupidity of the unorganized working people. You girls who belong to your Union ought to be proud. For you have at last found your place. No employer will dare to rob you or withhold your pay unless you will allow him to do so. By allowing him I mean that it depends how strong you are organized. If you are well organized you will get more for your labor; if you are not, your employer will get more out of your labor. Remember that and act accordingly.

WHITE GOODS WORKERS' UNION, LOCAL 62.

Local No. 62 is just now confronted with the problem of organizing the shop of Rosenstock & Cohen. These gentlemen evidently thought that they could violate the agreement and still pose as men of word. They thought that even

if they would not pay to their workers the ten per cent. increase they would still remain in the Association, and still be regarded as fair. Evidently some employers' conception of fairness is very peculiar.

The Union went after them until the Association decided to expel this firm unless it lived up to the letter of the agreement. But these employers were willing to be expelled rather than pay the promised ten per cent. increase in their employees' wages.

Of course, it is up to the Union to show them that their shop can be organized in spite of opposition.

The organization committee which was recently elected at a meeting of the Union is doing good work among the girls of the shop mentioned above. With a little more effort, more energy, more patience and courage, their work will prove successful.

Local No. 62 is also taking a great deal of interest in the struggle of the Philadelphia strikers. And it is surely doing the right thing. At a special meeting called for the purpose of assisting the strikers financially it was decided that the chairladies in the various shops take up collections. International President Rosenberg spoke at the meeting and explained the situation. S. Shore, the manager of the Union, also spoke.

Since then the Local has strained every nerve to help the strikers. It has so far sent them $1,765.50 in cash, in assessments collected from the members, and it is now contributing $150 each week. It intends to do that as long as the strike will last. It simply shows that the members of the Local have at last found themselves and are taking their place among the rank and file of organized labor.

The Union has also decided to arrange a theatre benefit for a sick member. This is to take place on December 17th and 19th. Tickets may be had at the office.

The Local has also bought tickets for the Ball of the Women's Trade Union League. At the same time the Local is arranging a Ball of its own for some date in February.

LADIES' WAIST AND DRESSMAKERS' UNION, LOCAL No. 25.

According to Organizer J. Mallox, several important decisions have been made at the recent meetings of the Executive Board which are destined to bring good results. In the first place a committee has been elected to look after the unorganized shops and see to it that the Association shops are kept in good shape. The committee will have a good deal to do, as there are many places that are as yet unorganized.

Then it has been decided to issue a weekly paper in Yiddish and a semi-monthly paper in English. An Italian semi-monthly has been out for some time. The publicity committee's plans have been approved and the first issues are announced for December 5th.

The Local is also doing its best for the strikers of Philadelphia. Each member is taxed with ten cents a week, and the Local is contributing $1,000 every week to the strike fund.

Election of officers, namely, a manager, secretary-treasurer, fourteen business agents and members of the Executive Board, took place last month (November 18th to 29th).

An interesting general meeting of the Italian Waist and Dressmakers of Local No. 25 was held the first week in November. The purpose of the meeting was to find out whether the alleged sentiment for a separate Local of the Italian members really existed.

The meeting was very well attended, about 500 members in good standing were present.

Several members took the floor and explained the impracticability and almost impossibility of having a separate Local for one nationality in a trade where so many nationalities work together. Local No. 25 consists of about 30,000 members, composed of several nationalities, namely, Germans, Jews, Americans, Hungarians, etc. If a separate local would be granted to one nationality, the others would be entitled to the same, and this would result in confusion, detrimental to the trade in general.

After a final vote on the question it was unanimously decided to continue the organization as at present.

After this, nomination for Executive Board members and business agents took place.

In a statement issued by J. Mallox and Mrs. M. Scully the following occurs:

"The committee of the Executive Board wishes to call the attention of the Italian members to the fact that the actions of the so-called "Protesting Committee" may prove detrimental to the interests of the workers of the entire Union. Their contention is not an honest one, for the reason that this committee is composed of people against whom many charges have been lodged with the Grievance Committee of the Union, for ill-behavior, misrepresentation, and irresponsible action. Some of them are not even members. There must, therefore, be some doubt as to the honesty of their action."

The American Branch of the Waist and Dressmakers' Union held its first monthly dance on the 7th of last month. While the attendance was not as expected, yet those who were present had a "great" time. The same hall was engaged for monthly dances during the winter season and Local No. 25 will help pay expenses. Let us hope that this will result in bringing together all the rest of the American girls working in the trade and make them realize the necessity of joining the Union.

Within the last month nearly 200 new members joined the Branch. What the Branch must do now is to supply these new members with literature on the subject of Unionism. Why should not the officers of the Local use the columns of the "Ladies' Garment Worker"? Why don't they have articles addressed to the girls published in the "Ladies' Garment Worker" and circulate the magazine among the girls? Its columns are open to them. In connection with this it is worth while to remember that if the members of Local No. 25 would only care to use the pages of the "Ladies' Garment Worker" there would hardly be any need for a paper of their own. But this is not our business. They may, however, learn their lesson afterwards.

In the meantime we want you to read the "Ladies' Garment Worker." We want you to feel that it is here for your purpose and for you to use it.

If you have anything to say on this subject, let us hear from you.

WOMEN'S TRADE UNION LEAGUE'S ANNUAL BALL.

On the 5th day of December the annual ball of the Women's Trade Union League will be held. Amsterdam Opera House is a big place, and there is enough room for everybody who wishes to go and have a jolly time.

Our locals have supported the League generously by having bought tickets for this affair, and we have no doubt that all of them will be there to enjoy a good dance and partake of the general holiday-like spirit.

Come early! We will expect you there. Don't disappoint us! The League will be glad to meet you all.

Result of the Referendum Relating to the Proposed Raising of the Per Capita

We have received the following returns from the under-mentioned locals. The result is interesting, not so much in the votes recorded as in the number of members who have abstained from voting.

Local.	For.	Against.
1—New York	202	5,772
2—Philadelphia	2,869	121
4—Baltimore	49	47
9—New York	184	2,205
10—New York	234	199
12—Boston	19	3
15—Philadelphia	19	13
19—Montreal	35	..
26—Cleveland	15	13
28—Seattle	21	2
31—St. Louis	180	..
34—Baltimore	44	1
35—New York	194	3,784
44—Chicago	164	9
47—Denver	13	5
48—Cincinnati	3	16
52—Los Angeles	68	2
53—Philadelphia	147	3
54—Chicago	75	10
61—Montreal	32	..
62—New York	219	30
63—Cincinnati	5	39
67—Toledo	28	11
69—Philadelphia	786	45
78—St. Louis	487	..
80—Bridgeport	7	4
82—Kalamazoo	12	..
83—Toronto	23	..
92—Toronto	54	3
98—Cincinnati	28	4
108—New York	14	..
Totals	6,230	12,341

The votes of Locals, 11, 17 and 23, all in New York, have been omitted, because the secretaries failed to send the returns in at the appointed time.

The votes of Local 21, Newark, have been omitted because the returns were not signed by the officers or stamped with the Local seal.

Two-thirds of our locals have sent in no returns. This shows once more how little they are interested in the union affairs that deeply concern them.

The vote thus signifies a rejection of the proposition that the International Union should pay strike benefit direct from its funds. It is a clear intimation to those of our locals who may in the future desire to call strikes to apply for financial support direct to the other locals.

A. ROSENBERG,
President.

JOHN A. DYCHE,
General Secretary-Treasurer.

Presentation To Meyer Rosenberg of Toledo.

Officers and members of the Cloak Makers' Union of Toledo, Local No. 67, gave a farewell banquet at the College Inn, Ohio Building, in honor of Brother Meyer Rosenberg, delegate of the International Union to the Seattle Convention Brother A. Soldinger, in behalf of the guests, presented to Brother Meyer Rosenberg a solid gold ornamented fountain pen.

Meyer Rosenberg in Center, and Members of Local Executive.

דער סטרייק אין סענט לואיס.

מיסס דזשאָזעפין קייסי'ס מיינונג.

מיסס דזשאָזעפין קייסי, די אָרגאַנייזערין פון אונזער אינטערנעשאָנעל שרייבט אין איהר אָפיציעלען בעריכט פאָלגענדעס:

„איך וויל בעשטעטיגען די מיינונג פון די וויים־פּרעזידענטען פּאיט און אמדור, אז דער סטרייק אין סענט לואיס דארף פאָרטגעזעצט ווערען ביז מיר וועלען געווינען אָדער די מאנופעקטשורערס ברעכען. אָבצורופען א סטרייק דאָרטען וואו די באָסעס האָבען אזא קליינעם ווערטה, הייסט צו מאכען דעם קאמפף אין אנדערע ערטער פיעל שווערער צו געווינען.

ניט לאנג האָט א מאן געוואלט געבען דער פירמע מאגיד א בעשטעלונג אויף ארבייט. די פירמע האָט געענטפערט: אז צוליעב דעם סטרייק וועט זי די בעשטעלונג ניט קענען פערטיג מאכען ביז נאָך דעם ערשטען נאָוועמבער. דאן וועלען די ארבייטער זיכער האָבען דעם סטרייק אויפגעגעבען.

איינע פון אונזערע מיידלאך איז אנומעלט

געגאַנגען אין גאַס און האָט געהערט 2 מענער הינטער איהר פיהרען פאָלגענדען געשפּרעך:

— שעהנבוים — האָט איינער פון זיי געזאָגט — איך ראטה דיר צו געהן סטעלען.

— איך וואָלט געוואָלט סעטלען — האָט דער צווייטער געענטפערט — נאָר איך האָב פיינט צו געהען אין דער יוניאָן.

— זיי ניט קיין נאר — האָט דער ערשטער געזאָגט — ווען איך בין אויף דיין אָרט, וואָלט איך גלייך געגאנגען אין די יוניאָן העדקוואדערס, געפרעגט זיך אויף איינעם פון די פיהרער, וואָלט אונטערגעשריעבען דעם אגרימענט און גע'פּטר'ט אָן עסק.

די דאָזיגע בעריכטען זיינען זעהר ריכטיג. מיר לעבען דאָ ניט אין דער פאנטאזיע.

וואָס א טאָג עס נעהט אוועק, ווער איך אַלץ מעהר איבערציינט, אז מען דארף זיין זעהר גוט פארבערייט, איידער מען רופט א סטרייק. בעפאר דער סטרייק ווערט גערופען איז די צייט פאר אן אינטערנעשאָנעל אָפיסער צו קומען ווירקען אויף דער מאסע.

קאפלאַנ׳ס מערדער איז געבראכט געוואָרען אין קאורט פאר דזשאדזש פערגאסאן. די באָסעס זיינען נאטירליך פעראינטערעסירט אין זיין בעפרייאונג און עס האָבען זיך געפונען מענשען אלס עדות פאר איהם. זיי האָבען זיך אבער שטארק ווידערשפראכען. דער בעסטער עדות זיינער איז געווען א געוויסער דאָקטאר, אלעקסאנדער מאיזעל, וועלכע האָט געזאגט, אז בשעת קאפלאַן איז געפאלען פון דעם שאָס, האָט ער געזעהן מענשען מיט שטעקענס. די דאזיגע עדות האָבען אָבער דעם דזשאדזש ניט איבערציינגט און ער האָט דעם מערדער פערהאלטען אהן בייל, אויף דער בעשולדיגונג פון ערשטער קלאסע מאָרד.

דער דירעקטאר פון „פּאָבליק סייפטי“, (פאלקס זיכערהייט) האָט געמאכט אן אונטערזוכונג וועגען די בעשולדיגונג וואס מר. גרעי, דער לאָיער פון דער יוניאָן, האָט געמאכט פאר דעם מיטינג פון די יונייטעד ביזנעס־מען געגען די פילאדעלפיער מאנופעקטשורערס, אז זיי זיינען דירעקט פעראנטווארטליך פאר קאפלאַנ׳ס פריהצייטיגען טויט. לאָיער גרעי האָט ערקלעהרט, אז א געוויסע פירמע האָט פערזארגט די סטרייקברעכער מיט רעוואלווערען און אייזענס און פאָזיטיוו געהייסען זיי די דאזיגע וואפען בענוצען געגען די סטרייקערס און פּיקעטס. ער האָט אויך אָנגעבאָטען בעווייזע, אז געוויסע מאנופעקטשורערס האָבען געארבייט לויט א בעשטימטען פּלאַן און האָבען געמאכט א קאנספּיראציע צו ארעסטירען אונשולדיגע מענשען און צורעדען מענשען פאלש צו שווערען. ניט אומזיסט זיינען אין דיעזען סטרייק געשעהן אזוי פיעל רציחות, אזוי פיעל ארעסטען און אזא אונגעוועהנליכע ברוטאליטעט פון דער פּאליציי און געדונגענע בויאַנעס. אזוי ווייט געהען די אפענע רציחות, אז צוויי סטרייקערס, סעמועל קאטץ און סעמועל ביימאן, זיינען ארעסטירט געוואָרען און געבראכט געוואָרען אין קאורט מיט צושלאגענע, פערבלוטיגטע קעפּ און עדות האבען בעשטעטיגט, אז א געוויסער פּאליסמאן קעיזער, האָט זיי אונערבארמליך געשלאָגען אהן א שום אורזאכע. קאטץ און ביימאן זיינען בעפרייט געוואָרען.

בילעכווייז קומט ארויס דער גאנצער אמת אין דיעזען סטרייק און די קליוולענדער און פילאדעלפיער קלאוק מאנופעקטשורערס וועלען שטעהען צו־גענאגעלט צום שאנד־קלאָץ.

אונזערע לאקאלס אין שיקאגא.

אויסציגע פון וויס־פּרעזידענט פּאָיט׳ס רעפּארט.

דעם 15טען דזשוליי האָט פּרעזידענט ראזענבערג מיך בעאויפטראגט צו פאהרען נאָך שיקאנא העלפען די ליידיס טיילארס, לאקאל 71, די קלאוק מאכער לאקאל 44 און די רעינקאוט מאכער לאָקאל 54.

פאר לאקאל 71 האָט מען דאן גארניט געקענט טהאָן. עס איז געווען ביטער סלעק אין זייער טרייד. אלע שעפּער זיינען געווען געשלאָסען און מען האָט די ליידיס שניידער ניט געקענט אויפזוכען.

די שעפּער פון די רעינקאוט מאכער, לאָק. 54, זיינען אלע יוניאָן שעפּער, חוץ די פירמע סיערס און וואיל, וואס בעשעפטיגט 85 ארבייטער. דיעזע ארבייטער ווילען ווערען יוניאָן לייט, האָבען זיי אָבער מורא פאר זייער מענעדזשער, וועלכער סטראשעט אוועקצושיקען יעדען ארבייטער וואס וועט ווערען א יוניאָן מאַן.

די פראגע איז ארומגערעדט געוואָרען ביי א מיטינג פון לאקאל עקזעקוטיוו באָארד. די מייסטע מעמבערס פון באָארד האָבען פערלאנגט, מען זאָל אין דעם שאפּ רופען א סטרייק. איך האָב דאָס אבער געהאלטען פאר א ריזיקע. זיי האָבען זיך געהאלטען ביי זייער פערלאנג, בעזונדערס צוליעב דעם צירקולאר וואס וויים־פּרעזידענט דובינסקי האָט געהאט אויסגעשיקט, ערקלעהרענדיג אז די רושענ. עקזעקוטיוו באָארד האָט בעשלאָסען צו רופען א דזשענעראל סטרייק אין רעינקאוט טרייד אין ניו יאָרק, פילאדעלפיא, באָסטאָן און שיקאגא אין איין און דער זעלבער צייט. עס איז מיר אבער געלונגען זיי צו איבערציינגען, אז מען דארף מיט אזא שריט אבווארטען אויף א בעסערע געלעגענהייט.

לאָקאל 44 איז אין א גוטען צושטאנד. זייערע מיטינגען ווערען גוט בעזוכט און פיעלע נייע מעמבערס ווערען אויפגענומען. דאָס רוב שעפּער אין דער נארד־וועסט זייט פון שיקאגא ארבייטען אונטער יוניאָן בעדינגונגען. מיר האָבען אויך גערופען ערפאלגרייכע שאפּ מיטינגען אין דעם „לופּ“ דיסטריקט. בלויז אין איינינגע ערטער האָבען מיר אנגעטראפען פיינדליכע באַסעס, וועלכע האָבען אלע טהעטיגע יוניאָן מעמבערס אוועקגעשיקט. אין דיעזע פעלע האָבען מיר אלע ארבייטער ארויסגערופען אין סטרייק, און די ארבייטער האָבען ענדליך געזיגט.

װענען װאס צו בעקלאגען און די טרײד װעט מאַכען פּראָגרעס.

אזוי האָט בראנדעיס די זאך פערגלעט און געריניגט די שװערע, אנגעלאדענע לופט.

דער פּראָטאָקאָל לײבעל.

איצט, אז דער קלײנער סכסוך איז געסעטעלט, איז די פראגע פון׳ם פּראָטאקאל לײבעל אבגעפּרײשט געװאָרען. לױט פונקט 2 פון פּראָטאָקאל, זײנען בײדע צדדים צופּריעדען אײנצופיהרען א סיסטעם פון אננעהמען א לײבעל אין יעדען גארמענט". דער לײבעל װעט זײן א סימן, אז די גארמענטס װערען געמאכט אין יוניאָן שעפּער, װעלכע האָבען סאניטארע סערטיפיקײטס פון דזשאָינט באָארד אװ סאניטארי קאָנטראָל. װען דער לײבעל װעט זײן אײן יאָהר אין קראפט װעלען די ארבײטער בעקומען א העכערונג אין װײדזשעס אױף 10 פּראָצענט.

לעצטען מאָנאט איז געװען א מיטינג פון דער לײבעל קאָמיטע. די הױפּט שװעריגקײט בעשטעהט אין דעם: װי גיך צו שליכטען דיספּיוטס, כדי עס זאָל ניט אמאָל אױסקומען, אז א שלעכטער מאנופעקטשורער זאָל האָבען דעם לײבעל אױף זײנע גארמענטס, הגם ער היט ניט אָב די יוניאָן בעדינגונגען. און דאָס איז א זאך װעגען װעלכע מען דארף זיך גוט דורכרעדען מיט׳ן אנדערען צד.

װי בעװאוסט, װיל די קאנסומערס ליגע אננעהמען דעם װײסען לײבעל פאר איהר אפּיציעלען לײבעל. אױף איהר קאנװענשאָן װאס איז אבגעהאלטען געװאָרען אין באפאלא, בײ װעלכען װײס־פּרעזידענט פּאָלאקאף האָט פּערטרעטען די יוניאָן און מר. בארטאָלאָמיו די אססאָסיאײשאן, האָט די ליגע דערױף געגעבען איהר אפּיציעלע הסכמה, מיט דעם תנאי, דאָס זי זאָל האָבען פּערטרעטער אין דער סעניטארי באָארד אװ קאָנטראָל.

א נײע פּאַך צײטונג פאר לאָקאל 25.

די װײסט מײקערס יוניאָן האָט בעשלאָסען ארױסצוגעבען 3 בעזונדערע צײטונגען פאר איהרע מעמבערס, אין אידיש, ענגליש און איטאליעניש. די אידישע מיט׳ן נאָמען „גלײכהײט", װעט ערשײנען אלע װאָך, די ענגלישע און איטאליענישע אײנמאָל אין צװײ װאכען. די איטאליענישע צײטונג ערשײנט שוין זײט עטליכע װאכען. די ערשטע נומערען װעלען ערשײנען דעם 5טען דעצעמבער.

פון דעם שטאנדפונקט פון יוניאָניזם און אחדות איז צו בעדױערען װאס די לאָקאלס זאלען זיך ניט קענען פעראײניגען מיט דער אינטערנײשיאָנאל און ארױסגעבען אײן גרױסע, גוטע צײטונג פאר אלע מעמבערס. אָבער דאָס איז א פראגע װאס פאדערט א ספּעציעלע אבהאנדלונג. דערװײלע לאמיר זיך רעכענען מיט די פאקטען און האָפען, אז די צײטונגען װעלען העלפען די בעאמטע פון לאקאל 25 אין זײער ארבײט פון אױפקלעהרען און בילדען די מעמבערס און אז עס װעט דער יוניאָן דערפון א טובה ארױסקומען. די „גלײכהײט" האָט א רײכע פּראגראמע און דער רעדאקטאָר איז שכנא עפּשטײן.

די לאַגע אין פילאדעלפיא.

די לאגע אין פילאדעלפיא איז זעהר א גוטע. די עפענטליכע מײנונג, מיט זעלטענע אױסנאַהמע איז אין גאנצען אױף אונזער זײט. די סאוטה פילאדעלפיער ביזנעס מענ׳ס אססאָסיאײשאן האָט ארױסגעגעבען אן ערקלעהרונג, װאס ענטהאלט אלע פאקטען װעגען סטרײק. די יונײטעד ביזנעס מענ׳ס אססאָסיאײשאן האָט פערדופען בײדע צדדים צו א קאָנפערענץ, אָבער די באַסעס האָבען זיך ענטזאגט צו קומען.

דערװײל זײנען לעצטען מאָנאט געפאלען נאָך צװײ קרבנות: לואיס קאָהען, א באטענהאָל מײקער, װעלכער איז געװען 19 יאָהר אלט, איז געשטאָרבען מיטװאָך דעם 5טען נאָװעמבער. אױף דיזער מעמבער איז געפאלען װי א טרײער סאָלדאט אױפ׳ן שלאכטפעלד. אלס א טרײער פּיקעט איז ער געגאנגען צו א סטרײק־ברעכער אברעדען איהם פון זײן א פּערדעטער. אָבער יענער האָט גערופען א פּאָליסמאן, און װען קאָהען האָט דערזעהן דעם פּאָליסמאן, האָט ער זיך געלאָזט לױפען און פון גרױס אנשטרענגונג האט בײ איהם געפּלאצט אן אָדער אין מוח און ער איז א קורצע צײט נאכהער געשטאָרבען.

דער צװײטער קרבן איז געװען סערעה בארעטץ, 20 יאָהר אלט. זי איז געגאנגען צו קאפּלאנ׳ס לויה, און זײענדיג בעטריבט און פערמוטערט פון קאפּלאנ׳ס טױט, האָט זי געכאפּט א פערקיהלונג, געקראנגען פיבער און געשטאָרבען דעם 3טען נאָװעמבער.

פעהלט דער יוניאָן זיעגעל, ווי אויך די אונטערשריפטען פון זייער פרעזידענט און סעקרעטער.

צוויי דריטעל פון אונזערע לאָקאלס האָבען אין גאנצען קיין ריטוירנס ניט אריינגעשיקט. דאָס בעווייזט נאָך אמאָל דעם אינטערעס וואָס אונזערע לאָקאלס נעהמען אין די זאכען וואָס זיינען זיי נוגע.

דערמיט איז די גאנצע אנגעלעגענהייט, אז די אינטערנעישיאָנאל זאָל צאהלען סטרייק בענעפיט, דורכגעפאלען און אלע אונזערע לאָקאלס, וועלכע וועלען אין דער צוקונפט האָבען סטרייקס, וועלען זיך מוזען ווענדען דירעקט צו אנדערע לאָקאלס נאָך פינאנציעלע שטיצע.

א ראָזענבערג, פרעזידענט.
י. א. דייש, סעקרעטער

ארביטריישאָן אין ווייסט און דרעס טרייד.

אין פערלויף פון לעצטען מאָנאט איז פארגעקומען די ערשטע ארביטריישאן קיים אין דער ווייסט און דרעס טרייד אונטער דעם פראטאקאל פון יאנואר 1913. די ארביטריישאן באָארד איז פעררופען געוואָרען פון די מאנופעקטשורערס, וועלכע האָבען געבראכט 10 קלאגעס אויף דער יוניאָן. מיר האָפען אין נעכסטען נומער צו שרייבען באריכות וועגען דער גאנצער אנגעלעגענהייט.

אבער וועניגסטענס א קורצער איבערבליק איז דערווייל נויטיג.

אלע 10 קלאגעס פון די מאנופעקטשורערס האָבען כמעט איין נוסח: „די יוניאָן האָט ניט אבגעהיט דעם פראטאקאל; די יוניאָן האָט געהאנדעלט נעגען דעם גייסט פון פראָטאקאל; די יוניאָן האָט די אססאסיאיישאן אומזיסט בעשולדיגט; די יוניאָן האָט דער אססאסיאיישאן ניט געוואלט געבען געוויסע ידיעות; די יוניאָן האָט זיך ענטזאגט אנצונעהמען געוויסע פארשלעגע, וועלכע די אססאסיאיישאן האָט רעקאמענדירט; די אינטערנעישיאָנאל האָט אלע אבליגאציעס פון זיך אראָבגעווארפען און בעהאנדעלט דעם פראָטאָקאל אלס אן אנרימענט צווישען דער אססאָסיאיישאן און לאקאל 25; די יוניאָן האָט ניט געסטאפט די „סטאפעדזשעס“; די יוניאָן האָט געוואלט רופען צו סטרייקס, האָט געוואלט בטראשען און געוואלט בענוצען צוואנג און געוואלד; די יוניאָן האָט ניט בעשטראפט די מעמבערס, וועלכע האָבען געהאנדעלט נעגען דעם פראָטאָקאל און האָט געטהאָן עהנליכע עבירות.

אזוי לויטען די קלאגעס. די יוניאָן האָט די דאזיגע קלאגעס צוריקגעוויזען אלס זעהר אונבעשטימט, אלס ניט ריכטיגע פאקטען און האָט געבראכט א מאסע גוט־בעגרינדעטע קלאגעס נעגען דער אסאסיאיישאן און איהרע מעמבערס. זי האָט געציינט, אז פון די 310 אססאסיאיישאן מעמבערס האָבען 270 אין געוויסע זאכען געהאנדעלט נעגען דעם פראָטאקאל.

אָבער די ארביטריישאן באָארד האָט געקוקט אויף די אלע קלאגעס מיט גאנץ אונפארטייאישע אויגען. זי האָט קיינע פון די צדדים ניט געגעבען „פאלשטענדיג גערעכט“.ביידע צדדים האָבען „געטהאָן זאכען, וואס זיי האָבען ניט געדארפט טהאָן“. זי האָט אלעס בעטראכט גאָר פון אָנאנדער שטאנדפונקט. די באָארד האָט דוקא בעטאנט די פּאָזיטיווע זייט: וואס עס איז אונטער דעם פראָטאקאל געוואָרען אויפגעטהאָן. „ווען מען האָט בעשאפען א יוניאָן פון 28 טויזענד ארבייטער און א אסאסיאיישאן פון 300 מעמבערס“ — האָט בראנדעיס געזאגט — „איז דאָס ניט אליין אן און פיר זיך א גרויס געווינס? האָט מען דען געקענט ערווארטען, אז די מאשינערי זאָל באלד ווערען פאלקאם און אז עס זאלען גאר קיין טראָבעלס ניט פארקומען? דער וואונדער איז, ניט, אז עס זיינען פארגעקומען טראָבעלס, נאָר אז עס זיינען ניט פארגעקומען פיעל מעהר טראָבעלס!“ היינט וויפיעל איז דאס ווערטה, אז די גרעסטע צאהל ארבייטער, וועלכע זיינען פריהער אם ערגסטען בעלוינט געוואָרען, האָבען פאָרט בעקומען העכערע וויידזשעס און בעסערע בעדינגונגען?

„עס זיינען טאקע בעגאנגען געוואָרען עולות פון ביידע זייטען“, זאגט ווייטער בראנדעיס. „די קלוירקס פון ביידע צדדים זיינען מאנכעסמאל געווען היציג, אָבער דאָס איז אלץ קיין ראיה ניט, אז דער פראָטאקאל איז ניט קיין גוטע זאך, אָדער אז ער האָט יועמען פון די צדדים שאדען געטהאָן. די בעווייזע נעגען דער אססאסיאיישאן זיינען יעווען פיעל שטארקער, ווי די בעווייזע נעגען דער יוניאָן. די אססאסיאיישאן אליין האָט געוויסע עבירות צוגעגעבען. מאנכע פון איהרע מעמבערס האָבען ניט דורכגעפיהרט דעם פונקט וועגען „פרעפערענץ“. זיי האָבן יוניאָן לייטע ניט געגעבען די פריווילעגיעס, וואס זיי קומט לויט דעם פראָטאקאל. זאל יעדער צד טהאָן זיין פפליכט ווי ווייט מעגליך — וועט זיך ניט זיין

פעסטגעשטעלט ווערען. אונזער פּרעזידענט סמיטקא, וועלכער איז אַ מעמבער פון דעם עסט־רייכישען רייכסראַטה, האָט אַריינגעטראַגען אַ געזעץ־פּראָיעקט, אַז די היים־אַרבייטער — שניי־דער, שוסטער, העמדער נעהער, קירזשנער (פּאַ־ריערס) און היטעל־מאַכער זאָלען געזעצליך רע־גולירט און בעשיצט ווערען. לײדער איז איהם דערווייל נאָך ניט געלונגען דיזען פּראָיעקט גע־זעץ דורכצופיהרען. מיר וועלען אָבער אָנהאַלטען אונזער אַגיטאַציע, ביז וואַנען מיר וועלען אַזאַ געזעץ דורכפיהרען.

די געלדער פון אונזער קאַסע ווערען פערנוצט פיר די פאָלגענדע בענעפיטס און אויסגאַבען: סטרייקס, קראַנקהייט, קאָסטען פון מעמבערס לויות, רייזע קאָסטען און איבערציהונגס קאָס־טען פאַר מעמבערס, וועלכע פאָהרען אַרום זו־כען אַרבייט, געזעץ און געריכטס קאָסטען, אַ טרייד זשורנאַל, אַגיטאַציע, אָרגאַניזאַציאָנס אַר־בייט, פערוואַלטונג און קאָנפערענץ אויסגאַבען.

מיר האָבען אַן אָבמאַך מיט די שניידער יו־ניאָנס פון דייטשלאַנד און די שווייץ, לויט וועל־כען זייערע און אונזערע מעמבערס זיינען בערעכ־טיגט צו קראַנקען בענעפיט ווען זיי אימיגרירען.

אונזער פערוואַלטונגס ראַטה שטעהט אין שטענדיגע קאָרעספּאָנדענץ מיט די יוניאָנס פון אַנדערע לענדער און מיר שיקען אָפטמאָל דעלע־גאַטען צו זייערע קאָנווענשאָנס אַלס אַ סימן פון ברודערשאַפט.

וואס הערט זיך?

רעזולטאַט פון פּער־קעפּיטא רעפערענדום.

פאָלגענדע ציפערען האָבען מיר ערהאַלטען פון די לאָקאַלס אַלס די אָנגעגעבענע שטימען פון זייערע מעמבערס פאַר און געגען אַ העכערונג פון פּער־קעפּיטא. דער רעזולטאַט איז זעהר אינטערעסאַנט ניט אַזוי פיעל אין דעם וואס איז דאָ אונטען פערצייכענט, ווי אין דעם, וואס מען האָט פערפעהלט צו פערצייכענען:

לאָקאַלס	דאַפיר	דאַגעגען
1, ניו יאָרק	202	5772
2, פילאַדעלפיא	2869	121
4, באַלטימאָר	49	47
9, ניו יאָרק	184	2205
10, ניו יאָרק	234	199
12, באָסטאָן	19	3
15, פילאַדעלפיא	19	13
19, מאָנטרעאַל	35	—
26, קליוולאַנד	15	13
28, סיאַטעל	21	2
31, סענט־לואיס	180	—
34, באַלטימאָר	44	1
35, ניו יאָרק	194	3784
44, שיקאַגא	164	9
47, דענווער	13	5
48, סינסינעטי	3	16
52, לאָס אַנדזשעלעס	68	2
53, פילאַדעלפיא	147	3
54, שיקאַגא	75	10
61, מאָנטרעאַל	32	—
62, ניו יאָרק	219	30
63, סינסינעטי	5	39
67, טאָלידאָ	28	11
69, פילאַדעלפיא	786	45
78, סענט לואיס	487	—
80, ברידזשפּאָרט	7	4
82, קאַלאַמאַזו	12	—
83, טאָראָנטאָ	23	—
92, טאָראָנטאָ	54	3
98, סינסינעטי	28	4
108, ניו יאָרק	14	—
סך הכל	6230	12341

די שטימען פון די לאָקאַלס 11, 17 און 23 זיינען ניט געצעהלט געוואָרען, ווייל די סעקרע־טערע האָבען זייערע רעפּאָרטס ניט אַריינגעשיקט אין דער בעשטימטער צייט.

די שטימען פון לאָקאַל 21 זיינען ניט געצעהלט געוואָרען, ווייל אויף זייער סטייטמענט האָט גע־

געװען צו קריגען פון די ארבײט־געבער נײע אָדער פרישע אגרימענטס און צװינגען זײ די פונקטען דורכצופיהרען. אזוי, למשל, איז אונז אין דער לעצטער צײט געלונגען צו שליסען מיט ארבײטגעבער 22 נײע און 75 פרישע קאָנטראקטען. אין יעדער שטאָדט װאו עס עקזיסטירט א ברענטש (לאָקאל) פון אונזער יוניאָן, װערען די ארבײטס בעדינגונגען רעגולירט דורך קאָנטראקט. אלע פערהאנדלונגען מיט אײנצעלנע און אָרגאניזירטע ארבײט־געבער פיר דיזע קאָנטראקטען װערען געפיהרט פון די יוניאָן פיהרער פאר אלע ארבײטער.

װען די יוניאָן קומט צום שלום, אז אין א געװיסער שטאָדט איז נוטהיג א קאָלעקטיװער קאָנטראקט, שטעלען מיר דאָרט דאפיר א פאָדערונג. אויב די לאָקאלע אָרגאניזאציע קען אזא פאָדערונג ניט דורכזעצען, מישט זיך די צענטראלע אָרגאניזאציע ארײן און העלפט איהר אין דעם. אין 13 פון 17 פעלע, װאו די ארבײטער האָבען געפאָדערט קאָנטראקטען, האָט זיך די צענטראלע אָרגאניזאציע ארײנגעמישט און געהאָלפען געװינען זײער פאָדערונג. אין 30 פעללע האָבען די קאָנטראקטען ענטהאלטען פונקטען פאר א העכערען לוין און קירצערע שטונדען, צוליעב די געהעכערטע פרײזען פון לעבענס־מיטלען.

דאָס רוב מײסטער האָבען זיך ביסלעכװײז צוגעװאוינט די קאָנטראקטען אבצוהיטען. עס טרעפט אָבער מאנכעסמאָל, אז מײסטערס ברעכען די קאָנטראקטען. אין דעם פאלל קעמפפען מיר געגען זײ און דערלאָזען ניט דערצו. אין מאנכע פעללע פערלאנגען מיר, אז שעפער זאָלען װערען געעפענט און הײם־ארבײט זאָל װערען אָבגעשאפט, אָדער אז די ארבײטער זאָלען בעסער בעהאנדעלט װערען. אין אײן פאלל האָבען מיר זאָגאר אויפגעהויבען א בעװעגונג געגען מאכען יוניאָן לײט פאר אָפפער (דיסקרימינײשאָן) עס דארף דאָ בעמערקט װערען, אז אין אלע ברענטשעס פון אונזער אינדוסטרי, מיט װעניגע אויסנאהמען, עקזיסטירט שטיק־ארבײט, א חוץ אין די בעסערע קלאסען דאמען־שנײדערײ, װאס װערט געמאכט אויף'ן ענגלישען שטײנער. אין די לעצטע ארבײט מען אויף'ן טאָג.

אלע אגרימענטס װעלכע זײנען געװען אין קראפט ענדע 1912 װעלען אויסנעהן אין פערלויף פון די יאָהרען 1913 ביז 1916; און מיר װײסען אימער פריהער פאר װיפיעל ארבײטער פון יעדען ברענטש פון טרײד עס װעט נויטיג זײן צו פאָדערן פרישע אגרימענטס. אין די נעכסטע 3 יאָהר װעלען מיר פאָדערן 54 פרישע אגרימענטס פאר 19,540 ארבײטער פון אלע ברענטשעס, דארונטער 5146 יוניאָן לײט, װי מען קען זעהען פון פאָלגענדע טאבעלע:

יאהר	ארבײטער	יוניאן לײט	ניט יוניאן לײט	אגרימענטס
1913	1,339	1,024	315	13
1914	1,829	1,116	713	17
1915	4,900	1,664	3,236	20
1916	11,472	1,342	10,130	4
סך הכל	19,540	5146	14,394	54

די קאָסטען פון אדװאָקאטען אין צײט פון סטרײקס פערשלינגען געװעהנליך א גרויסע סומע פון די סטרײק אויסגאבען. עס האָט פאסירט א פאל, װאו אן אדװאָקאט האָט פערלאנגט די שרעקליך בערײסענדע סומע פון 1700 קראָנען (340 דאָלאר) און מיר האָבען געמוזט נעהמען אן אנדער אדװאָקאט מיט איהם צו פערהאנדלען, און די סומע אָבדינגען אויף טויזענד קראָנען.

אין צײט פון סטרײקס נעהמען זיך די ריכטער נאטירליך אָן פאר די מײסטערס. לויט די געזעצע זײנען די ארבײטער פרײ זיך צו פערײניגען. אָבער די ריכטער און זײערע בעהעלפער — די פאָליצײ, װײזען עפענטליך ארוים זײער שנאה צו די ארבײטער, דערמיט װאָס זײ נעהמען זיך אָן פאר די מײסטערס, פאר זײערע שפיאָנען און סקעבס. אין דעם װיענער שנײדער סטרײק פון 1911, זענען 35 ארבײטער געשטעלט געװאָרען צום געריכט און פעראורטהײלט געװאָרען צו 112 טעג געפענגניס, דורכשניטליך צו 3 טעג פאר יעדען. 18 ארבײטער זײנען געװאָרען פרײ־געשפראכען. די ארבײט־געבער װענדען אָן יעדען מיטעל צו בעאײנפלוסען די רעגיערונג די ארבײטער שטרענג צו רודף'ן, הגם די רעגיערונג האלט סאי װי מיט די מײסטער־אָרגאניזאציעס. ניט לאנג צוריק האָט די מײסטער אססאָסיאציע דערלאנגט א פעטיציע אין פארלאמענט, אז אין צײט פון סטרײק זאָלען די סקעבס געזעצליך בעשיצט װערען און אז די איניגע רעכטע פון די טרײד יוניאָנס זאָלען בעשרײנקט װערען.

אונזער יוניאָן אגיטירט דאפיר, אז הײם־ארבײט זאָל געזעצליך רעגולירט װערען און אז א געזעצליכער מינימום לוין זאָל פאר דיזע ארבײט

נעארבײט מיט פּרעאײנינגטע קרעפטען. לײדער פעהלען בײ אונז דיזע פּרעאײנינגטע קרעפטען און דער רעזולטאט איז, אז בלויז אײן פיערטעל פון דער דערמאָנטער צאָהל איז אָרגאַניזירט.

די איצטיגע צאָהל פון די אָרגאַניזירטע שנײדער אין עסטרײך איז 11,500; אָבער אפילו דיזע צאהל איז ניט פּרעאײנינגט און ניט הארמאָניש.

אונזער פערבאנד צעהלט	8,200
די בעהמישע אָפּאָזיציאָן צעהלט	1,600
די נאציאָנאַלע שנײדער יוניאָן פון בעהמען גיט ניט ארויס די צאָהל פון איהרע מעמבערס, אָבער זי האָט מסתמא אַן ערך	1,000
די קריסטליכע שנײדער יוניאָן האָט אַן ערך	700
סך הכל	11,500

מיר קענען ניט רעדען פאר די אַנדערע יוניאָנס, װעלכע זײנען מעהר אָדער װעניגער אין אָפּאָזיציאָן צו אונז. מיר קענען אָבער זאָגען װעגען אונזער אָרגאַניזאציאָן, אז זי װערט אַלע מאָל שטארקער פינאנציעל און אין צאָהל פון מעמבערס.

פאָלגענדע טאבעלע גיט אַ קלאָרען בעגריף װעגען דעם פּראָגרעס פון אונזער יוניאָן אין די לעצטע 12 יאָהר.

יאָהר.	צאָהל פון ברענטשעס	צאָהל פון מעמבערס.
1901	47	2884
1902	69	4013
1903	84	4671
1904	117	4740
1905	155	5683
1906	169	6478
1907	168	7223
1908	166	7098
1909	165	8023
1910	120	7258
1911	127	8305
1912	132	8211

דאָס יאָהר 1910 צײגט אַ פערלוסט פון 45 ברענטשעס און 765 מעמבערס. דיעזער פערלוסט איז געקומען דורך דער אָבשפּאַלטונג פון די בעהמישע סעפּאַראַטיסטען, װעלכע זײנען אװעק פון אונזער אָרגאַניזאציאָן מיט אַ טױזענד מעמבערס. דערפאַר האָבען מיר אין 1911 ניט נאָר צוריק פערפילט דיעזען פערלוסט אין אונזערע רײהען, נאָר מיר זײנען נאָך אריבער די צאָהל. אין יענעם יאָהר האָבען מיר געװאונען 1,150 מעמבערס.

אין די לעצטע פיער יאָהר האָבען מיר אונזערע ארבײטס־בעדינגונגען פיעל פערבעסערט, צוליעב דעם שטענדיגען קאַמפּף, װאָס אונזערע קלאַסענבעװאוסטע מעמבערס האָבען געפיהרט. מיט די פערגרעסערונג אין צאָהל פון אונזערע מעמבערס, האָבען מיר אויך אָנגעהויבען פיהרען שטארקע אגיטאַציעס און סטרײקס. װען די נײע מעמבערס געפינען אויס, אז זײערע ארבײטס־בעדינגונגען זײנען טרויעריג שלעכט דורכדעם, װאָס זײ זײנען פיעלע יאָהרען געװען אונטהעטיג און האָבען זײערע אינטערעסען פערנאַכלעסיגט — הויבען זײ אָן פאָדערן פערבעסערונגען. און נאַטירליך, װאָס שטאַרקער די יוניאָן װערט, אַלץ דרײסטער קען זי שטעלען נײע פאָדערונגען, פיר נײע אָדער פרישע קאָנטראַקטען מיט די ארבײטגעבער, װאָס ענטהאַלטען פּונקטען פיר בעסערע ארבײטס קאָנדיציאָנען און העכערען לוין.

אין 1909 האָבען מיר אויפגעהויבען בעװעגונגען פיר בעסערע ארבײטס־בעדינגונגען אין 40 פערשיעדענע ערטער, ארומנעהמענדיג 2263 פירמעס אין 9 פערשיעדענע ברענטשעס פון דער אינדוסטרי. אין דיזע בעװעגונגען זײנען געװען פערװיקעלט 9752 ארבײטער, פון װעלכע 1966 זײנען געװען יוניאָן לײט. אין אײניגע פעלע האָבען מיר ארויסגערופען סטרײקס, אין װעלכע עס האָבען זיך בעטהײליגט 482 מענער און 103 פרויען.

אין 1910 האָבען מיר אויפגעהויבען 73 בעװעגונגען, ארומנעהמענדיג 724 פירמעס, װעלכע האָבען בעשעפטיגט 4216 ארבײטער, דארונטער 2,306 יוניאָן לײט. אין די סטרײקס האָבען זיך בעטהײליגט 1078 ארבײטער.

אין 1911 האָבען מיר געפיהרט 42 בעװעגונגען, ארומנעהמענדיג 4532 פירמעס מיט 16,843 ארבײטער, דארונטער 3,550 יוניאָן לײט. אין די סטרײקס האָבען זיך בעטהײליגט 5,926 מענער און 9,284 פרויען.

אין 1912 האָבען מיר אָנגעפיהרט 37 בעװעגונגען, ארומנעהמענדיג 711 פירמעס מיט 2769 ארבײטער, דארונטער 1426 יוניאָן לײט. אין די סטרײקס האָבען אנטהײל גענומען 1423 ארבײטער.

דער צװעק פון דיזע אַלע בעװעגונגען איז

ראָס האָט ניט צו טהאָן מיט דעם „טעקס“ וואס די ווהייט גודס יוניאָן צאהלט וועכענטליך פאר'ן סטרייק.

אמת, א לויבענווערטהער שריט? הלואי טהוען אזוי אלע יוניאָנס — און וועניגער הונ־געריגע וועלען זיין צווישען די סטרייקערס. און נאָך א זאך — דער סטרייק וועט זיך זיכער ענדי־גען מיט א זיעג!

דער פערבאנד פון שניידער און עהנליכע פאכען פון עסטרייך.

פאַקטען און ציפערען ענטנומען פון דעם אָפיציעלען רעפּאָרט צום וויענער קאָנווענשאָן.

פון דזשאָזעף פראסעק, (סעקרעטער פון פערבאנד.)

די קליידער־פּראָדוקציאָן אין עסטרייך ליגט נאָך אלץ ביי קליינע מייסטערליך אין די הענד. זעלטען וואו עס עקזיסטירען פאבריקען.

אין דעם פאך פון פארטיגע קליידער זיינען כלומר'ש יא דאָ פאבריקען; זיי זיינען אָבער ניט קיין פאבריקען אין דעם ריכטיגען זינן, דאָס הייסט, פאבריקען וואָס זאָלען געהערען צו גרוי־סע פירמעס און זיין אונטער זייער איינענער השגחה. אזעלכע פאבריקען וויינען ניטאָ. אלע קליידער ווערען געמאכט דורך קאָנטראַקטאָרס און ביי די ארבייטער אין דערהיים. ניט נאָר ווערען פארטיגע קליידער געמאכט ביי היים־אר־בייטער, נאָר אויך קאָסטימער ארבייט. א סך מייסטערליך האלטען בלויז איינעם אָדער צוויי ארבייטער.

לויט דעם לעצטען צענזוס (צעהלונג פון זעקס יאָהר צוריק) זיינען דאָן גנוועזן 63,840 פירמעס מיט זייערע איינענע ווארקשטאטען, וועלכע האָ־בען בעשעפטיגט 85,958 ארבייטער, מענער און פרויען. דאן זיינען אויך געווען 37,276 פירמעס, וועלכע האָבען בעשעפטיגט 47,031 מענער און פרויען — היים־ארבייטער. סך־הכל זיינען אלזא דאן געווען 101,116 פירמעס, וועלכע האָבען בעשעפטינט 132,989 ארבייטער. דיעזע ציפערען ווייזען קלאר, אז דאָס רוב פון דיעזע פירמעס זיינען נאר פיר־מעס אין נאמען. אין דער ווירקליכקייט זיינען זיי ניט מעהר ווי קאנטראקטארלעך, וועלכע אר־בייטען פאר די גרויסע (האָלסייל) פירמעס און די קליינע (ריטייל) געשעפטען. ווערלינג דעם צענזוס זענען דאן אין דער קליידער און הוט אינ־דוסטריען געווען 17 פערשיערענע ברענטשעס.

אין דער מענער־שניידער טרייד זיינען געווען 44,790 פירמעס, וועלכע האָבען בעשעפטינט 35,690 מענער און 3,048 פרויען; סך־הכל 38,738 ארבייטער איבער 16 יאָהר אלט און אויך 8,823 לעהרלינגע אונטער 16 יאָהר, דארונטער 322 מיידלאך.

אין דער פרויען קליידער אינדוסטרי זיינען געווען 19,050 פירמעס, וועלכע האָבען בעשעפ־טינט 29,554 ארבייטער איבער 16 יאָהר אלט, דארונטער 24,795 פרויען און אויך 8,823 לעהר־לינגע אונטער 16 יאָהר, מייסטענס פרויען.

הייסט עס, אז דורכשניטליך בעשעפטיגען די עסטרייכער שניידער מייסטערליך צו צוויי ארבייטער יעדער. ווען מען נעהמט אָבער בע־טראכטען, אז מאנכע פירמעס אין דער פרויען קליידער טרייד בעשעפטיגען פון 6 ביז 20 אר־בייטער; אז 148 פירמעס בעשעפטיגען פון 21 ביז 100 ארבייטער און אז 9 פירמעס בעשעפ־טיגען יעדער איבער א הונדערט ארבייטער, מוזען מיר קומען צום שלוס, אז די שניידער טרייד אין עסטרייך איז נאָך ניט ארויס פון איהר מיטעל־עלטערליכען צושטאנד.

עס פערשטעהט זיך, אז צוליעב דיעזע טרוי־עריגע בעדינגונגען, איז גאנץ שווער די היים־ארבייטער צו אָרגאניזירען און אגיטירען פיר די איינפיהרונג פון שעפער אונטער די דירעקטע קאָנטראָל פון די גרויסע פירמעס. עס איז מעג־ליך צו דערגרייכען א טהייל פון די ארבייטער איבער 18 יאָהר אלט, וועלכע ארבייטען אין די גרעסערע שעפער. אן ערך 20 פראָצענט פון די מענער און 10 פראָצענט פון די פרויען אין דיזע שעפער זיינען אָרגאניזירטע. מיט אנדערע ווער־טער: מיר וואָלטען געקאָנט אָרגאניזירען אן ערך 44 טויזענד ארבייטער, ווען מיר וואָלטען

בייטער בעוועגונג איז נעפיהרט געוואָרען א שטורעמדיגע אגיטאציאָן צווישען די פיינטערס און זיי זיינען ארויס אין א סטרייק.

ניט לאַנג האָט דער סטרייק געדויערט. ווידער מיט דער הילפע פון דער ארבייטער־בעוועגונג איז געמאַכט געוואָרען א קאָלעקטיווער סעטעלמענט מיט די „פיינטער באָסעס אססאָסיאיישאָן". עס איז אַלזאָ אָרגאַניזירט געוואָרען א גרויסע פיינטערס און פייפערהייננערס יוניאָן, צוטהיילט אין עטליכע לאָקאַלען אונטער דער פּאָהן פון דער „אינטערנײשאָנעל פיינטערס און פייפערהיינגערס יוניאָן אָף אמעריקא".

דורך דעם סטרייק האָבען זיי געוואונען פולאנערקענטע יוניאָן שעפּער; א העכערונג אין די וויידזשעס; און נאָך פיעלע פערבעסערונגען אין טרייד־אנגעלעגענהייטען.

איז דאָך גוט, האַ? טויג עס ערשט ניט!...

אז עס איז דאָ א יוניאָן, „מוז" דאָך זיין „פּאָליטיק" — וויל א י י ן עקזעקוטיוו באָארד בעשליעסען, אז אזוי ווי דער אָרגאַנייזער און סעקרעטער און ביזנעס־איידזשענטס זיינען דאָך בעצאָהלטע בעאַמטע, און היות זיי זיינען בעצאָהלטע בעאַמטע, קענען זיי דאָך ניט מיינען ערנסט די אינטערעסען פון די מעמבערס, פאָלגליך — ביי די מיטינגען פון דער עקזעקוטיוו באָארד טאָרען זיי ניט זיין.....

קליינליכע אינטריגעס, —נאָט, וויפיעל יוניאָנס זיינען שוין צובראָכען געוואָרען צוליעב דעם!

ביי איין מיטינג פ[illegible]ט מען אויס דעם, ביי א צווייטען מיטינג שרייט מען ארונטער אן אנדערען, ס'א לעבעדיגע וועלט!

— נו?

פריהער, סטרייק, קאמפּף, שטורעם — מען איז בעגייסטערט! און דאַן אינטריגעס, אינטריגעס, און די יוניאָן ווערט צופאַלען! נאָך א סך צו לערנען האָבען אידישע ארבייטער. און פיינטערס און בעקערס און בארבערס זיינען ניט די איינציגע וואו עס איז דאָ צרות אין אזא אדער אן אנדער פארמע.

אויב ערגעץ־וואו איז דאָ א גוטע פיהרערשאפט און א מעהר אדער ווייניגער טרייד יוניאָניסטיש ערצויגענער עלעמענט — מאכט זיך פון צייט צו צייט אן אנדער צרה. דאָ קומט א פּראָפעסאָר און מיינט, אז א יוניאָן איז אן אקאדעמיע צו דיסקוטירען אבסטראקטע בעגריפע... און דאָרט כאפּען זיך נאָר אריין דורכגעפאלענע דע־ליאָניסטישע רעדאקטערע.... וועלכע ערקלעהרען זיך בפרהסיה אזוי פיעל אין ליעבע צו מאדאם דעמאקראטיע, אז עס עקעלט....

אָט אַזוי זעהט אויס פון צייט צו צייט אונזער טרייד יוניאָן וועלטעל.

צופיעל שאָטען, זאגט איהר? אָבער איהר ווייסט דאָך, ליעבע לעזער, אז די טרייד יוניאָן בעוועגונג איז ניט קיין נאָכשלעפּעניש פון געוויסע דאגמאטישע טהעאָריען. עס איז א בעוועגונג פון לעבעדיגע מענשען פאר לעבעדיגע טאָג טעגליכע אינטערעסען. „צוקונפט־מוזיק" האָט ביי איהר קיין פּלאַץ ניט. קריינקס פליהען פון איהרע רייהען אזוי גיך ווי מען דערקענט זיי. און מען קען זיך פערגינען זאָגאר מוחל צו זיין די נאאיוויטעט פון א פּראָפעסאר...

אויב מיר זעהען אין מאנכע יוניאָנס צופיעל שאָטען, ווייסען מיר אבער אז עס איז אויך דאָ א סך, א סך ליכט.

* * *

מערקווירדיג איז, אז ווענען די יוניאָנס, וועלכע בעשטעהען מייסטענס פון פרויען, קען געזאגט ווערען מעהר גוטעס ווי ווענען די אָרגאניזאציאָנען, וועלכע זיינען צוזאמענגעשטעלט פון אונזער קרעפטיג־שטארקען מין — אדם'ס זיהן.

ביי א געלעגענהייט וועלען מיר כאראקטעריזירען די יוניאָנס פון אונזערע שוועסטער. פארלויפיג אבער ווילט זיך דא פערצייכענען א גוטע טהאט פון דער ווהייט גודס ווארקערס יוניאָן.

אין פיעלע יוניאָנס האָט מען ג ע ר ע ד ט פון פעראינטערעסירען די מעמבערס צום גרויסען קלאוק מאכער סטרייק אין פילאדעלפיא. די ווהייט גודס ווארקערס יוניאָן איז אָבער געוועזן די ע ר ש ט ע צו האָבען עפּעס געטהאָן אין דיעזער הינזיכט. א גרויסע פערזאמלונג איז געהאלטען געוואָרען, וואו פרעזידענט אב. ראָזענבערג פון דער אינטערנײשיאָנאל ליידיס גארמענט וואָקערס יוניאָן, ב. ווינשטיין, סעקרעטער פון די פעראייניגטע אידישע געווערקשאפטען און ס. שאָר, מענעדזשער פון די ווהייט גודס יוניאָן, האָבען געשילדערט דעם צושטאנד פון'ם שוין בעריהמט־געוואָרענעם פילאדעלפיער סטרייק. דער רעזולטאט פון דיעזער פערזאמלונג איז — די ווהייט גודס מיידלאך מאכען וועכענטליכע קאָלעקשאנס אין זייערע שעפּער פאר די הונגעריגע סטרייקערס. פערשטעהט זיך, אז

אַט איז דאָ ניט לאַנג געווען אַ ברודער־קריגן צווישען די אידישע בעקער־ארבייטער. אַ קריגן ניט בלויז מיט שימפּפערייען, רכילות און אינטריגעס, נאָר אויך מיט אזעלכע געוועהר, וואו עס האָבען געקענט פאַלען מענשליכע קרבנות. וואָס האָט פּאַסירט? אַ קלייניגקייט. דער בעקער פּערבאַנד האָט אויסגעשלאָסען עטליכע ווילדע אידען פאַר מאַכען שטערונגען אין דער יוניאָן, לאָקאַל 100; און פאַר פּראָוואָצירען סטרייקס כדי מען זאָל קענען אריינשיקען „באָמס“ פאַר פּיקאַנטע קאָמיטע ארבייט... נון, האָט אָבער דער פּערבאַנד נאָך עטליכע לאָקאַל־יוניאָנס אין ניו־יאָרק און ברוקלין. און די אַנדערע לאָקאַל־יוניאָנס האָבען אַלטע חשבונות מיט לאָקאַל 100, נעהמען זיי אויף די ארויסגעוואָרפענע, און מאַכען אזא געפּילדער, אז עס איז געקומען צו אַ רעוואָלווער־שאָס אויף דעם אָרגאַנייזער פון לאָקאַל 100. אמת, אַ ניט־געלונגענער שאָס — אָבער אַן אַטאַקע אויף אַ מענשליך לעבען איז דאָס געווען. דער שיסער ווערט אַלזאָ ארעסטירט, אָבער די געגנערישע לאָקאַלס צו לאָקאַל 100, בעפרייען איהם.

דאַכט זיך מיאוס? הערט ווייטער:

די יוניאָן לאָקאַל 100 קאָנטראָלירט די גרעסטע אידישע בעקער־פירמען פון ניויאָרק. ביי דיזע פירמען ווערט דאָס ברויט געבאַקען מיט די מאָדערנסטע מאַשינען. זייערע ברויט „ראָלס“ און חלות זיינען אַלזאָ געשמאַקער צום עסען, ווי די וועלכע עס ווערען געבאַקען אין די „בייסמענטס“ פון די קלענערע באָסעס. צו דעם, זיינען די גרויסע בעקער־פירמען פערבונדען מיט די מעהל־פאַבריקען, וואָס דאָס מאַכט זיי קריגען ביליגער מעהל. הייסט עס, אַז זיי קענען פערקויפען זייער וואַארע פאַר ביליגער. מיינט עס, אַז זיי קאָנקורירען מיט די קלענערע באָסעס. נו, פערבינדען זיך די קליינע באָסעס מיט מאַנכע „יוניאָן־לייט“ אין אַ גוט־ברודערשאַפט און צוזאַמען אַגיטירט מען, אַז דאָס געבעק פון די גרויסע פירמען זאָל מען ניט קויפען — „עס איז סקעב־וואַארע“.

סטייטש, לאָקאַל 100 קאָנטראָלירט דאָך זייערע שעפּער? דער אינטערנאַציאָנאַלער בעקער־פערבאַנד גיט דאָך דעם יוניאָן לייבעל? — מילא... נו, —

אמת, ניט שעהן? אַ סקאַנדאַל! —

און דיזעלבע בעקערס זיינען גוטע קעמפּפער אין דער צייט פון סטרייקס. היטען אָפּ זייערע יוניאָן־רולס אין דער צייט פון פריעדען. און אַלעס וואָס קומט פון דער ארבייטער־בעוועגונג, נעהמען זיי אויף מיט אַ יראת הכבוד.

ווי ערקלעהרט מען זיך דאָס?

ליכט און שאָטען!...

* * *

שוין פון אַ לאַנגע צייט, זייט אויף דער איסט־סייד פון ניויאָרק עקזיסטירט אַ באַרבערס יוניאָן, אַלס אַ לאָקאַל פון דעם נאַציאָנאַלען באַרבער־פערבאַנד. אַן אַנצאָהל ארבייטער האָבען געצאָהלט רעגעלמעסיג זייערע דיוס און גענאָסען די פרוכט פון יוניאָניזירטע שעפּער. עס איז פערשטעהט זיך, אַלע מאָל געווען די אַמביציע פון דיזער יוניאָן צו האָבען אונטער איהר קאָנטראָל יעדען באַרבער־שאָפּ פון איהר דיסטריקט. דער באַרבער־פערבאַנד פון גאַנצען לאַנד איז אָבער ניט אַזוי אַמביציעז... פלעגט ער זיך צופריעדענשטעלען אַזוי ווי עס איז. נו, זיינען געקומען אַ פּאָאַר איטאַליענישע „קאַר־באָיעס“ בעשפּריצט מיט דעם „הייליגען וואַסער“ פון „אינדאָסטריאַליזם“ און געמאַכט אַ טומעל אַז די הימלען האָבען געקראַכט. געהייסען האָט עס „אַ דזשענעראַל סטרייק פון באַרבערס“. ווייסט איהר דאָך — געסטרייקט, געזיעגט און אויס יוניאָן!...

די קליינע יוניאָן אָבער פון דער איסט־סייד, וואָס איז אַ לאָקאַל פון'ם נאַציאָנאַלען באַרבער־פערבאַנד, איז מיט דער הילפע פון די פעראייניגטע אידישע געווערקשאַפטען, געראַטעוועט געוואָרען פון דיזער אינדאָסטריאַליסטישער שרפה. האָט זיך ווייטער אין איהר ערוועקט די אַמביציע, פון האָבען אונטער איהר קאָנטראָל דעם גאַנצען טרייד. רופט זי סטרייקס. איז זי אָבער אָרעם. דער פערבאַנד איז ניט אַמביציעז... מאַטערט זי זיך, די קליינע באַרבער־יוניאָן פון דער איסט סייד. און דער פערבאַנד שווייגט!

וואָרום זאָל דאָס אַזוי זיין? ליכט און שאָטען!...

* * *

אַ פּאָאַר טויזענד פּיינטערס און פּייפּער־הייגנערס האָבען ביז ניט לאַנג צוריק „געלעבט“ אין ניויאָרק אָהן אַ יוניאָן. די נאַציאָנאַלע קערפּערשאַפט, די „בראָדערהוד אָוו פּיינטערס“ האָט זיך אויף זיי ניט אומגעקוקט. די אַלטערײשאָן פּיינטערס יוניאָן, וועלכע האָט אויך אַ פאָרמע פון אַ פערבאַנד, איז ביז יעצט געווען אָרעם און אונבעדייטענד. מיט דער הילפע פון דער אַר־

מאַרים וויל איהם זאָגען: בערמאַן, ברודער, נאַרעלע, וויין ניט. איך בין ניט שולדיג. דאָס איז זי, מיין פרוי, מיינע קינדער, דער ביטערער לעבען.... די פינף און דרייסיג דאָלאר... פערשטעהסט... נור עפּעס אַזוי ווי די צונג וואָלט איהם געוועזן צוגעקלעפּט. ער קען ניט רעדען. עפּעס גאָר ווי אויף צו להכעיס, קען ער קיין וואָרט ניט אויסרעדען. עפּעס הויבט איהם אַזוי אָן צו שטיקען, און עס ווערט איהם אַזוי ענג אין האַלדז. ער פאַלט צו צו בערמאַן'ען און הויבט אויך אָן וויינען, און עס וויינט זיך איהם אַזוי געשמאַק, און אויפ'ן הארצען ווערט איהם אַזוי לייכט, אַזוי גרינג... — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

מאַרים'ס פרוי האָט פּלוצים דערהערט דעם מאָרנעם רעווענדען געוויין. זי האָט זיך אויפגעכאַפּט און דערהערענדיג, אַז מאַרים וויינט פון שלאָף, האָט זי איהם דערשראָקען גענומען וועקען. מאַרים האָט זיך אויפגעכאַפּט, האָט שווער אָפּגעאָטהעמט, און איז צוטומעלט געבליבען זיצען אויפ'ן אָרט.

— וואָס האָט זיך דיר אַזוינ'ס גע'חלומ'ט, וואָס דו האָסט אַזוי געדעוועט ווי אַ געקוילעטער אָקס? — האָט זי איהם געפרעגט צושראָקען.

— אויב דו ווילסט איך זאָל משוגע ווערען, וועל איך דיר צוליעב טהאָן, און ווערען אַ פּאַר־מאַן — האָט ער ווי פאַר זיך אַרויסגערעדט.

— וועה איז מיר — האָט זיך די פרוי צו־וויינט — אויב עס איז דיר אַזוי שווער, טאָ זאָל עס געהן אין דר'ערד אַריין. וועה, ס'אַרא פּנים דו האָסט, ווען מען זאָל דיך אָפּשיטען מיט געלד וויל איך דאָס ניט. מיר האָבען געלעבט ביז יעצט און וועלען לעבען ווייטער. אז דו ווערסט ניט זיין קיין פאַרמאַן.

און אַזוי ווי אַ זיגער, וועלכער האָט בע־זיגט אַ גרויסען שונא, האָט זיך מאַרים אַ בערוהיגטער געלעגט שלאָפען.

ער איז ביינעשטאַנען דעם נסיון.

אַ בליק אין אונזערע אידישע יוניאָנס

פון ה. לאַנג.

אַ גאַנץ בעזונדער איינענאַרטיג וועלטעל שטעלט מיט זיך פאָר אונזער אידישע טרייד־יוניאָן בעוועגונג. — איינענאַרטיג, אין איהרע צרות און שמחות; מיט איהרע העלדען און איהרע מיטעלמעסיגקייטען; — איהרע קעמפּפער און איהרע מאַרטירער.

פאַראַן ביי אונז וואָרט־פיהרער, פּראַקטישע און מוטהיגע. אַזעלכע, וועלכע זיינען ווירקליכע וועג־ווייזער, אמת'ע לעהרער, — טאָן־געבער צו אַלעם וואָס די מאַססען פון זייערע אָרגאַניזאַציאָנען ווילען טהאָן. פאַראַן אָבער אויך בילינע פאַנטאַזיאָרען, עלענדע דאָן־קיכאָטען. אַזעלכע, וועלכע זיינען שטענדיג אַרומגעפּאַנצערט מיט קראַנקע אידעאַלען, און ברייננען מיט זיך רואינע אויף וועלכער פּלאַטפּאָרמע זיי זאָלען ניט ערשיינען.

אין איינענאַרטיג וועלטעל איז אונזער טרייד־יוניאָן בעוועגונג.

שעהנע מאָמענטען, הערליכע און בעגייסטערענדע, קומט אויס דעם טרייד־יוניאָניסטישען טהוער איבערצולעבען. צאַרטע נשמה־רעגונגען, זאַנפטע און הייליגע, לעבט דורך דער פיהרער, ווען ער זעהט פאַר זיך דיסציפּלינירטע באַטאַליאָנען לויהן־שקלאַפען, וועלכע רייסען זיך צו ליכט, צו פרייהייט. גאַנץ אָפט אָבער, קומט איהם אויס אויך צו טאָפּטשען אין אַ בלאָטע פון „פינאַטס־פּאָליטיק“, מיאוס'ע רייסערייען איבער קליינליכקייטען, אונטערגעטראָגען פון קליינינקע מענשעלאַך מיט קליינינקע השגות, און נאָך קלענערע נשמות.

אין אונזערע אידישע יוניאָנס איז דער טאַנץ פון ליכט און שאָטען שטאַרקער, ווי ביי אירגענד וועלכע געזעלשאַפטליכע אַרבייט. זייטיגע, ווייסען דאָס ניט. מעגען זיי אפילו זיין רעדאַקטערע פון גרויסע צייטונגען און זיין געקרוינט אלס פאָלקס־טריבונאַלען...

טען: ווען ער נעהט קויפען די פּיאנא, און וואָס
פאַר א פּיאנא. אויב אזא וואָס עפּענט זיך און
מען שפּיעלט, ווי ביי די מירקינס, אָדער אזא
וואָס שפּיעלט אליין?

מאָריס איז געווען אביסעל געריהרט פון דער
סצענע. ער האָט געפיהלט, אז אין דער ווייב'ס
רייד איז דאָ א סך אמת. און, אייגענטליך, איז
זי דאכט זיך גערעכט אויך. ווען ער לאָזט יעצט
ארויס די געלעגענהייט פון זיינע הענד, בענעהט
ער א פערברעכען געגען זיין פרוי און קינדער.
אָבער ער קען ניט, ער קען ניט! עס איז ניט אין
זיין נאטור צו זיין א הערשער, א פּאָרמאַן. ווי
וועל איך גאָר קענען קוקען אין די אויגען די אר־
בייטער פון שאפּ?

מאָריס האָט זיך דערפיהלט איינג אין הויז.
עס האָט איהם געשטיקט. ער מוז ארויס אין גאס
אויף דער פריי, זיך גוט איבערלעגענען די זאך.
אפשר אריינגעהן צו אימיצען זיך דורכצוריידען,
אַן עצה האַלטען זיך מיט א מענשען, וואָס זאָל
איהם פערשטעהן. און ער האָט אָנגעטהאָן דאָס
רעקעל און איז ארונטער אין גאס.

אין גאס איז געווען שטיל. עס איז שוין געווען
נאכט שפּעט. דאָס ביינאכטיג, קיהל ווינטעל האָט
איהם געגלעט דאָס פּנים. א ציטערענדער פייף
פון די דערבייאיגע פּעררים האָט פון צייט צו
צייט דורכגעשניטען די לופט און אַלעס איז גע־
ווען פערזונקען אין טיעפען שלאָף.

מאָרים האָט יעצט ביי זיך גענומען איבער־
וואַרפען אין געדאַנקען אַלע זיינע בעקאַנטע מיט
וועמען ער וואָלט זיך געקענט אַן עצה האַלטען,
און וועגען וועלכען בעקאַנטען ער האָט ניט גע־
טראַכט, האָט זיך איהם אַלץ געדאַכט ווי יענער
שטעלט אויף איהם אויס א פּאָאַר פערוואונדער־
טע אויגען און פרעגט: ווי, דו א פּאַרמאַן?.. און
ער האָט געפיהלט ווי ער פאַלט אין יענעם'ס
אויגען.

ער האָט זיך אזוי ארומגעשלעפּט א לייענגערע
צייט איבער די גאַסען, און ענדליך איז ער אַרויף
אין הויז. זיין פרוי און קינדער האָבען שוין גע־
שלאָפען, און מאָרים האָט זיך אויך געלעגט שלאָ־
פען.

ער ליגט אין בעט און קען בשום אופן ניט
איינשלאָפען. די געדאַנקען לאָזען איהם ניט צו־
רוה. ער דרעהט זיך פון איין זייט אויף דער
צווייטע. די בעט סקריפּעט אונטער איהם, און
די אויגען קלעפּען זיך ניט.

עס שטעלט זיך איהם פאָר, אז ער איז א
פּאַרמאַן. די אַרבייטער פון שאפּ, אַלע זיינע
יעצטיגע פריינד, קוקען אויף איהם אזוי פרעמד.
אָט זעהט ער זיי שטעהן אין א ווינקעל פון שאפּ,
רעדען צווישען זיך, און זיי קוקען אויף איהם.
דאָס דערצעהלט מען אודאי, וואָס פיר איין קנאַ־
קער א יוניאָן־מאַן ער איז געווען, ווען ער איז
געזעסען ביי דער מאַשין. און יעצט, יעצט פיהלט
ער, אז זיי וואַרפען אין איהם אריין שעהנע עט־
ליכע קללות.

ער ווערט בייז, שפּייט אויס און קעהרט זיך
איבער אויפ'ן צווייטען זייט, און ער וויל שוין
גאָר דערפון מעהר ניט טראַכטען. אָבער אזוי ווי
אויף צו להכעיס, שטעלט זיך איהם פּאָר, ווי ער
געהט אויף דער פינפטער עוועניו, מיטאַג שטונ־
דע, דאָרט נעבען זייגער, וואו מען פלעגט זיך
אַלע מאָל טרעפען; וואו מען פלעגט קיבעצען
און רעדען פּאָליטיק. ער זעהט שטעהן דעמזעל־
בען קרייזעל. אַנשטאַט איהם צו בעגריסען,
קעהרט מען זיך אָפּ פון איהם. מען הויבט צווי־
שען זיך אָן צו רעדען און לאַכען. לויקע, וועלכער
איז געווען אמאָל זיין בעסטער פריינד, קוקט
איהם גלייך אריין אין פּנים, שטעלט אויס זיינע
ציינער, און לאַכט איהם גלייך אין געזיכט אריין.
„פוי, ס'אַרא גרויסע ציינער ער האָט עס. איך האָב
עס גאָר ביז יעצט ניט בעמערקט...“ ער זעהט
זיך ווי ער געהט איבער דער עוועניו אליין,
פרעמד פון אַלעמען, פערשטויסען פון אַלע
פריינד.

ער הערט ווי דער זייגער שלאָגט צוועלף. ער
בעשליסט איינצושלאָפען. אָבער ניט ווילענדיג
פערקוקט ער זיך אין יענעם שוואַרץ־ווייסען
ווינקעל. עס ווערען דאכט זיך פאַר איהם אויס־
געשאָטען מיליאָנען קאָלירטע פּינטעלאַך און אין
דעם חושך ווערען די פּינטעלאַך צושאָטען אין
זאַמדעלאַך, און אַלעס צוזאַמען הויבט אזוי אָן
צו טאַנצען.... טאַנצען.... און עפּעס אזוי ווי
דורך א לייווענד שווימט ארויס בערמאַן, זיין
פריינד בערמאַן, זיצענדיג ביים מאַשין. עפּעס
האָט ער אזא פערוויינט פּנים, און ער קוקט אויף
איהם מיט אזא בעטענדער מינע, אז עס פּער־
קוועטשט איהם ביים האַרצען. און בערמאַן
טענה'ט צו איהם:

— גזלן, וואָס האָסטו צו מיר; פאַר וואָס מאַ־
טערסטו מיך? פאַר וואָס לאָזטו מיך ניט א לע־
בען מאַכען פאַר מיין פרוי און קינדער? האָב
איך עס פאַרדינט ביי דיר? קומט עס מיר? —
און בערמאַן צוואוויינט זיך.

טובה. אָבער ביסלעכוויז האָט זיך איהם אָנגע־
פאנגען דאכטען, אז איינגענטליך איז עס גאָרניט
קיין פעראטה צו דער ארבייטער זאך. דאכט זיך,
אז ער האָט נאָך אין ערגעץ ניט געלייענט, אז א
קלאסען־בעוואוסטער ארבייטער מוז עס שטענ־
דיג זיין אויף צרות. מען קען זיין א פאָרמאַן און
אין דערזועלבער צייט אַן ארבייטער פריינד.
אדרבה, ערשט דעמאָלט וועט ער האָבען די גע־
לעגענהייט צו צייגען זיין מיטגעפיהל צו די
אונטערדריקטע.

ער האָט געפיהלט, אז דאָס וואָס ער טראכט
יעצט איז ניט אמת. עס איז ליגען, און ער האָט
נערוועז גענומען שפאנען איבער'ן צימער, זיך
רייבענדיג דעם שטערען.

ער האָט פריהער זיין פרוי ניט געוואָלט דער־
צעהלען וועגען דער גאנצער געשיכטע. ווייל ער
האָט זיך שוין פאָרגעשטעלט וואָס זי וועט איהם
ענטפערען. אָבער פיהלענדיג זיך אין א גרויסע
פערלעגענהייט און ניט קענענדיג אליין קומען
צו קיין בעשלוס, האָט ער בעשלאָסען איהר אלעס
צו דערצעהלען און זיך דורכרעדען.

ער האָט איהר דערצעהלט, וואָס דער בעל־
הבית האָט איהם געזאָגט. ער האָט איהר גע־
טרייעט קלאָהר מאכען ווי אזוי ער פיהלט וועגען
דעם, און ער האָט געזוכט מיט זיין גאנצער רע־
דענס־קראפט אויף איהר צו ווירקען, זי זאָל מיט
איהם איינשטימען, אז ער קען קיין פאָרמאַן ניט
זיין. ערשטענס, פאסט עס ניט פאר איהם, און
צווייטענס, וועט ער טאקי גאָרניט קענען.

די פרוי, דערהערענדיג אז עס מאכט זיך
איהם אזא גליק, און ער וויל זיך דערפון אפּזאָגען,
איבער זיינע „משוגעת'ן", האָט זיך אין איהר
א מאָרנע רציחה אנגעצונדען. זי האָט עס גאָר
ניט געקענט בעגרייפען, און זי האָט זיך צו'־
טענה'ט:

— רבונו של עולם, איך הויב דאָך דעם יונג
גאָרניט אָן צו פערשטעהן! ניט אנדערש, אז דו
ביסט געריהרט. עס מאכט זיך דיר אזא גליק,
מען גיט דיר א זיכערען שטיקעל ברויט אין האנד
אריין, און ער רעדט מיר גאָר פון זיין „יוניע".
עס פאסט איהם ניט פאר זיינע ברידער! אוי,
אוי, דו קעהרסט דען עפּעס פאר דיין פאמיליע,
פאר די קינדער — האָט זי כמעט וויינענדיג גע'־
טענה'ט — דאָס הארץ ווערט דאָך צופּלאצט
קוקענדיג, ווי דו געהסט איין פון טאָג צו טאָג.
מען זעהט דאָך שוין באלד ביי דיר קיין אויגען
ניט ארויס, און די קינדער? שעהנע פנים'ער
האָבען זיי! פענקע, אזא קינד, בליהט ווי א רויז
שעהן קיין עין־הרע, אין איהר פנים ניט אריינ־
צוקוקען, דארף זי נעבאך ארומגעהן אין צוריסע־
נע שיכלאך אין אזעלכע בלאָטעס, זי זאָל זיך נאָך
פארקיהלען און קראנק ווערען. ביי די מירקינ'ס,
דאָס פערזעהעניש זייערס, האָט ניט אין קאָפּ,
וואָס פענקע פערמאָגט אין פיאטע, שפּיעלט עס
פיאנא, געהט אָנגעטהאָן ווי א דאל. וואָס איז,
מירקין איז טאקע א מענש, וואָס טראכט פאר
זיך, ניט פאר דער וועלט. אוי, שטיק פערד וואָס
דו ביסט! ווי פאלט דיר גאָר איין צו זאָגען, אז
דו וועסט דעם דזשאב ניט אָנגעהמען! עס מאכט
זיך דען אלע טאָג אזעלכע גליקען?

— זעהסטו — האָט זי שוין גענומען ריידען
אביסעל ווייכער — אז דער אויבערשטער וועט
העלפען, דו וועסט אָנגעהמען דעם דזשאב, וועס־
טו, איה"ש ניט זיין אזא פארמאַן ווי דער געווע־
זענער פארמאַן, גרינבערג. אדרבה, דיינע ברי־
דער ארבייטער וועלען ערשט דעמאָלט זעהן,
וואָס פאר א מענש דו ביסט. עס וועט זיין אי
פאר גאָט, אי פאר לייט. וועסט לייטען צופריע־
דענשטעלען, און מען וועט אליין לעבען ווי מענ־
שען. וואָס דען, וואָס פאר אַן אנדער מיטעל האָס־
טו פטור צו ווערען פון דער מאשין? אדרבה,
זאָג! לייט שפּאָרען זיך אָפּ א פּאָאר דאָלאר פון
דער ארבייט, מען מאכט זיך א קענדי סטאָר־
קע... א סטענדעל... ווייס איך וואָס, מיר האָבען
עפּעס א סך אָפּגעשפּאָרט פון דיינע „ביזנעס?"
אדרבה, יעדע סלעק קריכט מען אריין אין אלץ
גרעסערע חובות. און דיר בלייבט איבער שוין
צו שטארבען ביי דער מאשין. זעהסטו — האָט
זי גענומען רעדען מיט א גליקליכען שמייכעל
אויף די ליפּען — יעצט וועט מען טאקע קענען
אָנפאנגען לעבען ווי שטיקלאך מענשען.

און איהר פאנטאזיע האָט זיך אזוי צו־
שפּיעלט, אז זי האָט שוין גענומען רעכענען, וואָס
פאר א רומס זיי זאָלען גלייך נעהמען, און זי האָט
בעשלאָסען, מען זאָל נעהמען פינף רומס מיט
סטיעם היעט; פּטור ווערען פון די קוילען, און
א פיאנא, אונבעדינגט פאר פענקען. און וויינ־
דיג זעהר צופריעדען און גליקליך, האָט זי צו־
גערופען די קינדער און זיי דערצעהלט, אז נעק־
סטע וואָך געהט דער פּאפּא קויפען א פיאנא,
און די קינדער האָבען גענומען פּאטשען מיט די
הענטלאך און טאנצען פאר גרויס פרייד. און זיי
האָבען זיך אלע ארומגעקליבען ארום דעם פּא־
פּא, און איהם גענומען אויספרעגען איינצעלהיי־

ביי וואלדמאנ'ען אין שאָפּ, ארבייט מאָרים שוין באלד צוויי יאָהר. ער איז זייער בעליעבט צווישען די ארבייטער, און ווערט אויך רעספּעקטירט פון'ם בעל־הבית, פאר זיין אמת און עהרליכקייט.

היינט האָט מיט מאָרים'ן פּאסירט עטוואָס אונערווארטעטעס. ווען דער עולם האָט זיך געקליבען אהיים, האָט מען געלאָזט וויסען מאָרים'ן, אז דער בעל־הבית וויל מיט איהם ריידען, ער זאָל אריינגעהן אין אָפפיס.

ווען מאָרים איז אריין אין אָפיס, איז דער בעל־הבית איהם אנטקעגען געגאנגען מיט א ברייטען שמייכעל אויף זיינע פעטע ליפּען, איהם פריינדליך בעגריסט, און איהם געבעטען זיצען.

ווען מאָרים האָט איהם געפרעגט, וואָס פאר א נייעס ער האָט פאר איהם, האָט איהם דער בעל־הבית גענומען דערצעהלען א גאנצע מעשה:

— וועל, מיין באָי, איך האָב פאר דיר פרעהליכע נייעס. „סאָמטהינג וועריי אימפּאָרטענט“ — האָט דער בעל־הבית גענומען רעדען, ציהענדיג יעדען וואָרט און אריינווארפענדיג יעדען מאָהל אן ענגלישע פראזע, ווי זיין געוואָהנהייט.

— איך האָב גערעדט מיט מיין פארטנער, מר. שטענפעלד. מיר האָבען געזוכט אין פעקטאָרי עפּעס א פּאסענדען מאַן צווישען אונזערע ארבייטער, וואָס זאָל קענען פערטרעטען דעם פּאָזישאָן אלס פאָרמאַן, און מיר זיינען ביידע געקומען צום בעשלוס, אז „יו אר דהי וואן“. איך זעה, אז דו ביסט א פעהיגער קערל. עס איז נאָר א שאד, וואָס דו ביסט געגאנגען ביז יעצט אויף א שלעכטען וועג. האָסט געגען מיר געהאנדעלט פּיעלע מאָהל ניט ווי קיין דזשענטלמאַן, און דאָס איז ניט ביזנעס, יו נאָו... ווען דו וואָלסט געהאַט שכל, וואָלסטו צוגעגאנגען צו מיר און געזאָגט: „מר. וואלדמאן, סאָ ענד סאָ, עס איז מיר ווענינ צו מאכען א לעבען, איך וועל טרייען פאר די ביזנעס.“ וואָלסטו פּיעלייכט געארבייט אין די סלעק פון וואָך, יו נאו, וואָלסט שוין געמאכט א לעבען; נאָר אז דו ביסט גע'ווען אזוי משוגע... „באָט דהיס איז נאָט דהי קוועסטשאָן“. אלזאָ, מיר ווילען זאָלסט פערנעהמען גרינבערג'ס פּלייס. אה! הי וואז נאָ גוד. איך האָב פון איהם ניט געקענט סטענדען. און איך דיינק, אז דו האָסט יעצט א טשענס צו צייגען וואָס דו קענסט. איך ווייס, אז דו וועסט וועלען וועט עס זיין אָלל רייט. דיין סאלערי וועט יעצט זיין פינף און דרייסיג דאָלער, אויף אן אגרימענט. און שפּעטער, ווייסט דאָך, אז די וועסט טרייען פאר די ביזנעס, וועט די ביזנעס טרייען פאר דיר!

און דריקענדיג מאָרים'ן די האנד, ניט ווארטענדיג אפילו אויף קיין ענטפער, האָט ער מיט א פיעל־בעדייטענדען שמייכעל צוגעגעבען:

— איך האָף, אז עס וועט זיין אָלל־רייט. זיי זיך מישב און איך וויל מאָרגען איין ענטפער.

אזוי ווי שיכור, ניט זעהענדיג פאר זיך קיינעם, איז מאָרים געגאנגען אהיים. ער איז געגאנגען און צוועקלאָז געקוקט אויף דער אונענדליכער ווייטקייט, פון וואנען עס האָבען איהם אנטקעגען געטאנצט מאסען שימערירענדע פייערלאך. עפּעס אזוי ווי אין חלום האָט ער געהערט פון ערגעץ ווייט א קלינגען פון קארס, מיט א טרובען, מיט א מאָדנעם הו־הא — זיין מוח איז יעצט געווען בעשעפטיגט מיט איין געדאנק: וואָס זאָל ער טהאָן?... אָננעהמען דעם באָס פארשלאג? ווערען א פאָרמאן?... אך! עס וואָלט דאָך געווען אזוי געמיין. ווען אלע זאָלען זיך דערוויסען, אז איך, איך דער פּרינציפּיעלער יוניאָן־מאָן, דער וואָס האָט קריטיקירט יעדען איינעם פאר דעם קלענסטען קאָמפּראָמיס, זאָל פּלוצלינג אליין ווערען א פאָרמאן — אך, ווי לעכערליך!

אין מוח האָט זיך איהם געפּלאָנטערט דעם בעל־הבית'ס רייד. וואָס האָט ער אייגענטליך צו מיר גערעדט אזוי לאנג?... ער געדענקט ניט אלעס, נור עס פליהען איהם דורך אין מוח האלבע, אָבגעריסענע פראזען: „פינף און דרייסיג דאָלאר א וואָך, איהר זייט א פעהיגער מענש“. אן אגרימענט, דאכט זיך, האָט ער אויך געזאָגט. און אין קאָפּ דרעהט זיך איהם; עס פלעכט זיך איהם צוזאמען איין געדאנק מיט'ן צווייטען, און ער ווייס ניט אויף וואָס פאר א וועלט ער איז. ער כאפּט זיך, אז ער שטעהט אין מיט'ן גאס און ריהרט זיך ניט פון אָרט. ער ווערט אביסעל צוטומעלט, און פאנגט אָן האסטיג צו געהן אהיים.

אריינקומענדיג אין הויז, איז ער געווען זעהר צוטראָגען. זיין פרוי האָט עס גלייך בעמערקט, און האָט פערשטאנען, אז מסתמא האָט שוין עפּעס פּאסירט אין שאָפּ. זי האָט איהם שווייגענדיג דערלאנגט דאָס עסען, און ניט גערעדט קיין וואָרט. מאָרים האָט גענעסען און געשוויגען, און אלץ אָנגעשטרענגט געקוקט אויף איין ווינקעל און געטראכט.

צוערשט איז ביי איהם קיין פראגע ניט געווען, אז ער וועט דעם בעל־הבית אָפּזאָגען די

אונזער אינטערניישאָנעל יוניאָן און די בעסערע לעבענס־בעדינגונגען, וועלכע מיר האָבען אין אונזער אינדוסטרי געוואונען, אלס א רעזולטאט פון א 25־יעהריגע שווערע, ענערגישע און ענטשלאָסענע ארבייט, און גרויסע אויפאָפּפערונג;

אין אנבעטראכט, אז עס איז די אינטערעסע פון דער ארבייטער בעוועגונג פון דיעזען לאנד, צו בעשיצען און העלפען איינער פון די גרעסטע אָרגאַניזאציאָנען פון דער אמעריקאן פעדערעישאָן אָוו לייבאָר, דארום, זיי עס

בעשלאָסען, אז די דעלעגאטען, וועלכע זיינען פערזאמעלט ביי דיעזען 33־יעהרליכען קאָנווענשאָן אין סיאטעל, בעאויפטראגען די נייערוועהלטע עקזעקוטיוו קאונסיל, צו בענוצען זיך מיט דער גאנצער קראפט און מאכט, וואָס די קאָנסטיטושאָן פון דער אמעריקאן פעדערעישאָן אָוו לייבאָר גיט איהר, צו זעהן שאפען פינאנציעלע שטיצע פאר די מעמבערס פון דער דערמאָנטער אינטערניישאָנעל, וועלכע סטרייקען איצט אין פילאדעלפיא און סענט לואיס, כדי זיי זאָלען קענען געווינען זייערע גערעכטע און געמעסיגטע פאָדערונגען.

(איבערגעגעבען צו דער „רעזאָלושאָנס קאָמיטע")

דריטע רעזאָלוציאָן (וועגען ארבייטער אויפקלעהרונג).

אין אנבעטראכט, אז די אמעריקאן פעדערעישאָן אָוו לייבאָר האָט זעהר פיעל געטהאָן פאר דער פערבעסערונג פון די ארבייטערס לעבענס־בעדינגונגען; און

אין אנבעטראכט, אז די פעדערעישאָן איז פעראינטערעסירט אין דורכפיהרען שטאאט און נאציאָנאלע געזעצע פאר דעם בענעפיט פון דער אָרגאניזירטער ארבייטערשאפט און דער מענשהייט בכלל; און

אין אנבעטראכט, אז מיר קענען אין דער זאך נאָר ערפאָלגרייך זיין, ווען מיר וועלען שאַפען א גינסטיגע עפענטליכע מיינונג פאר אזעלכע געזעצע, דארום, זיי עס

בעשלאָסען, אז דיעזער 33טער קאָנווענשאָן פון דער אמעריקאן פעדערעישאן אוו לייבאר, בעאויפטראגט די עקזעקוטיוו קאונסיל צו עפענען א לעקטשור ביוראָ און צו בעשעפטיגען סאָציאלאָגישע עקספערטען צו בעלעהרען דאָס פאָלק אין יענע געזעץ־פראָיעקטען, וואָס מיר ווילען פאָרלעגען פאר די געזעץ־געבענדע קערפערשאפטען. עס זיי אויך

בעשלאָסען, אז די דערמאָנטע קאונסיל זאָל ווערען בעאויפטראגט, דורכשרייבען זיך וואָס ניבער מיט די סטייט און צענטראלע קערפערשאפטען, וועלכע זיינען אָנגעשלאָסען אן דער אמעריקאן פעדערעישאָן אָוו לייבאָר, אום אזעלכע לעקטשורס צו ארראנזשירען, אזוי, אז זיי זאָלען ניט טייער קאָסטען און דאָך האָבען די בעסטע ווירקונג.

(איבערגעגעבען צו דער „רעזאָלושאָנס קאָמיטע")

(ווען מיר געהען צום פרעסס, הערען מיר, אז די דאָזיגע 3 רעזאָלוציאָנען זיינען געוואָרען אָנגענומען — רעד.)

דער נסיון

סקיצע פון א. באָביטש.

מאָרים'ן האָבע אלע בעקאנטע ארבייטער פון זיין פאך גערופען: „דער געפעהרליכער יוניאָן־מאן", דערפאר וואָס ער איז פון נאטור א מענש מיט א הייסען טעמפּעראמענט — א רעוואָלוציאָנער, און ווען ער פלעגט אמאָל רעדען ביי א מיטינג, האָט עס געמעגט זיין וועגען דער קלענסטער קליינינקייט, האָט ער גערעדט מיט היץ מיט בעגייסטערונג. ער האָט קיינמאָל ניט געקענט הולדען קיין עולות, קיין אונגערעכטיגקייט.

און כמעט אין יעדען שאפּ וואו ער האָט געארבייט, איז ער געוועזען דער טשערמאַן, אָדער אזוי דער טאָן־געבער צווישען די ארבייטער. מאָרים איז געוועזען אן עהרליכער, אויפגעקלעהרטער ארבייטער און א גרויסער קבצן.

נער, און דער רעזולטאַט איז, אַז מיר האָבען איצט 2 גרויסע סטרייקס, אויף װעלכע אונזער אָרגאַניזאַציאָן האָט שוין געספּענט איבער אַ פּיערטעל מיליאָן דאָלאַר, און אין װעלבע איינער פון אונזערע מעמבערס איז ערמאָרדעט געװאָרען און צעהנדליגע פערװאונדעט און צוקאַליעטשעט געװאָרען פון בעװאָפּענטע סטרייק ברעכער און בוריאַנעס, װעלכע זיינען געדונגען געװאָרען פון די באָסעס און געליפערט פון פיליפּ פרענקעל און מאָררים בלעק — די „װאולטעקס“ פאַבריקאַנטען, דארום זיי עס

בעשלאָסען ביי דער 33טער קאָנװענשאָן פון דער אַמעריקאַן פעדערײשאָן אָװ לייבאָר, אַז די ארבייטער פון גאַנצען לאַנד און זייערע פריינדע זאָלען אויפמערקזאַם געמאַכט װערען װעגען דיזער שלעכטער „װאולטעקס“ פירמע און װעגען די בייזע מעשים פון מאָררים בלעק און דער נײשאָנעל קלאוק מאַנופעקטשורערס אַססאָסיאײשאָן; אויך זיי עס

בעשלאָסען, אַז די אַמעריקאַן פעדערײשאָן אָװ לייבאָר, פערפליכטעט זיך צו טהאָן אללעס מעגליבעס, צו העלפען דער אינטערנײשאָנעל לײדיס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן, צו בעזייטיגען די בייזע מעשים פון דיעזער „װאולטעקס“ פירמע, און אַז די עקזעקוטיװ קאונסיל פון דער אַמעריקאַן פעדערײשאָן אָװ לייבאָר זאָל װערען בעאויפטראַגט אויסצושיקען אַ צירקולאַר, װאָס זאָל ענטהאַלטען דיעזע רעזאָלוציאָן, צו אַלע אָנגעשלאָסענע נײשאָנעל און אינטערנײשאָנעל יוניאָנס, סטייט און סיטי ברענטשעס, פריינדליכע אָרגאַניזאַציאָנען, די ארבייטער פּרעסע און די אָרגאַנייזערס און פערלאַנגען פון זיי צו העלפען דער אינטערנײשאָנעל לײדיס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן, װי װייט מעגליך, אין איהר קאַמפּף געגען דיזער סטרייק־ברעכערישער פירמע.“

(די רעזאָלוציאָן װערט איבערגעגעבען צו דער „באָיקאָט קאָמיטע“).

צװייטע רעזאָלוציאָן.

„אין אַנבעטראַכט, אַז די קלאוק און סוט ארבייטער פון פילאַדעלפיא און סענט לואיס זיינען שוין דעם פינפטען מאָנאַט אין סטרייק פאַר דאָס רעכט פון דינגען זיך װעגען פרייזען קאָלעקטיװ, מיט דעם צװעק פעסטצושטעלען אַ ריכטיגען באַזיס פאַר לוין־ארבייט, ארבייטס שטונדען און סאַניטאַרע בעדינגונגען, עהנליך צו די בעדינגונגען, װעלכע עקזיסטירען אין די מייסטע קלאוק פעקטאָרים פון די גרויסע צענטרען אין יונייטעד סטייטס און קענעדע; און

אין אַנבעטראַכט, אַז פון דער „עפּענטליכער ערקלעהרונג“, װאָס די סוימה פילאַדעלפיא ביזנעס מענ׳ס אַססאָסיאײשאָן, אַן אונפּאַרטייאישע קערפּערשאַפט פון בירגער און כלל־טהוער, האָט ארויסגעגעבען, קען מען זעהען, אַז די פילאַדעלפיער קלאוק מאַנופעקטשורערס זיינען געװען בערייט נאָכצוגעבען די ארבייטערס פאָדערונגען, װען עס מישען זיך ניט אריין מאָררים בלעק און פיליפּ פרענקעל, דער סעקרעטער פון די נײשאָנעל מאַנופעקטשורערס אַססאָסיאײשאָן; און

אין אַנבעטראַכט, אַז זינט די לעצטע עטליכע יאָהר, פאָהרען דיעזע פערטרעטער פון דער דערמאָנטער מאַנופעקטשורערס אַססאָסיאײשאָן ארום איבער׳ן לאַנד און דערצעהלען די בעלי בתים פון אונזער טרייד, אַז די מאַנופעקטשורערס פון ניו יאָרק און אַנדערע ערטער, װעלכע האָבען געמאַכט אַן אַגרימענט מיט אונזער אָרגאַניזאַציאָן, האָבען זיך פון דער יוניאָן געלאָזט גרינג איינשרעקען נאָכצוגעבען די ארבייטערס פאָדערונגען, װעהרענד אין דער װירקליכקייט איז עס אַ גאַנץ גרינגע זאַך די יוניאָן צו ברעכען דורך אויפהויבען אַ קאַמפּף געגען די יוניאָן פאָדערונגען; און אַזוי האָט עס זיי געלונגען איבערצורעדען די קלאוק מאַנופעקטשורערס פון פילאַדעלפיא און סענט לואיס, צו שטעלען זיך אין זייער איצטיגען קאַמפּף מיט אונזער אָרגאַניזאַציאָן; און

אין אַנבעטראַכט, אַז דער קלאוקס סיזאָן ענדיגט זיך, און עס איז ניטאָ קיין אויסזיכט מיט די בעלי בתים צו סעטלען בעפאָר דעם ספּרינג סיזאָן, אָדער ענדע נעכסטען יאַנואַר, און דערװייל האָבען אונזערע סטרייקערס 10 װאָכען הונגערנויט פאַר זיך; און

אין אַנבעטראַכט, דאָס אויב אונזערע סטרייקערס זאָלען זיין געצװאונגען דורך הונגער און לײדען צו געהן בעטען ארבייט ביי די פילאַדעלפיער און סענט לואיס׳ער מאַנופעקטשורערס, װעלען פיליפּ פרענקעל און מאָרים בלעק, די פערטרעטער פון דער נײשאָנעל מאַנופעקטשורערס אַססאָסיאײשאָן, קענען בעריהמען זיך פאַר די אַנדערע מאַנופעקטשורערס פון דער פרויען קלײדער אינדוסטרי, אַז זיי זיינען בכח צו ברעכען אונזערע סטרייקס און אונזערע יוניאָנס און דערמיט שטעלען אין געפאַהר די עקזיסטענץ פון

בענעפענוס פאר דעם אמעריקאנער ארבייטער פאָלק און זייערע פאמיליען.

די טרייד יוניאָן בעוועגונג האָט בעפרייט די געדאנקען און די נשמות און דאמיט האָט זי פאר דער מענשהייט די גרעסטע דיענסטע געלייסטעט. דער גייסט פון דער טרייד־יוניאָן בעוועגונג האָט געמאכט מענשען געהען גלייך, מיט אויפגעהויבענעם, שטאָלצען קאָפּ. ער האָט זיי בעפרייט פון מורא און אונטערטהעניגקייט, ער האָט זיי בעפרייט פון דארפען בעטען טובות און האָט זיי געלערענט רוהיג פאדערען גערעכטיגקייט. נאכאלעמען זיינען עס ניט אימער די זאכען, וואס מען קען זעהען און אָנטאפּען, וועלכע גיבען מענשען דעם ציעל אין לעבען און גרעסטען ווערטה, נאָר דער גייסט, וועלכער בעוועגט זיי און מאכט זיי ענשלאָסען. די טרייד יוניאָן בעוועגונג האָט די ארבייטער קאָלעקטיוו געמאכט שטארק און מעכטיג. זיי זיינען אבער פרייע מענשען און פיהלען זיך אונטער קיין שום צוואנג אדער שטערונג.

(דער בעריכט, וואָס פערנעהמט אַ גאַנצען בוך, גיט דאַן איבער אלע וויכטיגע פּאַסירונגען און ציפערען פון מעמבערס און פינאַנץ פאַר׳ן גאַנצען יאָהר).

אונזער אינטערניישאַנעל ביים סיאַטעלער קאָנווענשאַן.

פאָלגענדע רעזאָלוציאָנען זיינען אריינגעטראָגען געוואָרען פון אב. ראָזענבערג, דזשאהן א. דייש, און מאיר ראָזענבערג, אונזערע דעלעגאטען צום יעהרליכען קאָנווענשאָן פון דער אמעריקאן פעדערייש אָן אוו לייבאָר:

ערשטע רעזאָלוציאָן.

„אין אנבעטראכט, אז עס האָט דער אינטערניישאָנעל לײדיס גארמענט וואָרקערס יוניאָן אין די לעצטע 3 יאָהר געלונגען אריינצוברענגען יוניאָן בעדינגונגען אין די וויכטיגסטע צענטרען, וואו פרויען קליידער ווערען געארבייט אין דיעזען לאנד; און אז דער רעזולטאט איז געווען, אז די ביזהעריגע אונבעשריינקטע ארבייטס־שטונדען אין דיעזע ברענטשעס פון די שניידער־טריידס זיינען פערקלענערט געוואָרען ביז 50 און 48 א וואָך; אז דער ארבייטס־לוין איז פיעל געהעכערט געוואָרען, ארבייט אין דער היים און אין טענעמענט הייזער איז אָבגעשאפט געוואָרען, סאניטארע בעדינגונגען זיינען איינגעפיהרט געוואָרען און די שוויץ־סיסטעם אין דיעזע ברענטשעס פון טרייד איז אין גאנצען אויסגעוואָרצעלט געוואָרען; און

אין אנבעטראכט, אז אין דעם יאָהר 1911, ווען די זעלבע אינטערניישאָנעל האָט געפּרופט איינפיהרען עהנליכע בעדינגונגען אין קלאוק און סקוירט אינדוסטרי פון קליוולענד, האָט זי בעגעגענט די ביטערע אָפּאָזיציאָן פון די קלאוק מאנופעקטשורערס פון יענער שטאָדט, און דער רעזולטאט איז געווען, אז די יוניאָן איז אריינגעטריבען געוואָרען אין א סטרייק, וואָס האָט געדויערט 5 מאָנאטען, האָט געקאָסט איבער 340 טויזענד דאָלאר און האָט זיך געענדיגט מיט א נידערלאגע פאר די ארבייטער; און

אין אנבעטראכט, אז אן דער שפיצע פון דיזער פעראייניגונג פון מאנופעקטשורערס, שטעהט מאָררים בלעק, פון דער פירמע ה. בלעק עט קאָ., פון קליוולענד, וואָס מאכט די „וואולטעקס" קלאוקס און סוטס — אַן ארטיקעל וואָס ווערט אין פיעלע ערטער פון „מידעל־וועסט" אדווערטייזט און זעהר פיעל געקויפט פון ארבייטער;

אין אנבעטראכט, אז דער זעלבער בלעק, האָט פון יענער צייט אָן אנגעווענדעט זיין גאנצע ענערגיע און צייט צו פערניכטען אונזער אינטערניישאָנעל יוניאָן דורך זיין טרייען צו פערוויקלען די דזשענעראל אָפּיסערס פון דער יוניאָן אין מערדערישע פערברעכענס, וועלכע די קאורטס האָבען נאכהער געפונען, אז זיי זיינען בעגאנגען געוואָרען פון איינעם פון זיינע איינגענע בעצאָהלטע אגענטען, וועלכער זיצט אין פּריזאָן דערפאר; אויך דורך טרייען איבעררעדען בעלי־בתים פון יוניאָן שעפּער אין אונזער טרייד, צו בעקעמפּפען אונזערע פאָדערונגען; און דורך אָרגאניזירען סטרייק־ברעכער אגענטורען; און

אין אנבעטראכט, אז אָנפאנג לעצטען דזשולאי, ווען עס האָט די בעאמטע פון דער אינטערנעשאָנעל יוניאָן געלונגען איינצוגעהן אין פערהאנדלונגען מיט די קלאוק און סוט מאנופעקטשורערס פון פילאדעלפיא און סענט לואיס, מיט דעם צוועק אין דיזע שטעדט איינצופיהרען יוניאָן בעדינגונגען, דורך פריעדליכע סעטעלמענטס, זיינען מאָררים בלעק און פיליפּ פרענקעל, דער סעקרעטער פון די נייישאָנעל קלאוק מאנופעקטשורערס אססאָסיאיישאָן, געקומען נאָך פילאדעלפיא און סענט לואיס און האָבען די מאנופעקטשורערס אָרגאניזירט אלס אונזערע געג־

זיי א סימבאל פון אלע בעסטע זאכען אין לעבען. די ארבייטער גלויבען אלזא אין א ווירקליכע לעבעדיגע זאך. די הערצער און לעבענס פון די ארבייטער האבען זיך מיט מיהע און אויפאפפערונג ווי ציגעל אריינגעמויערט אין דער בעוועגונג און זיינען איהר נשמה.

איהר רעלעגאטען צו דיעזער קאנווענשאן; איהר וועלכע פערהאנדעלט די געשעפטען פון דער דאזיגער בעוועגונג — נעהמט זיך שטארק אין זינען אייער הויכען כבוד און אייער פעראנטווארטליכקייט און דאס וואהלזיין פון די מענשען, וועלכע איהר פערטרעט. וואו אזוי פיעל שטעהט איינגעשטעלט אין קאן, מוז מען אונפראקטישע, הגם אידעאליסטישע, פאנטאזיעס און פערזענליכע אינטערעסען אוועקלעגען אן א זייט, און האנדלען מיט די גרויסע, ברענענדיגע פראבלעמען. מיינונגס־פערשיעדענהייטען מוזען זיין אין א וואקסענדע בעוועגונג — אין א בעוועגונג וואס מוז זיך צופאסען צו די געענדערטע בעדינגונגען פון אינדוסטריע און דער געזעלשאפט. ווייל דער ערפאלג פון אונזער זאך היינגט ניט אב פון דעם אבשאפען פון שטרייטיגקייטען, נאר פון דעם גייסט מיט וועלכען מען בעהאנדעלט זיי. ביי אונזערע פריהעריגע קאנווענשענס האט אימער געהערשט א פראקטישער גייסט און עס איז נויטיג, אז די פארשלעגע און פראגען וואס וועלען קומען פאר דיעזער קאנווענשאן, זאלען אויך פערהאנדעלט ווערען מיט פראקטישען שכל.

די פראגען, וועלכע וועלען אויף דער קאנווענשאן פארקומען, זיינען ניט אליין ארבייטער פראגען, נאר אויך אזעלכע, וואס האבען א שייכות צו דער גאנצער געזעלשאפט אין אמעריקא און אין דער גאנצער וועלט. די טרייד יוניאניסטען האבען זייערע בעזונדערע אינטערעסען, בעזונדערע ארבייט און בעזונדערע ארגאניזאציאנען, וואס מיהען זיך פאר זייערע אינטערעסען. זיי זיינען אבער א טהייל פון דער גאנצער געזעלשאפט; און ניט אימער קומען זייערע אינטערעסען אין צוזאמענשטויס מיט די אינטערעסען פון אנדערע מיטגליעדער אין דער געזעלשאפט. די דעלעגאטען וועלען זיך דא פערנעהמען מיט פראגען, וואס האבען א שייכות צום וואהלזיין פון די ארבייטער וועמען זיי פערטרעטען, אבער די דיסקוסיאנען און בעשליסע וועלען שטודירט ווערען פון ערנסטע מענער און פרויען, פון די דענקער פון אונזער לאנד און פון דער גאנצער וועלט. די פיהרער פון דער ארבייטער בעוועגונג זיינען סטודענטען; זיי שטודירען די וועלט מיט איהרע מענשען און זאכען און זיי זיינען בעקאנט מיט די בעדינגונגען פון פערזענליכע ערפאהרונג און בעאבאכטונגען. די ארבייטער בעוועגונג האט געשאפען און אויסגעבילדעט איהרע עקאנאמיסטען, איהרע שטאאטס־לייטע און איהרע פילאזאפען. אויף אזעלכע מענשען, וועלכע פערטרעטען דא זייערע מיטארבייטער, ליגט די פעראנטווארטליכקייט צו זיין ערנסט אין זייער שטרעבען צו פערענטפערען מיט חכמה און זיכערהייט די פיעלע פראבלעמען, וועלכע וועלען דא פארקומען. יעדע פראגע וועט זיין וויכטיג, ווייל יעדע פראגע בעריהרט די ענטוויקלונג פון דער בעוועגונג און מאכט איהר צושטאנד בעסער אדער ערגער. לאמיר טהאן אונזער ארבייט אין אזא גייסט, אז דיעזע פערזאמלונג זאל בכח זיין אריינגעבען נייעם מוטה און ליעבע פאר דער מענשהייט, און זאל אונז פארבערייטען פאר א גרעסערען און הערליכערען ערפאלג פון דער טרייד יוניאן בעוועגונג.

דאס פערגאנגענע יאהר איז געווען א יאהר פון גוטען פראגרעס פאר אונזער בעוועגונג אין אמעריקא. אין פערלויף פון'ם יאהר איז די צאהל פון אונזער אנגעשלאסענער מעמבערשיפ אריבער געשטיגען די ציפער פון 2 מיליאן, מיר פערנעהמען זיך איצט צו דערגרייכען דעם ציפער פון 3 מיליאן. ניט נאר זיינען מיר געוואקסען אין צאהל, נאר דער לוין פון אונזערע מעמבערס איז געהעכערט געווארען, אונזערע ארבייטס־שטונדען זיינען פערקירצט געווארען, אונזערע סאניטארע און אנדערע בעדינגונגען זיינען פערבעסערט געווארען און דאס לעבען און געזונדהייט פון די ארבייטער איז איצט בעסער בעשיצט. א נאציאן איז מעהר אדער וועניגער ציוויליזירט, יע, נאכדעם, ווי די מייסטע ארבייטער לעבען און געניסען. עס קען קיין שום פראגע ניט זיין, אז דער לעבענס גענוס איז צווישע די אמעריקאנער ארבייטער געשטיגען פון יאהר צו יאהר. די זאכען וועלכע מען האט 10 יאהר צוריק געהאלטען פאר א לוקסוס זיינען היינט געווארען נויטיגע לעבענס מיטלען. און עס קען קיין פראגע ניט זיין, אז די ארגאניזירטע ארבייטער בעוועגונג איז געווען די מאכט, וועלכע האט פיעל בייגעטראגען צו א העכערען לע־

װירקליכען ברודער פערבאנד. זי האָט די צוקונפטיגע מעגליכקײט צו פעראינטערעסירען און פערגרינגערען דאס לעבען ניט נאר פון די מעמבערס, נאָר אױך פון זײערע פאמיליעס: זײערע פרױען און קינדער. דאָס איז ניט קײן חלום! אזעלכע זאכען זײנען פאר דעם ארבײטער אױפגעטהאָן געװאָרען אין ענגלאנד, דײטשלאנד, עסטרײך, בעלגיען און אנדערע לענדער. זאלען די פיהרער פון דער אססאסיאײשאן אין זינען האָבען אזעלכע צוקונפטיגע מעגליכקײטען און ארבײטען פאר דיעזער נאבעלער אָונטערנעהמונג מיט דיעזען צװעק.

אין די נעכסטע ארטיקלען װעלען מיר פרובירען דיעזען געדאנק מעהר ענטװיקלען און אנצײנען די מעגליכקײטען.

דיא פעדערײשאן קאנװענשאן אין סיאַטעל

אײנלײטונג צום בעריכט פון עקזעקוטיװ קאונסיל.

צו די דעלעגאטען!

א דריטעל יאהר־הונדערט צוריק איז א קלײנע גרופע מענשען צוזאמענגעקומען אין פיטסבורג און געגרינדעט די אָרגאניזאציאָן, װעלכע האָט דערגרײכט ביז איהר איצטיגער גרױסארטיגע ענטװיקלונג. יענע מענשען, זײנען געװען טיעף איבערצײגט, אז די האפנונג פון די אמעריקאנער ארבײטער ליגט אין דער טרײד־יוניאָן בעװעגונג. די טרײד יוניאָן בעװעגונג האָט אלזאָ געצײגט, אז דער גלױבען פאר איהרע גרינדער, אז די לעבענס־ארבײט װאָס זײ האָבען אָבגעגעבען די בעװעגונג אױפצובױען, האָט געהאט א רעכט־פערטיגונג. די בעװעגונג איז געװען די גרױסע קראפט װאָס האָט געשטעלט מענשליכקײט איבער אלעם. זי האָט געצװאונגען אינדוסטריען און געזעצגעבער צו האנדלען לױט מענשליכקײט; זי האָט פערברײט אידעאלען פון מענשליכקײט צװישען סאָציאלע דענקער; זי האָט געהאלטען אין אײן פראָטעסטירען געגען אונרעכט, געגען אונגערעכטיגקײט און געגען דעם, אז מענשליכע ענערגיע און לעבענס זאָלען געהען אין ניװעין. די טרײד יוניאָן בעװעגונג איז געװען די גרעסטע קראפט צו ערהױבען די ארבײטער און אלע אנדערע, װעלכע פיהלען זיך נעדריקט און מיט א שװערען געמיטה. זי האָט דורכגעדרונגען זײער לעבען און געמאכט זײ פרײער, בעסער, גליקליכער און אזױ, אז עס זאָל װערטה זײן צו לעבען.

די טרײד־יוניאָן בעװעגונג איז געװאָרען די גרעסטע מאכט אין דעם לעבען פון די אמעריקאנער מאססען, צוליעב איהר פראקטישען אידעאליזם. די דאזיגע װעלכע האָבען די ארגאניזאציאָן געבראכט צו איהר איצטיגען צושטאנד, האָבען אנערקענט, אז זײ האָבען דאָ צו טהאָן מיט זאכען און בעדינגונגען, גיכער װי מיט טהעאָריען. זײ האָבען אנערקענט, אז װען זײ פיהרען און גיבען עצות צו די מענשען, װעלכע נױטיגען זיך אין מעהר און בעסערע נאהרונג, קלײדונג און אנדערע לעבענס־מיטלען, האָבען זײ דאָ צו טהאָן מיט'ן רױען מאטעריאל פון לעבען, מיט מענשען װעלכע לעבען אין דער איצטיגער צײט, װעמענס שיקזאל הײנגט אב פון דער הילף װאָס זײ קענען קריגען שױן הײנט. אן אָרגאניזאציאָן װאס נעהמט זיך אונטער צו זאָרגען פאר דעם װאהלזײן פון מענשליכע בעשעפניסע, נעהמט דערמיט אָן א שרעקליכע פעראנטװאָרטליכקײט. דער אמעריקאנער ארבײטער בעװעגונג װערט אנפערטרױט דאס װאהלזײן פון דער ארבײטער ארמעע.

אינדוסטריעלע געשעפטען און זײערע פערװאלטער זײנען געװען גרױזאם און הערצלאז צוליעב זײערע אײגענע אינטערעסען. צװישען דיזע גרױזאמע געשעפטען און דעם אמעריקאנער ארבײטער פאלק איז געשטאנען בלױז אײן שטארקע, אונפעהלבארע פערטהײדיגונגס מױער — די ארבײטער בעװעגונג. מענער און פרױען האָבען זיך אין זײערע הערצער אנגעכאפט פאר דער ארבײטער בעװעגונג. זי איז געװאָרען פא־

נאָך מײן מײנונג, געבען גענוג מאַטעריאַל פאַר א גאַנצע סעריע לעקטשורס. דאָס איז א טהעמא, וואס קען פּעראינטערעסירען יעדען ארבײטער. אזעלכע לעקטשורס וועלען ארבײטער לױפען הערען. און ווען זײ זאָלען נאר ווערען ריכטיג געגעבען וועלען זײ זיכער, הערענדיג זײ, ניט אײנשלאָפען... די טהעמא, ווי זי ליגט בײ מיר אין געדאַנק, איז א וויכטיגע אױפקלעהרונג, א גרױסע בילדונג פאַר זיך. זי איז בכח ווי א ליכט אין די מוחות אַרײנצודרינגען און מאַכען אַר־

בײטער דײנקען — א זאַך וואס זײ קענען ניט געניסען פון בױך סברות און פּשט'לאַך מיט'ן גראָבען פינגער. דאָס איז דערפאַר, וואָס זי קען אין יעדענס הארצען ערוועקען ניט נאָר יע־דענס זעלבסט אינטערעס, נאָר אױך דעם גע־פיהל אז א זאַך וואס איז גוט פאַר אלעמענס אינטערעסע, דיענט ממילא, יעדענס בעזונדערע אינטערעסע און דאָס איז דאָך טאַקע דער זאַרט

בילדונג, דער זאַרט אױפקלעהרונג, אין וועלכע מיר נױטיגען זיך אם מײסטען.

פון די בילדער, וועלכע מיר גיבען אין דיע־זען ארטיקעל, קען מען זעהן, וואס ארבײטער קע־נען דורכזעצען, ווען זײ רערווײטערען זיך פון דעם „יעדער פאַר זיך"־געדאַנק און הױבען אָן קולטיווירען דעם „אײנער פאַר אלע און אלע פאַר אײנעם" געפיהל. איז עס ניט א שאַנדע פאַר אונז, אז די אײראָפּעאישע ארבײטער זאָ־לען האָבען אזעלכע זאַכען און מיר ניט? אויב

Volksbildungshaus, Margarethen.

Arbeiterheim X. Bezirk

דאָס זײנען 2 פון די פיעלע אײגענע הײזער, וועלכע בעלאַנגען און ווערען קאָאפּעראַטיװ פערוואלטעט פון די ארגאניזירטע סאָציאליסטען און טרײד יוניאָניסטען אין וויען.

דזשאהן א. דײש וואלט מעהר ניט געווען אױפ־געטהאָן מיט זײן רײזע אין אײראָפּא, ווי נאר געבראַכט פון וויען די דאָזיגע בילדער און די דאָ־זיגע בײשפּיעלע פון אמת'ע, ערנסטע ארבײטער סאָלידאַריטעט און אחדות, וואלט זײן רײזע שוין ניט געווען אומזיסט.

אן אײגענע בילדינג וואלט בײ אונז געווען דער אנפאַנג פון דער קאָאפּעראַטיװע אידעע, זי וואלט צוזאַמענגעקניפּט אלע מעמבערס אין א

דער גאנצער פלאן איז דורכגעפלאכטען. אין א צייט ווען יעדער זארט בעוועגונג פאר סאָציאַלע פערבעסערונג מוז לעבען פון נדבות; אין א צייט ווען פערשיעדענע סטרייקערס, קאמפּיינערס און אלערליי נויט־בעדערפטיגע קלאפּען איינע אין די אנדערעס טהירען פאר פינאנציעלע שטיצע, קענען מיר ניט האָפען, אז בלויז „אפּעלירען צו די געפיהלען" וועט פיעל העלפען. מיר מוזען, אלזא, אויב מיר ווילען אין גיכען האָבען אן „אייגענע היים", מאכען די זאך פאר א קהל'שע, אן אָפיציעלע; אז ניט נאָר זאָלען זיך מיט דעם פלאן אינטערעסירען איין זעכצעהנטעל פון אונזערע מעמבערס, נאָר אלע מעמבערס; אז ניט נאָר זאלען זיך מיט דעם פלאן פרייוויליג אינטערעסירען מאנכע בעאמטע, נאָר געוויסע פעהיגע בעאמטע, וועלכע די גאַנצע יוניאָן וועט פאר דיזע ארבייט אפּוינטען; אז ניט נאָר זאל דיזע ריעזיגע אונטערנעהמונג ליגען אין די הענד פון א סאָרט אינדעפענדענט אססאסיאיישאן, נאָר אז די גאנצע יוניאָן, אלע לאָקאלס און עקזעקוטיוו באָארדס זאלען די פראגע אויפנעהמען און רעדען און אגיטירען דאפיר ביי יעדער געלעגענהייט; דאָס הייסט, אין אנדערע ווערטער: אז די גאנצע יוניאָן זאל זיין די בילדינג אססאסיאיישאן, און אז יעדער מעמבער זאל אפיציעל זיין פערפפליכטעט איינצוצאהלען פאר א שעהר, אדער ווענינגסטענס א טהייל פון א שעהר. ווען דאָס זאל געטהאָן ווערען, וועלען די ערשטע 50 טויזענד דאלאר אריינקומען אין א מאנאט אדער צוויי און עס וועט אויסזעהן אזוי ווי מען מיינט טאקע ביזנעס.

צווייטענס, איז כדאי צו ווידערהאלען וואס איז שוין גלייך די ערשטע צייט געזאגט געוואָרען אין דיעזען זשורנאל. נאָך מיין מיינונג איז דאָס זעהר א וויכטיגער פונקט, וואס די פּיאָנערען, די גרינדער, האָבען, ווי עס ווייזט אויס, ניט גענומען אין אנבעטראכט. עס איז אין פאָרינגען פאראגראף געזאגט געוואָרען: „די גאנצע יוניאָן". איך מיין טאקע: די גאנצע אינטערנעשיאָנאל יוניאָן, אלע לאָקאלס פון ניו יאָרק און ניט בלויז די גאנצע קלאָוק מאכער יוניאָן. עס איז געוועזן א פעהלער באלד אין אנפאנג, וואס מען האָט דעם פּראָיעקט געשטעמפּעלט מיט דער איינציגער „קלאָוקמאכער" חתימה און מען האָט אנדערע יוניאָנס פון אונזער אינדוסטריע אויסגעלאזען. עס וואלט געוועזן בעסער, ווען עס וואלט ניט געהייסען, אז די בילדינג אססאסיאיישאן בעשטעהט פון בלויז קלאָוק מאכער. אזא ריעזיגע אונטערנעהמונג האָט ניט געטארט געפלאנעוועט ווערען מיט אזא איינגען בעגריף פון קאָאָפּעראַציאָן. עס איז לייכט פאר דעם ארבייטער, וועלכער איז ניט קיין קלאָוקמאכער ביי זיך צו פרעגען: "אויב דער פלאן איז, ווי דער נאמען צייגט, פאר א בילדינג בלויז פאר קלאָוקמאכער, טאָ וואס פאר אן אינטערעס האָב איך אין דעם?" דער פּראָיעקט וואלט פיעל געוואונען, ווען מען וואלט אָפיציעל אריינגענומען אויך די ווייסט מייקערס, ווהייט גודס וואָרקערס, ליידיס טיילארס און אנדערע יוניאָנס און געגעבען דער בילדינג א מעהר אלגעמיינעם נאָמען. עס איז נאָך ניט שפּעט דיעזען פעהלער צו פערריכטען, הגם די שעהרס זיינען שוין געדרוקט. האָפענטליך וועלען די פּיאָנערען איינזעהן, אז א „קלאָוק מאכער בילדינג" טראָגט א צופיעל „קלייזעלדיגען" כאראקטער, וואס קומט פון א צופיעל „יעדער פאר זיך"־געפיהל.

דריטענס, איז נאָך דערווייל גארניט געטהאָן געוואָרען דעם פלאן צווישען די מעמבערס בעקאנט צו מאכען. איך מיין ניט סתם צו אדווערטייזען אין עטליכע שורות, נאָר טאקע די מעמבערס וועגען דעם אויפצוקלעהרען, גיבען זיי א בעגריף וואס פאר א פּראקטישע נוצען אן „אייגענע הויז" קאן פאר יעדען מעמבער ברייגען. עס איז דאָ וועגען דעם זעהר פיעל צו רעדען. די טהעמא איז א רייכע און א ברייטע. ניט שוין מיינט מען, אז יעדער קלאָוק מאכער פערשטעהט גענוי די פולע בעדייטונג פון אן אייגענע בילדינג; ניט שוין מיינט מען, אז אהן א גרויסע, ברייטע אגיטאציע קען מען אלע אונזערע ארבייטער אין דעם פלאן פעראינטערעסירען?

וואס איז געוואָרען פון אלע רייד און אלע פאָרשלעגע וועגען בילדונג פאר די מעמבערס? א האלבער ווינטער איז שוין באלד פאראיבער און פון קיין עדיוקיישיאָנאל קעמפּיין הויבט זיך נאָך גאר ניט אָן. די סעקשאָן און אנדערע ליעדערס שרייען דאָך: „געוואלד, ארגאנזשירט אונז לעקטשורס!" וואס האָט די דזשאָינט באָארד געטהאָן וועגען דעם? אויב עס איז דאָ אן עדיוקיישיאָנאל קאָמיטע, וואס האָט די קאָמיטע געטהאָן?

די טהעמא וועגען „אן אייגענע הויז" (און פארוואס ניט אנדערע אייגענע זאכען?) קען,

מניעה? פאר װאס נעהט אלעס צו אזוי לאנגזאם? פארװאס זאלען מיר זיך ניט אלע א נעהם טהאָן און מאכען א ריכטיגען אָנפאנג?

איך װײס װאס פאר אן ענטפער מען װעט מיר געבען. מען װעט זאגען: „אונזער יוניאָן איז פארנומען מיט גרויסע, שװערע פראָבלעמען. מיר האָבען אלע מאָהל נײע פראגען און פרישע קאמפּליקאציעס. אלע אונזערע בעאמטע און אלע אונזערע טהעטיגע מעמבערס זײנען פארלעגט מיט אײנגערע ארבײט. שאפּ מיטינגס און שאפּ טראָבעלס. די בעאמטע האָבען שוין אזוי אויך צופיעל צו טהאָן און צו טראכטען. עס איז פארט ניטא מעהר װי 24 שעה אין טאג און די בעאמטע קענען זיך ניט צורײסען".

װי באלד מען זאל אזעלכע תירוצים אננעהמען, קומט טאקע אוים, אז מען דארף זיך אויף פיעל פראָגרעס ניט ריכטען. אויב אזוי, װעלען מיר די קלאוק מאכער בילדינג מוזען צורעכענען צו יענע אידעאלען, אין װעלכע מיר גלויבען טאקע מיט'ן גאנצען הארצען, הגם מיר װײסען אז אפשר, אפשר װעלען זײ פערװירקליכט װערען אין אונזערע אײניקלעך'ס צײטען, און אפשר טאקע נאָך שפּעטער.

איך האָב זיך פארזיכטיג אײנגעהארכט צו אלעס װאס איז אויף לעצטען מיטינג פארגעקומען. איך האָב נאָטירט אין זכרון, ניט נאר װעגען דער אונגעלונגענער אונטערנעהמונג, נאָר אויך װעגען דעם פּראָגראם פון צוקונפטיגע טהעטיגקײט. איך האָב גוט בעמערקט, מיט װעלכע מעטאָדען מען רעכענט צוצוטרעטען צו דיעזער גרויסער אונטערנעהמונג און איך מוז זאגען, רעדענדיג פון אביסעלע ערפאהרונג אין געשעפטס-זאכען: „לא זה הדרך!" ניט דאָס איז דער װעג און ניט מיט די מעטאָדען װעט מען קומען צום ציעל. אמת, די בעאמטע פון דער בילדינג אססאסיאײשאן, װעלכע זײנען אויך בעאמטע אין דער יוניאָן, זײנען ניט שולדיג. זײ קענען זיך פּשוט ניט צורײסען. װי־זשע װעט אבער פארט קומען „די קאַץ איבער'ן װאסער"?

די מעטהאָדען װעלכע מען בענוצט איצט, זײנען די געװעהנליכע אלטע מעטאָדען מיט װעלכע מען האָט שטענדיג געפיהרט א יוניאָן. מילא א יוניאָן מוז מען אזוי פיהרען: פּעררופען א מיטינג, טאגעס ארדנונג, פּראָטאָקאָל פאָרלעזונג, װאהל פון בעאמטע, רעפּארטען „פּראָגרעס" און צום סוף א שטיקעל „אונטערנעהמונג". דער דאזיגער גאנג איז שוין אזוי אײנגעװארצעלט, אז אפילו װען עס װאלט געװען א בעסערער, װאלט מען איהם אויך ניט אָנגענומען, אָבער װער װעט מיר פּרואװען אײנשמועסען, אז אין אזא געשעפטס זאך װי בויען א הויז, מוז מען ניט אנדערש דורכגעהן דיעזע אלע פּוסטע צערעמאָניעס? װער װעט מיר זאָגען, אז עס איז ניט בעסער צו קומען צו דער מאסע מיט א פארטיגע זאך? צי װאָלט ניט געװען בעסער, אז די פעהיגסטע מענשען פון דער אָרגאניזאציאָן, זאלען אפּוינטען א קאָמיטע פון 3 פעהיגע לײטע, מיט פולע מאכט און גרויסע פערענטװאָרטליכקײט און געבען זײ דעם אָרדער אויף אמעריקאנער לשון: „גאו אהעד!" אין דעם הינזיכט מוזען מיר נעהמען פאר א בײשפּיעל די פּריװאטע אונטערנעהמונגען פון גרויסע געשעפטס-לײט. בײ זײ געהט עס אויף אנאנדער װעג און זײערע אונטערנעהמונגען ענדיגען זיך טאקע מיט ערפאלג.

בײ אונז אָבער האַלט עס נאָך אפילו ניט בײם אָנפאנג. עס איז נאריש צו רעדען פון בויען, אדער פון קױפען א פּראָפּערטי, װען די אססאָסיאײשאן איז דערװײל כמעט מיט לײדיגע הענד. בײ אונז איז עס דערװײל א פראגע פון געלד: װי אזוי שאפט מען די ערשטע 50 טויזענד דאָלאר?

לעצטען זומער האָט די אססאסיאײשאן געמאכט אן אונטערנעהמונג, לײדער איז זי ניט געלונגען. נון, געהט מען איצט מאכען א נײע אונטערנעהמונג.

נו, גוט. קײנער װעט ניט זײן דאגענען אן אונטערנעהמונג, װײל יעדע קלײנע הילף איז פאָרט א שטיקעל הילף. לאָמיר זיך אבער פארשטעלען, אז די אונטערנעהמונג איז אן ערפאלג און האָט פּראָפיטירט 2 טויזענד דאלאר. לאָמיר אויך אָננעהמען, אז די 600 מעמבערס האָבען אפּגעצאהלט זײערע שעהרס, װעט די קאסע ערשט אלץ האָבען 6—7 טויזענד דאלאר. און װאָס װײטער? װי אָפט קען מען מאכען ערפאלגרײכע אונטערנעהמונגען? הײסט עס, אז עס איז נאָך אלץ װײט פון קױפען א פּראָפּערטי, אָדער אנהויבען בויען.

איהר זאגט: „אדרבה, זאל דער שרײבער געבען בעסערע פּלענער!"

מיר שײנט, אז מען מוז אננעהמען גאנץ אנדערע מעטאָדען. ערשטענס, מוז מען זעהן מאכען א סוף פון דער פרײװיליגקײט, מיט װעלכע

ביטערט הארץ. און דאך האבען זיי מיר שטארק אפלאדירט. די איינציגע צרה איז געווען, וואס די איבערזעצונג איז ניט ריכטיג געמאכט געווארען און אין דייטש האט די רעדע כמעט אין גאנצען פערלארען איהר ווארימקייט און ווירקונג. איך האב מיר דאן בעשלאסען, אז איך וועל „איינשטעלען מיין לעבען" און רעדען אין דייטש. זאל זיין וואס עס וויל!

איינינע דעלעגאטען האבען מיר דערצעהלט, אז צוליעב מיר האבען זיי פערלארען א ווטע.

יעדען פריהמארגען האט אימיצער זיי געזאגט, אז ער גלייבט, אז איך בין א איד. זיי האבען דאס אבער ניט געוואלט גלויבען; ווייל ווי איז דאס מעגליך, אז א איד זאל זיין אן ארבייטער פיהרער? דארויף האב איך זיי געענטפערט: „אויב עס האט געקאנט מעגליך זיין, אז א איד זאל זיין דער גרינדער פון אייער רעליגיאן, איז אויך מעגליך, אז א איד זאל זיין אן ארבייטער פיהרער".

(פארטזעצונג פאלגט).

וויא האלט עס מיט דער קלאוקמאכער בילדינג?

פון א. ראזבורי.

ענדע לעצטען מאנאט האט די קלאוק מאכער בילדינג אססאסיאיישאן אבגעהאלטען א גענעראל מיטינג, ביי וועלכען עס זיינען פערהאנדעלט געווארען „זעהר וויכטיגע ביזנעס". אבער טראץ די וויכטיגע ביזנעס, האבען מיר אפילו די זכיה ניט געהאט ערגיץ צו לעזען אין וואס דיעזע ביזנעס איז בעשטאנען און ווי ווייט מיר האלטען מיט'ן פלאן פאר אן אייגענע היים.

עס וואלט געווען ניט ריכטיג צו זאגען, אז דער ערשטער ענטוזיאזם, וועלכער האט אין אנפאנג אלעמען אזוי בעגייסטערט, איז אבגעשוואכט געווארען; דאך האט מען געקענט ערווארטען מעהר פראגרעס.

וועדליג דעם סעקרעטער'ס בעריכט, צעהלט די אססאסיאיישאן איצט אן ערך 600 מעמבערם; אבער ניט אלע מעמבערס האבען זייערע שעהרס איינגעצאהלט און די קאסע בעשטעהט דערווייל פון אן ערך טויזענד דאלאר. מיט אזא סומע קען מען ניט דענקען וועגען קויפען דעם נויטיגען פלאץ; און וועגען אנהויבען בויען — געוויס ניט.

דא ניט לאנג איז געווען א פראפערטי צו קויפען אין א פאסענדען צענטער, פאר אן ערך 50 טויזענד דאלאר. וואהרשיינליך איז די פראפערטי ווערטה געווען דאס געלד, ווייל דער ריעל עסטייט מארק שטעהט ניט אויף אן ארט און דער ווערטה פון דיעזער סחורה האלט אין איין שטייגען. ווי איך פערשטעה, האט מען די פראפערטי געלאזט פאלען, ווייל עס איז ניטא קיין געלד.

עס איז שווער זיך פארצושטעלען, אז מען זאל היינטיגע צייטען קאנען כאפען מציאות אין ריעל עסטייט פראפערטי. דערהויפט אין פראפערטי וואס ליגט אין פעקטארי דיסטריקט. מענשען, וועלכע זיינען בעהאווענט אין ריעל־עסטייט ביזנעס, ווייסען, אז צוליעב דעם סיסטעם פון סאבוויים, וואס מען האלט איצט אין בויען אין פערשיעדענע טהיילען פון ניו יארק און ברוקלין, וועט ריעל עסטייט אין גיכען שטייגען איבער גאנץ גרייטער ניו יארק. דארום וואס לענגער מען וועט ווארטען מיט קויפען א פראפערטי, אלץ טהייערער וועט קאסטען.

זינט אונזער יוניאן האט זיך ארויפגעארבייט, האבען א סך אקטיווע מעמבערס שוין דוכט זיך געלערענט, אז אפילו א יוניאן מוז מען פערוואלטען ביזנעס מעסיג; אז אין געוויסע זאכען, ווען מען ווארט ביז דאס פאלק וועט גוטהייסען, קען דאס שאדען בריינגען דעם פאלק אליין. און בנוגע צו דעם פלאן פאר אן אייגענע היים, זיינען דאך אלע איינשטימיג דאפיר. עס האנדעלט זיך דאך ניט וועגען פרינציפען און טהעאריעס, איבער וועלכע עס זיינען דא מיינונגס־פערשיעדענהייטען. די גאנצע פראגע איז א ריינע געשעפטס פראגע. עס איז א פראגע פון געלד און גוטע געשעפטס־פערוואלטונג. און אויב אלע זיינען דאפיר, אז אן אייגענע היים איז א דרינגענדע נויטווענדיגקייט; אויב אלע קענען איינזעהן, אז פאר אזא גרויסע יוניאן ווי אונזערע איז כמעט א חרפה ניט צו האבען אן אייגענע בילדינג — דאן און וואס איז די־

ציאליסטיש־מעסיג — עס האט אבער די בעסטע ווירקונג.

אנדערע דעלעגאטען האבען אויך גערעדט אין דעם זין. בלויז איין דעלעגאט, נעמליך, סעקרעטער שטיהמער, האט געפּרופט דעם רוסיש־אידישען אימיגראנט זוכען א זכות. „עס איז גאנץ נאטירליך", האט שטיהמער געזאגט, „אז דער אימיגראנט, סאי א איד סאי א ניט־איד, זאל זוכען צו פערזארגען זיך מיט די נויטיגסטע לעבענס־מיטלען. ער איז גערען צו פערדיענען אייך ברויט און האט קיין צייט ניט צו טראכטען פון יוניאָנס אדער „טאריפען". ניט ווייל ער איז א איד, נאר ווייל ער איז אן אימיגראנט, וויל ער צו דער יוניאָן ניט בעלאנגען".

ווען זיי האָבען שוין אלע אבגערעדט און אייסגעגאסען זייער גאנצען צארן אויף דעם רוסישען איד, האָב איך זיך געמעלדעט צום וואָרט. איך האָב זיי געזאגט, אז „פון אלע דעלעגאטען בין איך וואהרשיינליך דער פּאסענדסטער די דאָזיגע פראגע צו בעהאנדלען. איך בין אליין א רוסיש־אידישער שניידער, אן אימיגראנט און דארום דער „שווארצער טייוועל" ווענען וועלכען איהר ברעכט זיך אלע די קעפּ. דאָך האט די ארגאניזאציאָן, וואס איך פערטרעט ארגאניזירט פון 65 ביז 70 פּראָצענט רוסיש־אידישע שניידער און שניידערינען. איהר זאגט, אז איהר האט אלע געהערט פון דעם סטרייק, וואס די מיידלאך האָבען מיט 4 יאָהר צוריק געפיהרט אין ניו יאָרק. ווייסט איהר, אז די דאזיגע סטרייקענדע מיידלאך זיינען אלע געווען אידישע אימיגראנטען און אז די אמעריקאנער, דייטשע, בעהמישע און אנדערע פרויען, וועלכע ארבייטען אין דער ווייסט און דרעס אינדוסטריע, זיינען זיך רוהיג פערבליעבען ביי דער ארבייט אלס סקעבס? וועהרענד איהר אלע בעקלאָגט זיך, אז עס איז אונמעגליך צו אָרגאניזירען די פרויען פון שניידער טרייד, האָבען מיר אין אמעריקא לייכט אָרגאניזירט די אידישע פרויען ארבייטער. זעהר אפט שטעהען די אידישע פרויען ארבייטער אין די פאדערשטע רייהען. דאָס איז גאנץ נאטירליך. דער איד האָט ענערגיע, ער איז ניט קיין פערשלאפענער און איז ניט ווייניגער אינטעליגענט ווי אנדערע ראסען — קען ער דארום לייכט פערשטעהן, אז ער קען זיין לאגע פערבעסערען דורך ארגאניזאציאָן.

„דעלעגאט א ר ו פּ האָט דא געזאגט, אז דער איד האט ליעב געלד. אודאי האָט דער איד ליעב געלד! און טאקע דערפאר קען מען איהם גיכער אָרגאניזירען; צוליעב דעם טאקע שטעלט ער פאָדערונגען און סטרייקט פאר בעסערע בעדינגונגען, פאר א בעסערען לעבען. דער פאקט איז, אז אין אמעריקא איז דער רוסישער איד בעוואוסט אלס א רעוואלוציאָנער, א סטרייקער. און דער בעל־הבית טרייעט איהם ארויסצושטופען, ווי ווייט נאָר ער קען. נאָך א פערלארענעם סטרייק אין קליוולאנד, האָבען די באסעס ארויסגעשטופּט די אידישע און אויף זייער ארט ארויפגענומען בעהמישע און אונגארישע ארבייטער. אין דער ווייסט טרייד, אין פילאדעלפיא, האָט מען די אידישע מיידלעך פערביטען אויף דייטשע פרויען. אז די אידען ארבייטען פארט אין די שפּער, איז דאס נאר דערפאר, וואס די בעלי בתים קענען זיך אָהן זייער ארבייט ניט בעגעהן. אמת, אין אונזער ארגאניזאציאָן זיינען אויך דאָ דייטשע, בעהמישע און איטאליענישע פרויען. אָבער זיי זיינען פון די אידען געצוואונגען געוואָרען אריינצוטרעטען אין דער יוניאָן און ניט אימער איז די ארבייט גרינג אנגעקומען.

„די אידען זיינען געווען ערפאלגרייך אין פינאנץ, האנדעל און אנדערע מענשליכע טהעטיגקייט, דארום איז עס גאנץ נאטירליך, אז זיי זאלען אויך זיין ערפאלגרייך אין טרייד יוניאָניזם. אין אמעריקא, וואו דער איד געפינט זיך פריי און אונגעשטערט אויף יעדען פעלד פון טהעטיגקייט, האָט ער געגרינדעט אן ארגאניזאציאָן, וועלכע האָט אין א זעהר קורצע צייט געבראכט פערבעסערונגען, וואס וועלען א י י ך נעהמען גאנצע דורות צו פערווירקליכען.

„עס איז פאראן נאָר איין וועג ווי דעם רוסישען איד צו אָרגאניזירען, נעמליך, אז איינער פון זיין אייגענער ראסע זאָל זיך דערמיט אבגעבען. וועלכע מיינונג איהר מעגט ניט האבען וועגען דעם רוסישען איד — איין זאך דארפט איהר אָבער וויסען: זיין אידישע שטאלץ, זיין גלויבען אין זיין אייגענע פעהיגקייטען און זיין אייגענע אינטעליגענץ, לאזט איהם ניט בעאיינפלוסט ווערען פון מענשען פון אנדערע נאציאָנען. ער לאזט זיך אפילו ניט פיהרען פון א דייטשען יהודי, נאר פון זיין אייגענעם לאנדסמאָן".

איך מוז די דעלעגאטען געבען קרעדיט כאטש פאר איין זאך. איך האָב זיי אין מיין רעדע גאָר ניט געשאנעוועט. איך האָב זיי „געגעבען", לויט ווי מיין געוואוינהייט איז, ווען איך האָב א פער־

ווי 10 דאָלאר איינשרייב־געלד זאָל זיין פערבאָטען צו פערלאנגען. ליידער האָבען די מייסטע פון אונזערע סאציאליסטיש־געזאָנענע דעלעגאטען געשטימט געגען מיין פארשלאג.

דער אידישער געפאהר.

עס וועט דעם לעזער פארקומען קאָמיש צו הערען, אז כמעט דער גאנצער נאכמיטאג איז פארנומען געוואָרען מיט דער דיסקוסיאָן: „צו קען מען פון דעם רוסישען איד מאכען א יוניאָן מאן?“

וויליאם ארופ, דער דזשענעראַל סעקרעטער פון דער דענישער שניידער יוניאָן, איז געווען דער ערשטער דיסקוטאנט. ער האָט דערצעהלט וועגען דעם „בינטעל צרות“, וואס די דענישע שניידער האָבען אויסצושטעהן פון די רוסישע אידען; ווי זיי קומען נאָך דענמארק און קאָנקורירען מיט זיי אויף אן אונעהרליכען אופן. ווייל זיי קענען אויסקומען מיט ווייניגער פארדיענסט ארבייטען זיי פאר קלענערע פרייזען און רעדוצירען דעם „טאריף“, וואס די יוניאָן האָט נאָך פיעלע יאָהרען שווערע מיהע און אָפּפער ערקעמפפט. דער רוסישער איד נעהמט אהיים ארבייט פאר אבי וואסערע פרייזען און ער איז צו יעדער צייט גרייט צו פארנעהמען דעם פּלאַץ פון א סטרייקער. ער איז מרוצה ניט צו ארבייטען אין שעפער וואס זיינען אין סטרייק, באופן מען צאהלט איהם א פולע וואָך ווידזשעס. דער איד האָט ליעב געלד און אין יעדען סטרייק קומט ער אין דער יוניאָן און הייסט זיך בעצאהלען פאראויס פאר מיט־סטרייקען, זאָנסט געהט ער סקעבען. נאכדעם ווי עס האָט זיי געלונגען אָבצושאפען די שוויץ־סיסטעם אין דענמארק, איז געקומען דער רוסישער איד און די סיסטעם ווידער איינגעפיהרט. ער איז הארצלאָז, איינרייסענד און האָט ניט קיין פונק פון סאלידאריטעט. ער מאכט קיינע אָפּפער, אבער ער פערלאַנגט אַלץ. ער איז צו זעלבסטזיכטיג און עגאָאיסטיש צו בעלאנגען צו א יוניאָן, אדער צו פעראייניגען זיך מיט זיינע פאך־גענאָסען. אין קאָפּענהאגען זיינען די שניידער 80 פּראצענט ארגאניזירט און אין דער פּראווינץ 100 פּראצענט. אָבער דער רוסישער איד קומט און פערניכטעט די גוטע ארבייט פון דער דענישער שניידער יוניאָן. — אזא טרויעריגע מעשה האָט ארופ דערצעהלט און ביטער אטאקירט דעם רוסיש־אידישען אימיגראנט.

נאָך איהם האָט גערעדט מארקגראף, דער דזשענעראַל סעקרעטער פון די שווייצארישע שניידער יוניאָן, וועלכער האָט אן עהנליכע אטאקע געמאכט אויף די אידישע ארבייטער. „דער רוסישער איד“, זאגט ער, „קומט נאָך דער שווייץ שטודירען מעדיצין און פילאזאפיע. ביי־טאָג געהט ער צו די לעקטשורס, וואָס ווערען געהאלטען אין אוניווערזיטעט און ביי־נאכט נעהמט ער ארויס ארבייט פון די מאגאזינען, פאר פיעל קלענערע פרייזען ווי דער יוניאָן „טאריף“ און ארבייט ביי זיך אין דער היים. אויף אזא אופן קען ער זיין שטודיום דורכזעצען“.

פיערר דיומא, דער דזשענעראַל סעקרעטער פון דער פראנצויזישער שניידער יוניאָן האָט ערקלעהרט, אז דער רוסיש־אידישער אימיגראנט איז ניט דער איינציגער שולדיגער; ער איז ניט דער איינציגער, וועלכער ארבייט פאר א קלענערען לוין, רעדוצירט דעם „טאריף“ און וויל ניט זיין אָרגאניזירט. אין פאריז טהוען דאס אלע אימיגראנטען — די דייטשען, די עסטרייכער, די שווייצער, די דענמארקער, די אונגארען, די בעהמער, זאגאר די גענאסען, וועלכע זיינען אין זייער געבורטס־לאנד געוועזן יוניאָן לייט — ווען זיי קומען נאָך פראנקרייך ארבייטען זיי פאר א קלענערען לוין ווי די פראנצויזישע שניידער און ווילען ניט איבערבייטען זייערע יוניאָן קארדס, אָדער טרענספערירט ווערען אין די פראנצויזישע יוניאָנס. דיומא פערלאנגט פון די דעלעגאטען, זיי זאלען זייערע ארבייטער ניט לאזען אויסוואנדערען נאָך פאריז אין דעם נעכסטען ספרינג סיזאָן, ווייל די פאריזער שניידער פון אלע פאכען גרייטען זיך צו א דזשענעראַל סטרייק. פאריז איז שוין סאַי ווי פערפלייצט פון אויסלענדישע שניידער ארבייטער און די אונאויפהערליכע אימיגראציאָן וועט שאדען זייער סטרייק בעוועגונג.

דעלעגאט קונצע פון בערלין דערצעהלט דער קאָנווענשאָן, אז אין בערלין האָבען זיי א לייבטערען מיטעל ווי פּטור צו ווערען פון דער רוסישער און גאליציאנער קאנקורענץ: זיי פערמסר'ן איינפאך די דאזיגע „אונגעבעטענע געסט“ פאר דער פאליציי, וועלכע פערטרייבט די אימיגראנטען פון שטאט נאָר אהן קונצען. דאָס זעלבע טהאָן זיי אויך אין די אנדערע פרייסישע שטעדט. אמת טאקע, אזא זאך איז גארניט סאָ־

קריטיק איבער די דייטשע יוניאָנס און זייערע מעטאָדען.

ווי שוין געזאגט, האָבען זיך די דעלעגאטען גאנץ „געמיטהליך" פערהאלטען און געגעסען און געטרונקען אין פערלויף פון די דעבאטען. די גאנצע צייט האָט געהערשט א גענאסענשאפטליכע שטימונג און די בעסטע ארדנונג. מיינונגס־פערשיעדענהייטען זיינען יאָ געווען, אבער זיי האָבען קיין שום עהנליכקייט ניט געהאט צו די דיסעררייען, וואס קומען פאר אויף אמעריקאנער קאָנווענשאָנס. פילייכט איז דיזע גענאסענשאפטליכע שטימונג געקומען דערפון, וואס די דעלעגאטען זיינען געווען פון פערשיעדענע לענדער און האָבען זיך איינע די אנדערע געהאלטען פאר געסט. באלד פון אנפאנג אן האָב איך געזעהען יעדענס נייגעריגקייט און אויפמערקזאמקייט, איינפאך דערפאר, וואס איך בין געקומען פון אזא ווייטע לאנד און האָב זיך אין פיעלע הינזיכטען נוהג געווען גאנץ אנדערש ווי זיי. זיי געהען אום און טהאָן אלעם אזוי געלאסען און בנעימות, אז אפילו דער שטארקער טאָן פון מיינע רעדעס האָט זיי אויסגעזעהן פרעמד. שפעטער־צו זיינען די דייטשען צוליעב מיר נערוועז געוואָרען. מיין קריטיק איבער זייערע קאנסערוואטיווע און צו־וויסענשאפטליכע מעטאדען; אייבער זייער אבגעבען צופיעל צייט פאר סטאטיסטיקע, איז זיי גארניט געפעלען. איך האָב זיי אפילו געזאגט, אז אלע זייערע עררייכונגען זעהען אוים א קינדערשפיעל אין פערגלייך מיט דעם, וואס מען טהוט דא אויף אין אמעריקא און האָב זיי געראטהען ווערען אביסעל ריהרעוודיגער: קימערען זיך וועניגער וועגען „וויסענשאפט און סטאטיסטיקע" און וואגען צו „אונטערנהעמען און אויספיהרען!" ווייל וויבאלד זיי וועלען צופיעל צייט פערברייננגען אויף אויסרעכענען די שאנסען און אויסזיכטען פון א בעוועגונג, וועלען זיי זיך גארניט „בעוועגען".

ביז צום דאָזיגען קאנווענשאן זיינען די דייטשע יוניאָנס געווען די לייטענדע גייסטער צווישען די אייראָפּעאישע שניידער. זייערע מעטהאָדען האָט מען קאָפּירט און נאכגעטהאָן, אבער ניט קריטיקירט. צום ערשטען מאָל פאסירט עס, אז די דייטשען מוזען ביי א שניידער קאנווענשאן רעכטפערטיגען און פערטהיידיגען זייערע מעטהאָדען. די פראנצויזישע דעלעגאטען האָבען אָנגעקוואלען פון די גייסטיגע „פּעטש", וואָס איך האָב די דייטשען געגעבען. פלינן, דער ענגלישער דעלעגאט, האָט בעמערקט: „ביי גאָט, איהר האָט צושטערט דעם באלאנץ פון אייראָפּעאישע טרייד יוניאָן מאכט!... ביז אהער איז געווען: דייטשלאנד איבער אלעם! יעצט האָבען מיר וועניגסטענס א „נייע מאכט". און דיומא האָט בעמערקט צו פּעלוסא, דעם איבערזעצער: „צוליעב דעם יענקי פיהלען זיך די דייטשען נערוועז און אונבעקוועם".

ווער איז פעראנטוואָרטליך פאר די הויכע איינשרייב־געלד אין אונזערע לאָקאלס?

די נאכמיטאגדיגע זיצונג, פרייטאָג דעם 18טען יולי, האָט זיך געעפענט מיט א בריעף פון דער גאליציאנער סעקציאָן ס. פּ., וואס זיצט ערגיץ אין פארסייטה סטריט. דער שרייבער פון בריעף, איינער א מאקס גרינבערג, האָט בעדויערט, אז צוליעב אן ארימע קאסע האָט די סעקציאָן ניט געקענט שיקען א דעלעגאט צום קאנווענשאָן. „און ליידער", זאגט ווייטער דער שרייבער, „איז דער איינציגער דעלעגאט, וואס פערטרעט די אמעריקאנער ארבייטער ביים קאנווענשאָן, א רעאקציאָנער און א געגנער פון סאציאליזם און סאציאליסטישע טאקטיק". דער דאָזיגער פאסקוויל האָט די דעלעגאטען ערשטוינט. זיי האָבען מיך איצט בעטראכט פאר א זארט „טעררארִיסט", איינער וואס איז צו־ראדיקאל, צו רעוואלוציאָנער פאר די קאנסערוואטיווע אייראפּעאישע שניידער.

פון דעסטוועגען ווערט אין דעם בריעף פערלאנגט, אז דער קאנווענשאָן זאל פּועל'ן ביים אמעריקאנער דעלעגאט, דאס די איינשרייב־געלד אין די לאָקאלס פון דער א. ל. ג. וו. יוניאָן זאל פארקלענערט ווערען. פאר ארימע אימיגראנטען, זאגט דער בריעף, איז צו שווער צו צאהלען $27.50. קענען, אלזא, די ארבייטער, וועלכע זיינען ניט קיין מעמבערס אין דער ארגאניזאציאָן, וואס מר. דייש פערטרעט, ניט קריגען קיין ארבייט אין ניו־יאָרק און די ניי־אנגעקומענע גענאָסען פאלען צו לאסט אויף דער לאקאלער ברענטש ס. פּ.

עס פערשטעהט זיך, אז איך האָב באלד ערקלעהרט פאר דער קאנווענשאן, דאָס ביי אונזער לעצטער קאנווענשאן אין טאראנטא, האָב איך אריינגעבראכט א פארשלאג צו אמענדירען אונזער קאנסטיטושאן אין דעם זינן, אז מעהר

און פערשליסען פאר איהם די יוניאָן טירען, אזוי רופען זיך די אײראפּעאישע ארבײטער פיהרער „סאציאל דעמאקראטען" אין טהעאריע און אין פּראקטיקע בענוצען זײ זיך מיט אויטאָקראטײשע מעטאָדען, װאס אפילו קײן טעמעניפּאליטײשען װאלט ניט גוט־געהײסען. אײנער פון די דעלעגאטען, רעדענדיג װעגען „דעמאָקראטיע" האָט מיר געזאגט:

— נאָכאלעמען הײנגט אב דער ערפאלג פון יאן ארגאניזאציאָן פון די פעהיגקײט און עהרליכקײט פון די פעראנטװארטליכע בעאמטע; אזעלכע װאס קענען טהאָן ראיעלע „קאָנסטרוקטיװע" ארבײט; װאס קענען פּראיעקטען דורכפיהרען. אהן אזא ארבײט קען קײן אָרגאניזאציאָן ניט עקזיסטירען. װען אזא ארבײט װערט געשטערט פון אונפעראנטװארטליכע מענשען, קען קײן פּראָגרעס ניט געמאכט װערען און מען קען קײנמאל מיט דער ארגאניזאציאָן ניט זײן זיכער, װײל מען װײסט קײנמאָל ניט אין װאָסערע הענד זי װעט הײנט־מארגען ארײנפאלען. דער ארבײטער איז א גאנצען טאָג אין שאפּ און קען ניט פערשטעהן די פערפלאנטערטע ארגאניזאציאָנס פראגען, װעלכע נעהמען יאהרענלאנג צו שטודירען און װעלכע מען קען נאר לערנען דורך שװערע מיהע און איבערגעבענהײט צו דער רוטינע ארבײט. אלעס װאס דער ארבײטער קען טהאָן, איז קריטיקירען און חטאים זוכען. װען עס פאדערט זיך אָבער „קאנסטרוקטיװע" ארבײט, געפינען מיטלען װי איבלען אבצושאפען, איז ער ניטא אין דער הײם.

אין אײראָפּא זײנען ניטא קײן איטאָנאמישע לאָקאלס װי בײ אונז. בײ זײ איז פאראן אײן גרויסע יוניאָן מיט ברענטשעס אין פערשידענע ערטער. די קאסע און אנדערע אײגענטהום בעלאנגט צו דער גאנצער ארגאניזאציאָן. די ברענטשעס האָבען ניט קײן שפור פון לאקאל אויטאנאמיע. אלע אנגעלעגענהײטען װערען פערװאלטעט פון אײן צענטער.

די דײטשע ארבײטער געברויכען זעהר זעלטען דאס װארט „פיהרער". בײ זײ הײסען די פיהרער „בעאמטע" אדער „פעראנטװארטליכע בעאמטע". אין די דײטשע יוניאָנס זײנען די בעאמטע— א ל ע ס.

סאבאטה, אײנער פון די פארנעהמסטע דעלעגאטען, און דער רעדאקטאר פון דער אפיציעלער דײטשער שנײדער־צײטונג, האָט, רעדענדיג מיט מיר פּריװאט, געזאגט פאלגענדעס:

— איהר זײט אונגעדולדיג בנוגע אונזערע לאנגזאמע מעטאָדען; איהר מײנט, אז מיר זײנען צו־פארזיכטיג און צו־קאנסערװאטיװ; אז מיר האָבען זעהר מורא צו ריזיקירען. אמת, מיר געהען לאנגזאם, אבער אויף א זיכערען װעג. מיר זײנען שטארק איבערלעגט אין יעדען שריט װאָס מיר מאכען; דערפאר מאכען מיר אָבער װעניגער מיסטײקס װי איהר. אויב אונזער פּראָגרעס איז לאנגזאם, האָבען מיר אָבער קײן מורא ניט, דאָס מיר װעלען פערלירען װאס מיר האָבען געװאונען. איהר גלײכט ניט אונזער לאנגע ליסטע פון בענעפיטס, אבער דיזע בענעפיטס גיבען אונז א קאמפּאקטע, שטארקע ארגאניזאציאָן. איך זײס, אז איהר קענט ניט פיהלען דעם נוצען דערפון.

איך האָב בשעת מעשה געפיהלט, אז ער האָט גערעדט צום ריכטיגען פונקט. אבער איך האָב געענטפערט:

— מיט אזא קלײנעם פּראָגרעס װי איהר מאכט, װעט אײך נעהמען מיליאָנען יאָהרען אײער „ענדציעל" צו דערגרײכען.

בײם קאנװענשאן בין איך געװען דער אײנציגער דעלעגאט װאס האָט זײ געקענט זאגען עטװאָס נײעס. די איבריגע דעלעגאטען האָבען אײנפאך װידערהאלט, װאס יעדער האָט שױן געװאוסט. צוליעב דעם קלײנעם פּראגרעס װאס זײ מאכען, שאפען זײ קײן נײעס ניט. זײ געהען בלויז אויף דעם אלטען, אויסגעטראטענעם װעג און בענוצען זיך מיט איבערגעניצעװעטע מעטאָדען.

װען איך האָב זײ דערצעהלט, װאס מיר האָבען מיט 3 יאָהר צוריק אויפגעטהאָן, זײנען זײ געװען שטארק איבערראשט. זײ זײנען געװען ערשטוינט צו הערען, אז אונזער יוניאָן האט אבגעשאפט הײם־ארבײט און האָבען געגלױבט, אז אויסער אין אמעריקא קען מען דאָס אין קײן אנדער לאנד ניט אויספיהרען. װעגען אונזער אינטערנײשיאָנאל יוניאָן האָבען זײ גארניט געהערט. זײ האָבען געהערט, אז אין 1910 איז אין ניו יאָרק געװען א גרויסער סטרײק פון מײדלאך, און אז די מײדלאך האָבען דעם סטרײק געװאונען מיט דער הילף פון די מיליאָנערשע פרויען־רעכטלערינס. זײ האָבען אויך געהאט געהערט װעגען דעם הײ־יאָהריגען גרויסען שנײדער סטרײק. די ענגלישע און פראנצויזישע דעלעגאטען האָבען שטארק הנאה געהאט פון מײן

מיין רייזע אין אייראָפּא*

פון דזשאָהן א. דייש.

דייטשע מעטאָדען און זייערע סטרייקס.

אין אַלגעמיינע פּרינציפּיעלע פראגען בין איך געווען איין נעדאנק מיט די ענגלישע און פראנצויזישע דעלעגאטען. מיר האָבען ניט געקענט פערטראָגען די לאנגזאַמע אונדעמאָקראטישע מעטאָדען פון די דייטשען. די פראנצויזישע יוניאָנס זיינען טאַקע רעוואָלוציאָנער, אָבער שוין צופיעל אויף דעם אנארכיסטישען וועג. און דארום זיינען זיי זעהר אונפּראַקטיש. דאָס איז פיילייכט די אורזאכע, ווארום זיי זיינען אזוי שוואך און אונמעכטיג. די פעדעראציאָן פון די שניידער יוניאָנס אין גאנץ פראנקרייך און איהרע קאָלאָניען בעשטעהט ארום און ארום פון 2 טויזענד מעמבערס.

אין פאָריגען ארטקיעל האָב איך שוין דערמאנט, אז די דייטשע יוניאָנס פערלאנגען פון די באָסעס קיין אנערקענונג און קיין יוניאָן שאָפּ; אז זיי קעמפּפען ניט פאר קירצערע שטונדען, נאָר אז דער עיקר איז ביי זיי דער „טאריף", דער פרייז ליסט. מיינט אבער ניט, אז זייערע „בעוועגונגען", אָדער פאָדערונגען פאר א העכערען „טאָריף" זיינען צו שווער אדער בערייסענד. אמת, עס געלינגט זיי אפט צו העכערען ווידזשעס אָהן סטרייקס. דאָס איז אבער נאָר דערפאר וואס זייערע פאָדערונגען זיינען קליינע. זיי געהען אזוי פאמעליך, זיי זיינען אזוי פארזיכטיג, אז די בעלי בתים לוינט זיך ניט איינצורייסען, און זיי גיבען נאָך די פאָדערונגען. חוץ דעם, מישט זיך די ארביטריישאָן באָארד געוועהנליך אריין אין זייערע דיספּיוטען און דערפאר פאסירען ביי די דייטשע שניידער וועניג גרויסע סטרייקס. דער גרויסער קלאָוקמאכער סטרייק אין בערלין, צוויי יאָהר צוריק, איז געווען אן אויסנאהמע. אזא מארשיער ארויס פון די פעקטאָרים רופען די דייטשען א „פראנצויזישער סטרייק". יענער סטרייק איז פון די דייטשע שניידער יוניאָנס ניט געשטיצט געוואָרען. פּרינציפּיעל זיינען זיי געגען דזשענעראַל סטרייקס. זיי האָבען אין אזעלכע סטרייקס קיין גלויבען ניט. זיי רופען נאר א סטרייק אין שעפּער, וואו 75 פּראָצענט פון די ארבייטער זיינען גוט־שטעהענדע מעמבערס אין דער יוניאָן.

אין א געשפּרעך מיט איינעם פון די דעלעגאַטען האָב איך צו איהם געזאגט:

— אנשטאָט „סאציאַל־דעמאָקראטען" דאַרפט איהר זיך נאָר רופען „סאָציאַל־ביוראָקראטען" (בעאמטען־רעגיערונג).

דער דעלעגאט האָט מיט א שמייכעל געענטפערט:

— איך קען פערשטעהן, אז אונזערע מעטאָדען זאָלען פאר אן אמעריקאנער אויסזעהן פרעמד און זעהר קאנסערוואטיוו. איהר דארפט אָבער ניט פערגעסען, אז איהר האָט צו טהאָן מיט מענשען, וועלכע זיינען געווען סאָלדאטען אין זיינען געוועהנט אויסצופאלגען בעפעהלע און האנדלען ווי מען הייסט זיי. ביי אייך אין אמעריקא איז דעמאָקראטיע א זארט רעליגיאָן. יעדער, אפילו דער קארופּטער פּאָליטיקער, איז אין דעם פערקאכט. א סך פון דער קארופּציאָן אין אמעריקאנער פּאָליטיק קומט פון דער דאזיגער דעמאָקראטיע, ווייל מענשען לאָזען זיך נאַרען און ווערען בעאיינפלוסט פון הויך־קלינגענדיגע פראזען. דארט ביי אייך, האלט דער שווינדלער אין איין רעדען צום עולם און רעדט איהם ענדליך איבער. מיר שיינט, אז איהר האָט שוין דאָרט צופיעל „סאָציאַל דעמאַגאָגיע".

פון דיזע געשפּרעכען מיט די דעלעגאטען האָב איך געצויגען דעם שלוס, אז זעהר וועניג פון זיי זיינען גענייגט אנצונעהמען אין פּראַקטיקע וועלכע עס איז פאָרמע פון דעמאָקראטיע. פונקט ווי אונזערע לייטע אין אמעריקא, וועלכע זיינען גוטע סאָציאַליסטען און אינדוסטריאַליסטען און דאָך הייסען זיי דעם ארימען אימיגראנט צאָהלען 27 ביז 30 דאָלאר איינשרייב־געלד

*) די דאָזיגע סעריע ארטיקלען האָט זיך אָנגעהויבען אין אונזער אָקטאָבער נומער.

סערם פון לאָקאל 35, לאָקאל 11 און לאָקאל 17 בעקומען א העכערונג פון $1.50 ביז $2.50 א װאָך. די קאָמיטע פון דער אינטערנײשאָנעל איז נאַטירליך געװען גיכער פעראינטערעסירט אין קריגען מעהר װײדזשעס װי אין די אבסטראקטע פונקטען.

איך האָב אויך אנטהייל גענומען אין עטליכע קאנפערענצען מיט די װײסט און דרעס מאַנופעקטשורערס אססאָסיאײשאָן און אנדערע אססאָסיאײשאָנס פון אונזערע טריידס.

טשארלס פראמער, װעלכער איז געװען דער ביזנעס אגענט פאר די סינסינעטער לאָקאלס, האָט זיך זעהר מיאוס אויפגעפיהרט. ער איז אװעק און אלעס איבערגעלאָזען אין אונאָרדנונג. יעצט זײנען די יוניאָנס אין שװעריגקײטען. זײ האָבען היינט ברודער בערקאָװיטש פון קליװלענד. ער איז אָבער נאָך ניט בעקאנט מיט זייערע אנגעלעגענהייטען.

אונזערע בעציהונגען צו די עטליכע מאַנופעקטשורערס אססאָסיאײשאָנס זײנען לעצטענס ניט געװען װי געװאונשען, דערהויפט אין קלאוק און סקוירט טרייד פון ניו יאָרק. אנשטאט װאָס די מיספערשטענדניסע און „סטאָפּעדזשעס“ זאָלען פערמינדערט װערען, זײנען די קלאַגעס פון ביידע זייטען פערמעהרט געװאָרען, מייסטענס צוליעב פוסטע געשרייען און נארישע אגיטאציעס. א דאנק דער באָארד אָװ ארביטריישאן, װעלכע האָט דער אינטערנײשאָנעל אומגעקעהרט איהר פאָריגען פרעסטיזש אין די פערהאנדלונגען מיט דער אססאָסיאײשאָן אין קלאוק טרייד, האָט יעצט איינגעטראטען א בעסערע שטימונג. איך בין זיכער אז דיעזע מיספערשטענדניסע אין ניו יאָרק האָבען געשטערט אונזערע פערהאנדלונגען מיט די מאנופעקטשורערס אין פילאדעלפיא און אז צוליעב דעם האָבען די לעצטע ניט געװאָלט מיט אונז סעטלען.

די אססאָסיאײשאָנס מאכען די אינטערנײשאָנעל פעראנטװאָרטליך פאר די האנדלונגען פון איהרע לאָקאלס. דאָס איז א זאך װאָס די לאָקאלס מוזען נעהמען אין זינן.

איהר װײסט שוין מסתמא אין װעלכער לאגע די טשילדרען דרעס מייקערס, לאָקאל 50, געפינט זיך יעצט. װי עס זעהט אויס װעלען מיר אין דיזער טרייד װילענדיג אָדער ניט װילענדיג מוזען װידערהאָלען די אָפּעראציע װאָס מיר האָבען געמאכט לעצטען מערץ.

לאָקאל 41, ראפּפּער מייקערס און לאָקאל 64, װהייט גודס װאָרקערס זײנען אין א צימליך גוטען צושטאנד. מען װאָלט דאָס זעלבע געקענט זאָגען װעגען די איבעריגע קלענערע לאָקאלס פון ניו יאָרק. ליידער האָבען מיר זײ ניט געקענט בעהילפיג זיין, צוליעב דעם װאָס פאר די לעצטע עטליכע מאָנאטען זײנען אונזערע אָרגאַנייזערס פערנומען אין אנדערע שטעדט.

די לײדיס טײלאָרס פון ברוקלין, לאָקאל 65, מאכען יעצט דורך א סטרייק. מיר װעלען דארום זײ מוזען העלפען מאָראליש אָדער פינאנציעל. איך אליין בין איבערצייגט, אז מיר מוזען די יעצטיגע סטרייקס דורכקעמפּפען ביז די לעצטע כחות.

די קאָרסעט מאכערינס פון קאלאמאזו בעריכטען, אז זײ פאָהרען נאָך אלץ ארום אגיטירען געגען דער קאלאמאזו קארסעט קאמפּאני. מען קען פון דיעזע בעריכטען זעהן, אז מר. האטפיעלד'ס קאָרסעטען פאבריק װעט גיך געהען קאפּוט.

איך האלט פאר ראטהזאם, אז מיר זאָלען אָנהויבען אן אגיטאציע געגען דער בלעק פירמא פון קליװולענד. דיזע פירמע האָט זיך געשטעלט װי א שטיין אין װעג און ניט דערלאָזען אונז קומען צו א סעטלמענט מיט די פילאדעלפיער און סענט לואיס'ער מאנופעקטשורערס.

װער װיל גאָלדענע באַטענס?

מיר האָבען איצט א בעשרענקטע צאָהל ריין־גאָלדענע באַטענס, װעלכע פאסען פאר פרעזענטען, װאָס א לאָקאל װיל אמאָל געבען א מעמבער, װעלכער האָט זיך אויסגעצייכענט מיט טיכטיגע, טרייע ארבייט. לאָקאל סעקרעטערים קענען זײ בעקומען אין אינטערנײשאָנעל אָפיס. פרייז פער באַטאָן — $1.50. מעמבערס מוזען זײ אָרדערען ביי זייער לאָקאל סעקרעטער.

ציסקאָ, האָבען אין יענער צייט אויך געשטעלט פאָדערונגען. די באָסעס האָבען דיעזע פאָדערונגען צוריקגעוויזען און 350 קלאוק און סקוירט מאכער זיינען ארוים אין סטרייק. אייניגע מאנופעקטשורערס האָבען געסעטעלט און אַן ערך 150 לייטע זיינען צוריקגעגאנגען ארבייטען. ארום 200 לייטע שטעהען אין סטרייק פון אויגוסט אָן. דער דזשענעראל אָפפיס האָט זיי געשטיצט מיט 500 דאָלאר.

עס איז כדאי צו בעמערקען, אז א סך געשעפטס־הייזער, וואָל פירמעס און באנקיערען האָבען די מאנופעקטשורערס אין דיעזע שטעדט געשטיצט און צוגעגעבען מוטה ניט צו סעטלען. פיעלע פון דיזע געשעפטס־אגענטען זיינען פשוט׳ע סקעב־אגענטורען און טרייען שאפען סקעבס פאר די פערביסענע באָסעס.

מיר האָבען איבער דער צייט געהאט עטליכע נייש׳קשה׳דיגע זיעגע. די קלאוק מאכער אין באלטימאָר און די לײדיס שניידער און רעינקאוט מאכער אין ניויאָרק האָבען געפיהרט דזשענעראל סטרייקס און פאָלשטענדיג געזיעגט. זיי האָבען געוואונען אלע זייערע פאָדערונגען. אין דעם קאָנפערענץ פון די רעינקאוט מאכער מיט זייערע בעלי בתים האָב איך אויך אנטהייל גענומען. די לײדיס שניידער האָבען קיין קאָנפערענץ ניט געהאט, זיי האָבען געשלאָסען אגרימענטס מיט איינצעלנע בעלי־בתים.

דער פערלאנג פאר אָרגאנייזערס איז זעהר שטארק איבעראל. איך האָב ערהאלטען פיעלע בריעף פון באָפלא, דעטראָיט, וואוסטער, ניו־הייווען, קליוולענד, באָסטאָן, פאָל־ריווער, מאסס. און טאראנטא, וואו מען האָט פערלאנגט אָרגאנייזערס, מאָראלע און מאטעריעלע שטיצע. אונטער דער צייט האָב איך געשיקט וויים־פרעזידענט לעפקאָוויטש נאָך וואוסטער און ניו־הייווען, וויים־פרעזידענט פאלאקאָף נאָך דעטראיט און סענט לואיס, און ברודער קאסאטטא נאָך פראָווידענס, צו רעדען אויף א מיטינג פון לאָקאל 100.

פון באָסטאָן איז מיר אָנגעקומען א סך ביטטעס, אז מיר זאָלען די דאָרטיגע לאָקאלס העלפען פיהרען זייערע פערהאנדלונגען מיט זייער אססאָסיאיישאָן. איך בין זאָגאר אליין געווען עטליכע מאָהל אין באָסטאָן און געטהאָן אלעס וואָס איך האָב געקענט זיי צו העלפען. אָבער די באָסטאנער לאָקאלס נויטיגען זיך אין א פעהיגען פערזאָן מיט א פעסטען כאראקער, אויפצופאסען אויף אלע זייערע געשעפטען. אזא פערזאָן האָב איך ניט געקענט געפינען און דערפאר איז אין באָסטאָן ניט אלעס ווי עס בעדארף צו זיין. די דאָזיגע שוועריגקייט הערשט ניט נאר ביי די קלאוק מאכער, נאָר אויך ביי די לײדיס טיילאָרס, לאָקאל 36, וועלכע האָבען אויך ניט קיין ערפאהרענע מענשען.

ביים לעצטען מיטינג פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד האָב איך אָבגעגעבען א רעפּאָרט וועגען אונזערע לאָקאלס אין מאָנטרעאָל, אז צוליעב דעם וואָס זיי קענען ניט און ווילען ניט אונטערנעהמען וועלכע עס איז אָרגאניזאציאָנס ארבייט זיינען זיי אין א שוואכען צושטאנד. איך האָב דאן פאָרגעשלאָגען ברודער גראבין, דעם טשערמאן פון סינסינעטער דזשוינט באָארד פאר מאָנטרעאָל. הגם די מייסטע באָארד מעמבערס האָבען דעם פאָרשלאג ניט אָנגענומען, האָב איך איהם אויף מיינע אייגענע אחריות אהין געשיקט. עס איז ברודער גראבין געלונגען די מאָנטרעאָלער לאָקאלס אויף די פיס צו שטעלען. איך האָב פאר זיין צייט דארט גערעדט אויף א מאסען־פערזאמלונג — די גרעסטע וואָס איז ווען עס איז געווען אין מאָנטרעאָל.

דאן האָב איך ברודער גראבין געשיקט נאָך קליוולענד צו העלפען אָבהאלטען די ליפערונג פון סקעבס נאָך סענט לואיס. פון דאָרטען האָב איך איהם געהייסען אריבערפאָהרען אין דעטראיט, אריינגעבען לעבען אין דעם דאָרטיגען לאָקאל. פון דעטראָיט איז ער געפאָהרען נאָך באָפלא, וואו ער האָט פערבראכט א וואָך צייט. נאכהער איז ער אוועק אין טאָלידא, העלפען די קלאוק מאכער לאקאל 67.

איך בין דער מיינונג, אז ברודער גראבין טהוט גוטע און ערפאָלגרייכע ארבייט.

איך האָב געשטעלט וויים־פרעזידענט מיטשעל און ברודער דזשאהן פיערס אין פילאדעלפיע.

ווי איהר ווייסט זענען ברודער פאלאקאָף, ברודער מיטשעל און איך זעלבסט געוואָרען אפאינטעד צו פערטרעטען די אינטערניישאָנעל יוניאָן ביי די קאָנפערענצען מיט די ניויאָרקער קלאוק מאנופעקטשורערס אססאָסיאיישאָן. מיר האָבען געטהאָן אונזער פליכט ווי ווייט מעגליך.

די קאָנפערענצען האָבען זיך געצויגען עטליכע וואָכען און אלע פאָדערונגען זיינען איבערגעגעבען געוואָרען צו דער באָארד אָוו ארביטריישאָן. יעצט, ווי איהר ווייסט, האָבען די פרע־

לאָקאל 10 פערלאַנגט, אז ארטיקעל 7 סעקשאָן 1 פון דער קאָנסטיטושאן, בנוגע צום צעהן סענטיגען אסעסמענט װאָס די אינטערנײשאָנעל קען ארױפלעגען אויף די מעמבערס אין צײט פון סטרײק, זאל קלאָר פערטײטשט װערען. דאָס הײסט: צי קען דער אסעסמענט געצאָהלט װערען פון לאָקאל טרעזשורי, זאָגאר װען די מעמבערס צאָהלען ניט, אָדער דער אסעסמענט מוז דירעקט געצאָהלט װערען פון די מעמבערס?

דערויף ענטפערט די באָארד, דאָס הגם מען קען דעם פונקט פערטײטשען אזוי אָדער אזוי, דאָך קען מען זעהען פון ארטיקעל 3, סעקשאן 12, אז דער לאָקאל קען דעם אסעסמענט דעם מעמבער ניט גוט מאכען, אָדער צאָהלען פאר איהם פון טרעזשורי. אין ארטיקעל 3, סעקשאן 12 װערט געזאָגט: „דעלעגאטען (צום קאָנװענשאָן) מוזען װײזען זײער יוניאָן בוך צו דער קרעדענשעל קאָמיטע. דער דעלעגאט מוז זײן גוטשטעהענד מיט אלע דיוס און אינטערנײשאָנעל אסעסמענטס“.

אין ארטיקעל 12, סעקשען 13 װערט געזאָגט, אז די לאָקאל טרעזשורי קען פון איהר רעגעלע הכנסה: אײנשרײב געלד, דיוס, אסעסמענטס און פײנס ניט צאָהלען פאר קײן אנדער זאך װי די געװעהנליכע יוניאָן' אױסגאבען, סטרײק בענעפיט און דאָנײשאָנס צו אנדערע ארבײטער אָרגאניזאציעס. דאָס הײסט אלזאָ, אז זי קען פאר איהרע מעמבערס קײן אסעסמענטס ניט צאָהלען. יעדער מעמבער מוז זײ אלײן צאָהלען.

אויף דעם פערלאַנג פון די לײדיס טײלאָרס, לאָקאל 65 פון ברוקלין, פאר פינאנציעלע שטיצע, װערט בעשלאָסען פאר זײ צו אפױנטען אן אָרגאנײזער אויף א צײט, עס זאל קאָסטען ניט מעהר װי 500 דאָלאר.

פאר דעם נעקסטען פירטעל־יעהרליכען מיטינג איז פאָרגעשלאָגען געװאָרען ניױאָרק און קליװלענד. די מאיאָריטעט האָט געשטימט פאר ניו יאָרק.

אכטונגספאָל,

דזשאָהן א. דײש, דזשענ. סעק. טרעזש.

אונזער טהעטיגקײט פאר די לעצטע עטליכע מאנאטען

פון אב. ראָזענבערג. *)

װי בעװאוסט, איז סעקרעטער דײש געהאט אבגעפאָהרען נאָך װיען, צום קאָנװענשאָן פון אינטערנאַציאָנאלען שנײדער סעקרעטאריאט, עטליכע טעג נאָך אונזער פירטעל־יעהרליכען מיטינג אין סינסינעטי. איז אויף מיר געפאלען די פפליכט צו טהאָן אונזער בײדענס ארבײט, און איך האָב נאטירליך געטהאָן דאָס בעסטע אונטער די אומשטענדען.

דער סטרײק פון די פילאדעלפיער קלאוקמאכער איז גערופען געװאָרען דעם 14טען דזשולײ. פון יענער צײט אָן האָב איך די השגחה איבער דער קאָמיטע װאָס פאסט אויף, אז עס זאל קײן פילאדעלפיער ארבײט אין ניו־יאָרק ניט געמאכט װערען. אויפצוהאלטען דיעזע קאָמיטע, צוזאמען מיט דער דעטעקטיװ ארבײט, קאָסט אונז אן ערך 400 דאָלאר יעדע װאָך.

ברודער אמדור האָט געהאט ארראנזשירט א קאָנפערענץ מיט די מאנופעקטשורערס. בײ דיעזען קאָנפערענץ האָב איך נאטירליך פערטראטען די אינטערנײשאָנאל. דער סטרײק איז גערופען געװאָרען נאכדעם װי מען האָט קאָנפערירט 2 טעג און צו גאָר ניט געקומען. מיר האָבען אויך אנטהײל גענומען אין עטליכע קאָנפערענצען װאָס די סטײט באָארד אָװ ארביטרײשאָן האָט פערופען אום צו ברײנגען צו א סעטלמענט. עס האָט זיך אָבער דערפון גאָרניט אויסגעלאָזען.

אָנפאנג דזשולאי האָב איך געשיקט װײס־פּרעזידענט פאיט נאָך סענט לואיס צו אָרגאניזירען און פאָרבערײטען די סענט לואיס'ער לאָקאלס און אויב מעגליך א סטרײק צו פערמײדען. לײדער איז א סטרײק געװען אונפערמײדליך און ער האלט נאָך אָן. אזױ גיך װי דער סטרײק איז דאָרט ערקלעהרט געװאָרען, האָב איך אהין געשיקט מיסס דזשאָזעפין קײסי צו העלפען ברודער פאיט פיהרען דעם סטרײק.

לאָקאל 8, די קלאוק מאכער פון סאן־פראנ־

*) אָפיציעלער בעריכט צו דער דזשענ. עקז. באָארד

וואָלטער האָבען אונז געגעבען יעדע געלעגענ־הייט צו מאכען א גענויע אונטערזוכונג וועגען דער ארבייט וואָס די פירמא מאכט. ווען מיר האָבען נאָכגעפרעגט ביים פארמאַן און ביי די פערשיעדענע אָפּערייטאָרס, זיינען מיר דערגאַנגען, אז די ארבייטער זיינען דאָרט געוועהנט צו מאכען אלערליי ארבייט, סאי פאר קינדער, סאי פאר פריילינס און סאי פאר ערוואקסענע פרויען. מיר זיינען דערגאַנגען, אז די דאָזיגע גארמענטס ווערען געמאכט דורך גאַנץ אַנאַנדערע מעהאָדע ווי אין די פאבריקען וואו א בעסערער זאָרט גארמענט ווערט געמאכט. וויים־פּרעזידענט מיטשעל האָט דער קאָמיטע ניט געקענט צייגען אז דאָס איז ניט אזוי.

און דערפאר זיינען מיר צופריעדען, אז די איצטיגע בעדינגונגען דארפען ניט געענדערט ווערען; אז דיזוער זאָרט ארבייט קען בעסער קאָנטראָלירט ווערען און די ארבייטערס אינטערעסען קענען גיכער בעשיצט ווערען פון לאָקאַל 17.

האָבענדיג פאָרזיכטיג בעטראכט די בעווייזע און פערזענליך אונטערזוכט די פראגע, זיינען מיר ניט אין ספק און מוזען זאָגען, אז די בעטרעפענדע ארבייט דארף בלייבען אונטער דעם קאָנטראָל פון לאָקאַל 17.

מיט ברודער גרוס,

דזשאָהן אלפּין, 7טער וויים־פּרעז. א. פ. אָוו ל.
יוא פריינד, ארגאַנייזער, א. פ. אָוו ל.

בעשלאָסען צו שרייבען צו די ארביטרייטאָרס און פערלאַנגען א דייטליכערע ערקלעהרונג.

אַנדערע דזשוריסדיקשאָן פראגען.

פּרעזידענט ראָזענבערג, סעקרעטער דייש און וויים־פּרעזידענט זלאטשין ווערען אפּוינטעד א קאָמיטע צו פערהאנדלען די דזשוריסדיקשאָן פראגע צווישען לאָקאַל 35 און ווייסט מאכער לאָקאַל 25 אין בעצוג די פּרעסערס. ביז די קאמיטע וועט די זאַך פערגלייכען, זאָלען די מעמבערס און אָפּיסערס פון לאָקאַל 25 ניט פערלאַנגען קיין טרענספערס פון לאָקאַל 35 אָדער שטערען זיי ביי דער ארבייט אין זייערע שעפּער.

דער פערלאַנג פון לאָקאַל 23, אז אלע ווייסט שעפּער, וואו זייער ארבייט ווערט געמאכט, זאָלען אָדער טרענספערירט ווערען צו לאָקאַל 23, אָדער זיי זאָלען וועניגסטענס אָנהאַלטען די זעלבע פּרייזען ווי אין די סקווירט שעפּער, ווערט אָבגעלעהנט ביז נאָך דעם קאָנפערענץ מיט די ווייסט און דרעס מאַנופעקטשורערס אססאָסיאיישאָן.

אויף דעם פערלאַנג פון די באָטענהאָל מאכער פאר ווייסטס, דרעסעס און אַנדערוועיר, לאָקאַל 58, ווערט בעשלאָסען צו שרייבען צו די לאָקאַלס 25, 41 און 62, אז זיי זאָלען טרענספערירען אלע באָטטאָנהאָל מאכער צו לאָקאַל 58 אָהן שום תירוץ. דערנאָך זאָלען דיזע אלע לאָקאַלס אָבהאַלטען א קאָנפערענץ און געפינען א וועג ווי מיט דער באָטטאָנהאָל מאכער יוניאָן צוזאמען ארבייטען.

איינינע וויכטיגע בעשליסע.

מעג א לאָקאַל אָדער א דזשוינט באָארד ענדערען אָדער צולעגען נייע פאָדערונגען, וואָס מען געהט פאָרלעגען פאר בעלי בתים, נאָכדעם ווי די דזשענעראל באָארד האָט זיי גוט געהייסען, אָהן זיך מיט דער באָארד צו בעראטהען?

דערויף האָט פּרעזידענט ראָזענבערג געענטפערט: אויב די דזשענעראל באָארד איז פערטראטען ביי די קאָנפערענצען מיט די ארבייטגעבער דורך א פּאָלמעכטיגע קאָמיטע, קענען די פּאָדערונגען געענדערט ווערען מיט דער צושטימונג פון דער קאָמיטע.

אויף דער רעקאָמענדאציע פון וויים־פּרעזידענט פּאָלאקאָף פאר דער ביזנעס קאָמיטע פון'ם „ליידיס גארמענט וואָרקער“, אַנצושטעלען א ביזנעס מענעדזשער, וועלכער זאָל ארבייטען פאר די סובסקריפּשאַן און אדווערטייזינג דעפּארטמענטס, ווערט בעשלאָסען צו געבען א טויזענד דאָלאר פאר דעם צוועק.

אויף דעם פערלאַנג פון דער באָסטאָנער דזשוינט באָארד, פאר פינאַנציעלע שטיצע, ווערט בעשלאָסען צו שיקען וויים־פּרעזידענט לאַפּידוס נאָך באָסטאָן און צו געבען א דאָניישאָן ניט מעהר ווי 500 דאָלאר, אויב עס וועט, נאָך זיין מיינונג, נויטיג זיין.

איינשטימיג בעשלאָסען אָנצוהאלטען די סטרייקס אין פילאדעלפיא און סענט־לואיס, ביז וואנען די מאַנופעקטשורערס וועלען זיין געצוואונגען די פאָדערונגען נאָכצוגעבען. א קאָמיטע פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד זאָל זיך ווענדען צו די לאָקאַל עקזעקוטיוועס מיט פּלענער ווי די סטרייקס צו שטיצען און אונבעשטימטע צייט.

איז ערהאלטען געווארען, און די דזשענעראל באארד האט דאפון פערשטאנען, אז די אינטערניישאנעל יוניאן איז פאלשטענדיג בערעכטיגט אנצונעהמען בשותפות'דיגע פעראנטווארטליכקייט פאר די אבהיטונג פון פראטאקאל, ווערט בעשלאסען צו שיקען צו דער מאנופעקטשורערס אססאסיאיישאן א בריעף מיט פאלגענדע ווערטער:

„די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד איז מיט דער מיינונג, אז אייער בריעף פון 7טען ר. מ., געשיקט צו פרעזידענט ראזענבערג און סעקרעטער דייטש, איז גאר ניט נויטיג געווען.

„עס פערשטעהט זיך אז אלע צדדים וואס זיינען נע'חתמ'עט אויף'ן פראטאקאל, זיינען מחויב צו האלטען אירגענד וועלכען בעשלוס פון באארד אוו ארביטריישאן, אין יעדע זאך וואס מען לעגט פאר איהר פאר."

עס ווערט אויך בעשלאסען מודיע צו זיין דער דזשוינט באארד, אז די דזשענעראל באארד האט גענומען אין בעטראכט איהר רעזאלוציאן, וואס איז געווארען אנגענומען דעם 18טען אקטאבער, און האט געשריעבען צו דער מאנופעקטשורערס פראטעקטיוו אססאסיאיישאן, אז די אינטערניישאנעל נעהמט אן בשותפות'דיגע פעראנטווארטליכקייט און גאראנטירט פאר די פאסענדע אויפפיהרונג פון די בעאמטע פון דזשוינט באארד, אין אלע זייערע האנדלונגען מיט דער אססאסיאיישאן, בנוגע צום פראטאקאל. דיעזע פעראנטווארטליכקייט שליעסט שוין ממילא איין דעם בעדינג, אז די אינטערניישאנעל האט א דעה אין דער פאליסי פון דער „נייע פאסט", אין אלעס וואס ווערט געשריעבען אדער דיסקוטירט וועגען דעם פראטאקאל און בכלל, ווען עס האנדעלט זיך וועגען פארמולירען די פאליסיס פון דזשוינט באארד.

דזשוריסדיקשאן פראגען.

לאקאלס 1 און 9 נעגען לאקאל 17.

דער סעקרעטער לעזט פאר פאלגענדען בריעף:

דזשאהן א. דייטש,
דזשענ. סעק. א. ל. ג. וו. יוניאן.

איך שיק אייך א קאפיע פון דער ענטשיידונג פון די ארביטרייטארס אין דעם דזשוריסדיקשאן סכסוך צווישען די ריפער מאכער יוניאן, לאקאל 17 און די לאקאלס 1 און 9 פון דער אינטערניישאנאל. ביטטע, שרייבט אן ענטפער.

יוא פרייני, ארגאנייזער א. פ. אוו ל.

די ענטשיידונג.

ניו יארק, דעם 15טען אקטאבער, 1913.

דזשאהן א. דייטש, דזשענ. סעק. א. ל. ג. וו. י.

מ. ג. ליעדער, מענעדזשער, לאקאל 17.

העררען און ברידער:

מיר, די אונטערצייכענטע, לעגען פאר פאר אייך, די פערטרעטער פון די דערמאנטע ארגאניזאציאנען, אונזער ענטשיידונג בנוגע צום דזשורריסדיקשאן קליים פון די לאקאלס 1 און 9 געגען לאקאל 17 — דער קליים, אז לאקאל 17 מעמבערס מאכען די ארבייט פון די אנדערע לאקאלס ניט על פי רעכט.

דעם 24טען מאי 1913, האבען מיר אויסגעהערט די טענות פון די קאמיטעס, וועלכע האבען פערטראטען די דזשענ. עקז. באארד פון דער אינטערניישאנעל, און די ריפער מאכער לאקאל 17, אין וויקטאריא האטעל. מאיר לאנדאן דער לאיער פון דער אינטערניישאנעל, איז געווען דער לאיער פאר לאקאל 17. עס האט גענומען א גאנצען נאכמיטאג אויסצוהערען די עדות און איבערצוקוקען די דאקומענטען און בעשליסע פון די קאנווענשאנס, וועגען דיזער קליים. אם ענדע, ווען אלעס איז פארגעלעגט און גוזאגט געווארען, האבען ביידע צדדים צוגעשטימט צו האלטען די ענטשיידונג וואס די פערטרעטער פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר וועלען ארויסגעבען.

האבענדיג אין זינן אלץ וואס די פערשיעדענע עדות האבען דערצעהלט, האבען מיר עס געהאלטען פאר אונזער פליכט צו בעזוכען אזעלכע פעקטארים, וועלכע מאכען די בעטרעפענדע ארבייט און זעהן מיט אונזערע אויגען, ווי ווייט ריכטיג עס זיינען די אנגעגעבענע ארגומענטען. דערפאר האבען מיר, דעם 14טען דזשולי, צוזאמען מיט ברודער מ. ג. ליעדער פון לאקאל 17 און ווייס-פרעזידענט מיטשעל פון דער אינטערניישאנעל, בעזוכט דעם שאפ פון ה. נאלדוואטער אין 182 וועעניו סי, ניויארק. מיר האבען דיעזען שאפ אויסגעקליבען דארום, ווייל עס איז אפטמאל ווידערהאלט געווארען, אז דארט קען די קאמיטע קלאר ווערען וועגען דער ארבייט, איבער וועלכער דער סכסוך געהט אן. די פער-

אָבער טראָץ דעם בעשלוס פון ארביטרײשאָן באָארד לעצטען פעברואר, װענען די פפליכטען פון דער אינטערנײשיאנאל און טראָץ דעם װאס איהר האָט פאלשטענדיג פערשטאנען, אז די דזשאָינט באָארד האָט פאר די לעצטע 8 מאנאטען פארפעהלט צו טהאָן איהרע פפליכטען לויט דעם פראָטאָקאל, האָט די אינטערנײשיאָנאל אויך אין גאנצען פארפעהלט צו טהאָן איהרע פפליכטען לויט דעם פראָטאָקאל. מיר גלויבען, אז די אינטערנײשיאָנאל אָפיסערס האָבען ניט בעגריפען די פולע פעראנטװארטליכקײט װאס עס ליגט אויף זײ. (מיר האָפען, אז דער איצטיגער בעשלוס פון ארביטרײשאן באָאורד װעט קלאָהר מאכען די זאך). צװײטענס, גלויבען מיר, אז די עקזעקוטיװע בעאמטע האָבען ניט די מאכט צו טהאָן דאָס, װאס זײ האָבען שריפטליך אײנגעשטימט צו טהאָן.

די לאגע איז העכסט קריטיש. די שלעכטע בעדינגונגען, װעגען װעלכע מיר האָבען זיך בעקלאָגט פאר דער ארביטרײשאן באָארד לעצטען פעברואר, זײנען אין פערלויף פון די לעצטע 8 מאָנאטען נאָך ערגער געװאָרען. די בעציהונגען פון „גענענזײטיגע אכטונג און צוטרויען", װאס די ארביטרײשאן באָארד זאגט, מוזען עקזיסטירען, אויב דער פראָטאָקאל זאל עקזיסטירען, זײנען פאלשטענדיג איבערגעריסען געװאָרען. ניט נאָר האָט אײער יוניאָן פאָלשטענדיג פארפעהלט אויפצוקלעהרען איהרע מעמבערס װעגען די שװערע פראָבלעמען װאָס שטעהען אונז פאר, נאָר לויט די ארביטרײשאָן באָארד זאגט, האָבען די „נײע פאסט" און מאנכע פערטרעטער פון דער דזשאָינט באָארד אָנגעפיהרט א קאמפײן פון „פאלשע אויפקלעהרונג".

מוזען מיר איצט, נאָך א 3 יעהריגע ערפאהרונג מיט'ן פראָטאָקאל אײך אויפפאדערען צו ענטפערען קלאָהר און דײטליך די פאלגענדע פראגען:

1) נעהמט די אינטערנײשיאָנאל אָן די פערטײטשונג פון דער ארביטרײשאָן באָארד װעגען איהר שייכות צום פראָטאָקאל?

2) נעהמט זי אויף זיך די פפליכטען, װעלכע דער פראָטאָקאל לעגט ארויף אויף די בײדע צדדים װעדליג דער ערקלעהרונג פון דער ארביטרײשאָן באָארד, בעזאנדערס אין בעצוג צו:

א) די אויפפיהרונג פון גריװענס באָארד;

ב) די אויפפיהרונג פון די יוניאָן פערטרעטער, װעלכע האנדלען דירעקט מיט דער אססאָסיאײשאן;

ג) דעם געברויך װאס מען מאכט פון די קאָלומס אין דער „נײע פאסט" און אנדערע צײטונגען, װעלכע קומען אָן צו די מעמבערס פון דער יוניאָן?

3) נעהמט די אינטערנײשיאָנאל אָן דעם בעשלוס פון דער ארביטרײשאן באָארד, אז װעהרענד יעדער צד האָט דאָס רעכט דעם פראטאקאל אויפצוגעבען, קען אָבער קײנע פון די צדדים ניט ברעכען אדער פערשיעבען די ארבײט און װירקונג פון פראָטאָקאל; אז „פיקעטען", רופען מענשען „סקעבס", אדער „סטרײק ברעכער" און ערלויבען שאפ סטרײקס — די זאכען מוזען אויפהערען און אז די דזשאָינט באָארד און די אינטערנײשיאָנאל מוזען זיך שטארק אנשטרענגען די מעמבערס צו דיסציפלינירען און ניט דערלאזען צו אזעלכע זאכען?

4) האָט די אינטערנײשיאָנאל װירקליך די מאכט צו טהאָן די זאכען װאס זי נעהמט זיך אונטער צו טהאָן?

5) אויב זי האָט די מאכט, איז זי דערצו מרוצה? אָן אײער ענטפער אויף דיעזע פראגען, װענדט זיך, אויב דער פראטאקאל זאל װײטער אָנהאלטען צװישען אונז.

אזוי װי דיעזער בריעף װערט געשיקט אונטער דער דירעקציאָן פון דער עקזעקוטיװ קאָמיטע פון דער אססאָסיאײשאָן, פערלאנגען מיר פון אײך אָן ענטפער, װעלכער זאָל װערען גוט געהײסען פון דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באָארד פון אײער אָרגאניזאציאָן.

ל. נ. ראָזענפעלד, טשערמאָן.

נאָך א לאנגער דיסקוסיאָן װערען אָנגענומען פאָלגענדע רעזאָלוציאָנען:

„אז די דזשױנט באָארד זאָל װערען אויפגעפאָדערט צו געבען אָן ענטפער אויף דעם ראָזיגען בריעף, ניט שפעטער װי שבת אבענד, דעם 18טען אקטאָבער;

„אז א קאָמיטע — פרעזידענט ראָזענבערג, און װיים־פרעזידענטען זיגמאן, פאיט, אמדור און זלאטשין — זאָל געשיקט װערען צום נעקסטען דזשױנט באָארד מיטינג, שבת דעם 18טען אָקטאָבער, אום צו ערקלעהרען די בעדײטונג פון־דעם בריעף און די שטימונג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באָארד."

װען דער ענטפער פון דער דזשױנט באָארד

די בעציהונגען צווישען דער יוניאן און אססאסיאיישאן.

דער סעקרעטער לעזט פאר פאלגענדען בריעף פון די מאנופעקטשורערס פראטעקטיוו אססאסיאיישאן:

אקטאבער 7טען 1913.

אברהם ראזענבערג,
פרעזידענט א. ל. ג. וו. יוניאן.

ווערטהער הערר:

דעם 27טען סעפטעמבער 1913, האבען מיר פון אייך ערהאלטען א בריעף אין וועלכען איהר זאגט:

„ווי איהר ווייסט, מישט זיך אונזער אפפיס ניט אריין אין אייערע סכסוכים, ווייל די באארד אוו ארביטריישאן האט זיך ארויסגעזאגט דאפיר, אז מיר זיינען בלויז די גאראנטארען פון פראטאקאל. מיר האנדלען אלזא בלויז ווי ראטה־געבער."

דיעזער בריעף איז פארגעבראכט געווארען פאר דער באארד אוו ארביטריישאן אויף איהר זיצונג דעם 4טען אקטאבער 1913 און אין בעצוג אויף די פליכטען וואס די יוניאן האט גענומען אויף זיך אבצוהיטען דעם פראטאקאל, האט מר. בראנדעיס, אין נאמען פון ארביטריישאן באארד, ערקלעהרט, אז די פעראנטווארטליכקייט דאפיר ליגט ניט בלויז אויף דער דזשוינט באארד, נאר אויף דער אינטערנעשאנעל יוניאן. בראנדעיס האט פאלגענדעס געזאגט:

„ערשטענס איז פעראנטווארטליך די דזשוינט באארד, צווייטענס די אינטערנעשאנעל. מיר שטימען ניט איין מיט פרעזידענט ראזענבערג'ס פערטייטשונג וועגען דיזע פליכטען, אז דאס הייסט ניט מעהר ווי צו ראטהען.

אונז שיינט, אז די פליכטען פון'ם גאראנטאר פון פראטאקאל, זיינען פיעל ערנסטער, ווי די פון א בלויזען ראטהגעבער. עס ליגט אויף דעם גאראנטאר די פליכט אויפצופאסען, אז די פליכטען זאלען אבגעהיט ווערען."

אין בעצוג צו די געזעצליכע בעציהונגען צווישען דער דזשוינט באארד און אינטערנעשאנעל וועגען דעם פראטאקאל, האט בראנדעיס געזאגט:

„די ארביטרייטארס האבען קיין פלענער ניט פארצוגעבען, ווי די דאזיגע בעציהונגען זאלען זיין און ווי אזוי זיי זאלען זייערע פליכטען אבהיטען. זיי שטעהען אבער צוזאמען, צי איהר רופט דאס גאראנטאר אדער ניט. די דזשוינט באארד און די אינטערנעשאנעל האבען א בשותפות'ריגע פליכט, צו געוויסע זאכען זאלען פאסירען.

„פראקטיש גערעדט, שטעהען די דזשוינט באארד און די אינטערנעשאנעל פונקט אין אזא בעציהונג, ווי זיי וואלטען געווען שותפים אין דעם אגרימענט, הגם די לעגאלע בעציהונגען זיינען פיעליכט עטוואס אנדעריש. מיט די בעאמטע פון דער אינטערנעשאנעל האט די אססאסיאיישאן געהאט צו טהאן ווען דער אגרימענט איז אויסגעארבייט געווארען. מען האט זיך פערלאזט אויף דער אינטערנעשאנעל, אלעס איז געטהאן געווארען דורך דער אינטערנעשיאנאל און די אינטערנעשאנעל קען זיך ניט בעפרייען פון פליכטען און זאגען: **מיר געבען עצות און אונזערע עצות פאלגט מען ניט.** די פליכט ליגט אויף ביידען בשותפות און זיי מוזען בשותפות דיזע פפליכט טהאן. ווי אזוי זיי זאלען זייער פליכט טהאן, איז א זאך וואס האט ווענינ צו טהאן מיט דער ארביטריישאן באארד אדער מיט דער אססאסיאיישאן.

די באארד האט זיך ארויסגעזאגט ניט נאר וועגען די פליכטען פון דער אינטערנעשאנעל (געגען מר. ראזענבערג'ס מיינונג), נאר זי האט אויך קלאהר געמאכט די פליכטען פון ביידע — די דזשוינט באארד און אינטערנעשאנעל — אין בעצוג צו דער ארבייט און אויפפיהרונג פון דער גריוועגס באארד און פון איהרע קלוירקס, און וועגען דער פיהרונג פון דער „נייע פאסט".

מיר האבען פערשטאנען, אז לעצטען פעברואר האט די ארביטריישאן באארד אן עהנליכע ענטשיידונג ארויסגעגעבען. און טאקע ווייל מיר האבען אזוי פערשטאנען, האבען מיר אייך אויפמערקזאם געמאכט וועגען דעם „פיקעטען" אין דער ליוואי און פריעדבערג קיים; אבער מיר האבען פון אייך ניט ערהאלטען קיין צופריעדענשטעלענדען ענטפער. פון צייט צו צייט האבען מיר פאר אייך געבראכט עהנליכע קלאגעס, צו די וואס מיר האבען לעצטענס געבראכט פאר דער ארביטריישאן באארד. איהר מוזט דאך ווייסען אויף וועלכער ארט און ווייזע די גריוועגס באארד האט איהר ארבייט געטהאן און אויף וועלכען אופן די „נייע פאסט" האט בעאיינפלוסט די מעמבערס פון אייער יוניאן, נעמליך, דורך אטאקעס אויף אונזער אססאסיאיישאן און אויף דער ארבייט פון דער גריוועגס באארד. מעהר ווי א יאהר צוריק, האט איהר אונז געשיקט א בריעף, אין וועלכען איהר האט דיעזע אטאקעס צוריקגעוויזען און געזאגט, אז איהר זיינט מיט זיי ניט איינשטימיג.

ריהרט די אינטערעסען פון אונזערע ארבייטער. איך און פּאָלאקאָף האָבען געפּרופט איבערצייגען דעם קאָנפערענץ, אז די פראגע פון א העכערונג אין שכירות אי פאר אונז די וויכטיגסטע. גאנצע צוויי אבענדען האָט מען פערבראכט אין דיסקוסיאָן און מיט קיין איינציגען פונקט ניט געקענט פארטיג ווערען. די גאנצע דיסקוסיאָן איז בעשטאנען פון ארגומענטען צווישען דר. הורוויטש און דזשוליוס הענרי קאָהען איבער ריין טהעאָרעטישע פראגען.

די פראגע איז געווען : „ווי פיהרען די קאורטס אין די יונייטעד סטייטס זייערע דינים און משפטים און ווי פיהרט די רוסישע רעגיערונג איהרע „דיעלאָס ?“

בשעת דער דיסקוסיאָן האָט מאיר לאָנדאָן דערלאנגט פּראָפעסאָר הורוויטש א צעטעלע אין רוסיש, אז אפשר וואָלט געווען א סברא איינגאנצען אויסצולאָזען די פּראָפעסאָרען און לויערס פון'ם קאָנפערענץ און ערוועהלען א סאָב־קאָמיטע פון די ארבייטער און מאנופעקטשורערס אָבצוהאלטען א זיצונג און קומען צו א פערשטענדיגונג. דארויף האָט דר. הורוויטש אָבגעענטפערט אין א רוסיש צעטעלע, אז אזא קאָמיטע קען מען ניט געטרויען. דערנאָך האָט מ. פּערלשטיין, דער סעקרעטער פון דזשוינט באָארד אויף דאָס זעלבע פערלאנגט, הגם ער האָט פון די צעטעלאַך צווישען מאיר לאָנדאָן און דר. הורוויטש גאָרניט געוואוסט.

ענדליך האָט לאָנדאָן גע'פּועל'ט, אז א 3־ער קאָמיטע פון יעדען צד זאָל אפּוינטעד ווערען. די דאָזיגע זעקס לייטע זאָלען אָבהאלטען א ספּעציעלע זיצונג און זעהן קומען צו א טאָלק. אָבער ווען עס איז געקומען צו וואהל, האָט פּראָפעסאָר הורוויטש ניט צוגעלאָזען, אז די בעאמטע פון אינטערנייאָנעל זאָלען זיין אין דער ספּעציעלער קאָמיטע. נאָך לאנגע שהיות האָט ער מסכים געווען אויף איין אינטערנייאָנעל בעאמטען. איך געדיינק ניט, אויב מען האָט מיך נאָמינירט, אָבער דר. הורוויטש האָט גערעדט נעגען מיר. איך, פון מיין זייט, האָב ניט געוואָלט זיין אין דער קאָמיטע, ווייל ברודער פּאָלאקאָף איז געווען פון איהר אויסגעשלאָסען. האָט לאָנדאָן פאָרגעשלאָגען, אז די סוב־קאָמיטע פון יעדען צד זאָל בעשטעהן פון 4 מעמבערס. ענדליך זיינען האלפערן, פּערלשטיין, פּאָלאקאָף און איך ערוועהלט געוואָרען.

דאן האָבען מיר געוואָלט, אז דער קאָנפערענץ זאָל אָבלעגען די זיצונגען און אז די סוב־קאָמיטע זאָל זיך זאָפאָרט נעהמען צו דער ארבייט און די פונקטען וועגען וועלכע זיי וועלען זיך ניט קענען איינינגען זאָלען איבערגעגעבען ווערען צום קאָנפערענץ. דיעזער פּלאַן איז דר. הורוויטש'ען ניט געפעלען. ער האָט ניט אנדערש געוואָלט נאָר, אז דער קאָנפערענץ זאָל דיסקוטירען וועגען יעדען פונקט און די סאָב־קאָמיטע זאָל נאכהער צוזאמענקומען. דר. הורוויטש האָט אויסגעפיהרט זיינס און דער קאָנפערענץ האָט אָנגעהאלטען נאָך צוויי טעג.

ווען מיר האָבען גענומען פערהאַנדלען פונקט 1, וועגען די העכערונג אין שכירות פאר די קאטערס און פרעסערס, האָט מר. סילבערמאן פון אנדערן צד געפרעגט : „אין פאל מיר זאָלען זיך פערשטענדיגען איבער פונקט 1, וועט איהר זיין מרוצה אָבצולאָזען וועלכען עס איז פון די 14 פונקטען ?“ פּראָפעסאָר הורוויטש איז אָבער געווען שטארק דאגעגען אזא פערשטענדיגונג. ווען דער אנדערער צד האָט געזעהען, אז מיר האלטען זיך אזוי שטייף איז מר. זילבערמאן אויך געוואָרען שטייף און האָט זיך וועגען פונקט 1 ניט געוואָלט איינינגען, נאָר אז דער פונקט זאָל פאָרגעלעגט ווערען פאר דער באָארד אָוו ארביטריישאן.

בלויז וועגען איין פונקט האָבען מיר זיך געאיינינגט, נעמליך, וועגען דער פּרייז־קאָמיסיאָן.ביידע צדדים האָבען מסכים געווען, עס זאָל זיין א „באָארד אָוו אָפּרייזערס“ (א קאָמיטע פון אָבשעצער). די קאָמיטע וועט בעשטעהען פון א גלייכען צאָהל מעמבערס פון יעדען צד און צו יעדער צייט ווען די ארבייטער פון א שאָפּ וועלען זיך ניט קענען איינינגען וועגען פּרייזען, קען יעדער אויפפאָדערן די „באָארד אָוו אפּרייזערס“ צו קומען העלפען די פּרייזען אָבשאצען. די אָבשאצער וועלען דארפען געהען אין שאָפּ און טרייען ביידע צדדים פערגלייכען. ווען ביידע צדדים פון דיעזער באָארד וועלען זיך וועגען די פּרייזען איינינגען, וועלען אי די ארבייטער, אי די ארבייטס־געבער די פשרה מוזען אָננעהמען פאר ענדגילטיג. ווען ניט, וועט מען מוזען אויסקלייבען אנדערע אָבשעצער און אָננעהמען זייער פשרה ענדגילטיג. אלע איבעריגע פונקטען זיינען איבערגעגעבען געוואָרען צו דער באָארד אָוו ארביטריישאן.“

אז ער איז געבליבען הינטערשטעליג, װײל ער האָט געהאַט צרות אין זײן פאַמיליע.

ביי א מעמבער פון נוארק, לאָקאל 21, האָט לאָקאל 10 ניט געװאָלט אַנגעהמען א טראנספער; א מעמבער פון לאָקאל 25 איז בעשטראפט געװאָרען מיט 25 דאָלאר, הגם מען האָט איהם געפונען אונשולדיג; ברודער אלבערט פון לאָקאל 23, װעמען די דזשוינט באָארד האָט געקאָט אראָבגעזעצט פון אַמט צו גלײכער צײט מיט װײשנעװסקי'ן, און פאר די זעלבע אורזאכען, האָט אָנגעגעבען גרינדע, װארום מען דארף זײן קײם װידער אויפנעהמען. פאר דיעזע קײסעס האָט די דזשענעראל באָארד אפּוינטעד קאָמיטעס זײ אונטערצוזוכען.

א קאָמיטע פון לאָקאל 50.

גרינבערג און לעראָקער פון לאקאל 10, און עלשטײן און סיראטא פון לאָקאל 50, האָבען דערצעהלט װעגען דער איצטיגער לאגע פון די מיסעס און טשילדרען דרעס מײקערס יוניאָן. װי שוין דערמאָנט אין לעצטען נומער, ארבײט דער פּראטאקאל אין דיעזער טרײד ניט װי עס געהער צו זײן. װעדליג װי ברודער עלשטײן האָט ערקלעהרט, זײנען די מאנופעקטשורערס ניט קײן גרויסע װאָרטסלײטע און האָבען די גאנצע צײט געפּרופט זיך ארויסמאכען פון זײערע פליכטען, װעלכע זײ האָבען שריפטליך גענומען אויף זיך. די קאָמיטע האָט אלזא פערלאנגט, אז די אינטערנײשאָנעל זאָל דעם לאָקאל ארויסהעלפען פון א צרה. זי זאָל זעהן דורכקומען מיט די מאנופעקטשורערס מיט גוטען און דער פּראָטאָקאָל זאָל אָבגעהיט װערען, װען ניט, זאָל מען זעהן אָנגעהמען אנדערע מיטלען.

ברודער גרינבערגער האָט בעשטעטיגט די ראָזיגע װערטער. ער ערקלעהרט, אז לאָקאל 10 האָט פון דעם פּראָטאָקאָל װעניג װאָס געװאונען. פארקעהרט, עס האָט דעם לאָקאל געקאָסט א סך געלד און ענערגיע.

די באָארד בעשליסט צו פעררופען א קאָנפערענץ מיט די מאנופעקטשורערס פון דיעזער טרײד און גיט די װײס־פּרעזידענטען פּאָלאקאָף, זיגמאן און לעפקאָװיטש די פאָלמאכט אין דער זאך צו האנדלען.

קאָמיטע בעריכטען.

װײס־פּרעזידענט לעפקאָװיטש גיט אָב א בעריכט װעגען דעם ערפאלגרײכען סטרײק פון די לײדיס טײלאָרס לאָקאל 38 און װעגען די גינסטיגע בעדינגונגען, װעלכע די ארבײטער האָבען זיך דורך דעם סטרײק ערװאָרבען, װי שוין דערמאָנט אין אונזער לעצטען נומער. די הכנסה איבער דער צײט פון סטרײק איז געװען $5,900 און די הוצאה ארום און ארום — $2,000.

װײס־פּרעזידענט קאָהען פון באלטימאָר, גיט אָב א בעריכט װעגען דעם געלונגענעם קלאוק מאכער סטרײק, װאס איז דארט געװען לעצטען זומער. א פולער בעריכט װעגען דעם זיעג איז ערשינען אין אונזער סעפּטעמבער אויסגאַבע.

װײס־פּרעזידענט רובינסקי גיט אב א בעריכט פון דעם רעינקאוט מאכער סטרײק אין ניו יאָרק. דער סטרײק איז ארויסגערופען געװאָרען דעם 15טען דזשולײ און איז געסעטעלט געװאָרען דעם 19טען אויגוסט. 4 טויזענד ארבײטער זײנען געשטאנען אין סטרײק. די יוניאָן האָט געסײנט אגרימענטס מיט 20 אײנצעלנע פירמעס און מיט אן אסאָסיאײשאָן פון 14 מאנופעקטשורערס. דער סטרײק האָט געקאָסט 15 טויזענד דאָלאר, און די ארבײטער האָבען געװאונען א 48 שטונדיגען טאָג און 40 פּראָצענט געהעכערט אין װײדזשעס.

די פערהאַנדלונגען מיט די ניו יאָרקער מאַנופעקטשורערס.

אן אינטערעסאנטער בעריכט איז אָבגעגעבען געװאָרען פון פּרעזידענט ראזענבערג װעגען די פערהאנדלונגען מיט די ניו יאָרקער מאנופעקטשורערס. אָט איז ער כמעט אין גאנצען:

„ביים קאָנפערענץ צװישען דער דזשוינט באָארד פון דער קלאוק מאכער יוניאָן און די מאנופעקטשורערס פּראָטעקטיװ אסאָסיאײשאָן האָבען די װײס־פּרעזידענטען פּאָלאקאָף און מיטשעל און איך זעלבסט פערטראָטען די אינטערנײשאָנעל יוניאָן. װען דר. הורװיטש האָט אונז פארגעשטעלט אלס די „גאראנטארען“ פון פּראָטאָקאָל, האָבען מיר גלײך פערשטאנען אז מען האלט אונז פאר א פינפטע ראָד צום װאָגען.

דר. הורװיטש איז געװען דער װאָרט־פיהרער פאר דער גאנצער קאָמיטע פון אונזער צד. די דעלעגאטען פון דזשוינט באָארד האָט מען אָנגעזאָגט: זײ זאָלען ניט דערװעגען אויסצודריקען קײן שום מײנונג, אָהן פריהער זיך צו בעראטהען מיט דר. הורװיטש. אָבער איך האָב עס געהאלטען פאר מײן פליכט ארויסצוזאָגען זיך װעגען געװיסע פּונקטען, װעלכע האָבען אָנגע־

און אַלע פערהאַנדלונגען, און די גאַנצע פיהרער־שאַפט אין דער יוניאָן זאָלען מוזען ווערען „אַ גיים אָוו פּאָליטיקס“.

אין מיין נעכסטען ארטיקעל וועל איך אָנציי־גען, וואָס פאַר אַ איינפלוס דיעזער זאָרט ליע־דערשיפּ האָט; דיעזע פּאָליטישע שאַף־ציגע, וועלכע די בעאַמטע זיינען געצוואונגען צו פיה־רען אין דער יוניאָן בעאיינפלוסט די אַלגעמיי־נע אינטערעסען פון דער יוניאָן, ווי צ. ב. ש., די בעציהונגען פון דער דזשוינט באָארד צו דער אסאָסיאיישאָן, און די פערהעלטניסע פון דער דזשוינט באָארד צו דער אינטערנעישאָנעל יו־ניאָן.

דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד

דער בעריכט פון דעם זעקסטען פירטעל־יעהרליכען מיטינג איז פון אונגעוועהנליכער אינטערעסע פאַר אַלע מעמבערס.

דער זעקסטער פירטעל־יעהרליכער מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד, האָט זיך פערשפּעטיגט מיט גאַנצע 3 וואָכען. דער מיטינג האָט געזאָלט שטאַטטפינדען אין קליוולענד די לעצטע וואָך אין סעפּטעמבער. אָבער אַזוי ווי די מעהרסטע מעמבערס פון באָארד זיינען געווען שטאַרק פערנומען: אַ טהייל פון זיי אין פילאַ־דעלפיא און כמעט די גרעסטע טהייל אין ניו־יאָרק, איז מען געווען געצוואונגען אָבצו־ווייכען פון דעם ערשטען בעשלוס און אָבהאַלטען דעם מיטינג אין ניו יאָרק, כדי אַז די מייסטע מעמ־בערס זאָלען קענען אַנוועזענד זיין. דער איינציי־נער מעמבער, וועלכער האָט אויסגעפעהלט, איז געווען וויים־פּרעזידענט ה. שטראַסבערג פון שי־קאַגאָ. ער האָט געשיקט אַ טעלעגראַמע, אַז ער קען ניט קומען.

דער מיטינג האָט געדויערט פון דאָנערשטאַג דעם 16טען אָקטאָבער, ביז מאָנטאַג דעם 20טען. א הוץ די רוטינע ביזנעס פון אויסהערען קאָמי־טעס, פּראָטעסטען און אַפּעלאַציעס, זיינען אויך געווען בעריכטען און בריעף, וועלכע זיינען פון אונגעוועהנליכען אינטערעס פאַר לאָקאַל בעאַמ־טע און מעמבערס. אַ טהייל פון זיי וועלען דאָ איבערגעגעבען ווערען כמעט ווארט פאַר וואָרט.

איידער מיר קומען צו די בריעף, ווילען מיר דערמאָנען איינינע פון די פּראָטעסטען און אַפּע־לאַציעס.

י. ווישנעווסקי פון לאָקאַל 1, איז ערוועהלט געוואָרען אַן עקזעקוטיוו מעמבער. האָט די לאָ־קאַל עקזעקוטיוו איהם ניט געוואָלט צו לאָזען, דערפאַר וואָס לעצטען זומער האָט די דזשוינט באָארד איהם ענטלאָסען פון אמט אלס מענעד־זשער. די אורזאַכען זיינען אַלעמען גוט בעקאַנט. אָבער „דאָס פּאָלק“ פון זיין סעקשאָן, וואָס פער־שטעהט ניט, אַז אַ בעאַמטער אין אַ יוניאָן דאַרף זיך פערהאַלטען כמעט ווי אַ צדיק, האָט זיך זיין איינגענעם בעגריעף פון פּאַטריאָטיזמוס און האָט ווישנעווסקי׳ן ערוועהלט. אַז די עקזעקוטיוו האָט איהם ניט געוואָלט צולאָזען, האָט ער אַפּעלירט צו דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד, אָבער די באָארד האָט די אַפּעלאַציע צוריקגעוויזען.

ס. ראָזמאַן האָט אַפּעלירט געגען די האַנדלונג פון דזשוינט באָארד, וועלכע האָט איהם ענטלאָ־סען פון אמט, אַלס ביזנעס איידזשענט פאַר די אַלטערייישאַן טיילאָרס. אָבער די דזשענעראַל באָארד האָט גע׳פּסק׳ט, אַז אַזוי ווי ראָזמאַן איז ניט געווען קיין מעמבער אין דער קלאָוק מאַכער יוניאָן, נאָר אַ בעצאָהלטער בעאַמטער, האָט די דזשוינט באָארד געהאַט אַ רעכט איהם צו ענט־לאַסען פאַר אַ גענוגענדע אורזאַכע.

מאַנכע מעמבערס האָבען זיך בעקלאָגט אַז זייערע לאָקאַלע בעאַמטע האָבען מיט זיי ניט גע־האַנדעלט מיט יושר, דהיינו: אַ מעמבער פון לאָ־קאַל 10 איז שולדיג געווען פאַר 13 מאָנאַט דיוס און דער לאָקאַל האָט איהם געשטראָכען. איצט האָט מען איהם ניט געוואָלט צוריק אריינגעה־מען, סיידען אַלס אַ נייעם מעמבער מיט פולע איינטריטס געלד. זיין ענטשולדיגונג איז געווען,

ניאָן, אָדער ניט פעהיג אויסצו־ארבייטען א בעשטימטע פאליסי, נור וויל זיי אינטערעסירט מעהר פון אלעמען די „גאלערי„ : „וואָס זאָגט דאָס פאָלק ?“

ווענען די וואָקינג דעלעגאטען איז שוין אָבגערעדט. זעלטען ווען קומען זיי צו א מיטינג. נור זאָגאר די דיסטריקט מענעדזשערס האָבען ביים דזשוינט באָארד קיין איינפלוס ניט.

וואָס פאר א פנים ווי האָבען דאָרט, קען מען זעהן דערפון, דאָס ווען מען דארף ערוועהלען א באָארד אָוו דירעקטאָרס, לאָזט מען די מענעדזשערס אויס.

דער פאקט איז, דאָס ביי די וואהלען, ווערען די גרעסטע צאָהל שטימען אָבגעגעבען פאר די דעלעגאטען, פיר וועלכע מען האָט ווינציגער רעספעקט ; וועלכע שפיעלען אין דער יוניאָן די קלענסטע ראָלע.

דער רעזולטאט פון דעם אללעם איז, אז די דזשוינט באָארד האָט ניט קיין בעשטימטע פאליסי. מען וואקעלט זיך, מען שפרינגט פון איין עקסטרעמע צו דער צווייטער.

דאָ ציהט מען אָן די מאססע ; מען קלייבט צוזאמען א פאק מיט פאָדערונגען ; מען הייבט אָן צו רעדען װעגען א דזשענעראל סטרייק, אין פאל די באָסעס וועלען דיעזע פאָדערונגען ניט נאָכגעבען ; און ווען ביים קאָנפערענץ זאָגען די בעלי־בתים „לא מיט א ספאָדניצע“, כאפט מען דעם שטעקען און מען אנטלויפט צו דער באָארד אָוו ארביטריישאָן.

מען ציינט דאמיט די שוואכקייט, אי פאר די באָסעס, אי פאר די מאסען.

עס איז אמת, אז די אויפגאבע פון א יוניאָן בעאמטען איז ניט קיין לייכטע. די אידיישע ארבייטער מאסע איז זעהר פערדעכטיג, מיסטרויענד. זאָגט אויף א בעאמטען א גוט וואָרט, וועט מען אייך באלד זאָגען, אז מן הסתם זייט איהר פון זיין משפחה, זיינער א קרוב ; אז איהר האָט ספעציעלע אורזאכען איהם צו לויבען. פערקערט, די אידיישע מאססע וועט גערן אויפכאפען אירגענד וועלכע שמוץ וואָס ווערט געוואָרפען אויפ׳ן בעאמטען.

די אויפגאבע פון ביזנעס אײדזשענטס, איז ניט נור צו פערטהיידיגען די רעכט פון די ארבייטער אין שאפ, נור אויך מאנכע מאל זיי אָבצוהאלטען פון א פאָדערונג, וועלכע איז אָן אונגערעכטע, אָן אונמעגליכע, אָדער איז נעגען די אינטערעסען פון דער יוניאָן. ער מוז זיך אָפט איינרייסען מיט זיינע וועהלער.

אָבער ווי די זאך זאָל ניט זיין, דאָס זיינען די צושטענדע אונטער וועלכע מיר ארבייטען ; דאָס איז די פראָבלעמע !

דער יוניאָן בעאמטער איז צו־אָפט צווישען צוויי פייערען : נאָכגעבען „דאָס פאָלק“ און שעדיגען די אינטערעסען פון דער יוניאָן, אָדער ארויסגעהן אָפען און זאָגען דער מאססע — זיינע וועהלער — אז זיי קריכען אויף די גלייכע ווענט און פערלירען זייער ברויט ?

קריגען אפלאָדיסמענטען, אפעלירען צו דער „גאלערי“, האָבען א שם אלס „א געטרייער ארבייטער פערטרעטער“, א „הייסער יוניאָן מאן“, איז א נסיון וואָס ניט פיעלע פון די בעאמטע פון א יוניאָן קענען ביישטעהן. דערצו נאָך ברויך דער בעאמטער זיך אימער רעכנען מיט דעם עלעמענט, וועלכער דיינקט, אז ער איז פעהיג גענוג צו קריגען א דזשאָב אין דער יוניאָן און „די קליקע“ לאָזט איהם ניט צו. דאָס איז דער געפעהרליכסטער עלעמענט אין א יוניאָן. איהר געפינט איהם אין יעדען לאָקאל, ביי יעדען סעקשאָן מיטינג.

צו ווערען פאָפולער, צו קריגען א דזשאָב אין דער יוניאָן, איז נור דאָ איין וועג, נעמליך : צו „רייבען א מאָרדע“ די בעאמטע, אויפצוקלערען דעם עולם און ציינען ווי זיי פערנאכלעסיגען זייער אמט, ווי זיי גיבען אוועק און פערקויפען די רעכטע פון די ארבייטער צו די באָסעס ; אז פון אזעלכע בעאמטע קען מען קיין גוטעס ניט ערווארטען ; אז „ווען מיר וואָלטען געהאט אמת׳ע געטרייע יוניאָן לייט אין אמט, וואָלטען מען ניט ערלויבט די באָסעס צו באָדען זיך אין די בלוט פון ארבייטער פאר א ליאדע גאָרניט“ און „מען וואָלט איין מאָל פאר אלע מאָל, געסטאָפט די באָסעס צו ווארפען די ארבייטער פון די שעפער“.

אָט דאָס זיינען די אומשטענדען אין אונזערע לאָקאלס, מיט וייערע פאָלשטענדיגע רעמאָקראטי און „פאָלקס הערשאפט“, וועלכע ערלויבען ניט דעם בעאמטען צו זיין עהרליך אין דעם זין, דאָס ער זאָל זיין מיט זיי אָפען און זיין אומשטאָנדע צו יעדער צייט זיי זאָגען זיין ערנסטע מיינונג ; זיי זאָגען, וואָס ער דענקט. אָט דאָס זיינען די אומשטענדען, וועלכע ברייננען, אז אין אונזערע יוניאָנס מוזען די בעאמטע, אנשטאט צו זיין ליידערס, ווערען פאָליטישענס,

שענס; ניט קיין פארטיי פּאָליטישענס, נור טרייד-יוניאָן פּאָליטישענס. אנשטאט צו פראפּאגאנדירען און אויפקלערען די מאססען; זאָגען זיי, לערנען זיי די מעגליכקייט און אונמעגליכקייט; לערנען זיי, וואָס די אָרגאַניזאציאָן קען און קען ניט טהאָן פאר איהרע מעמבערס — אַנשטאט צו פיהרען די מאססען, זיינען די בעאמטע געוואָרען פּאָליטישענס, זיי האָבען אָנגעהויבען צו צעהלען די ווערטער; זיי ווילען חלילה א וואָרט ניט ארויסריידען, וועלכער איז ניט פּאָפּולער, וועלכער קען זיי פערלירען וואוטס, וועלכער וועט פערקלענערען די טשענסעס צו ווערען ערוועהלט.

די בעאמטע פון דער קלאוקמאכער יוניאָן, אנשטאט צו זיין לידערס, זיינען געוואָרען איינפאכע נאָכשלעפּערס; משרתים, וועלכע זאָרגען נור אויסצוגעפינען וואו דער ווינט בלאָזט. ניט ארויסצוזאָגען א וואָרט, אָדער טהאָן עפּעס, וואָס וועט ניט נושא חן זיין ביים „פאָלק". מען שושקעט זיך אין דער שטיל, מען רעדט צווישען זיך; אָבער צו האָבען דעם קוראזש און ארויסגעהן אָפען פאר דער מאססע, אָדער ביי דער דזשוינט באארד זאָגען וואָס זיי דענקען, זאָגען די וואָרהייט אָפען פאר אלעמען — חס וחלילה!

אָט קומט א בעאמטער און ראמט אייך איין א סוד. איהר הערט עס און ווערט אַן אויפגערעגטער: „שטייטש! וואָס שווייגט איהר? וואָס דערצעהלט איהר דאָס מיר? ווארום געהט איהר ניט צו דער דזשוינט באָארד? מאכט דאָרט א ליארם!"

„וואָס? אויפהויבען די פראגע ביי דער דזשוינט באָארד? מאכען דאָרט א פייט? משוגע זייט איהר. מען וועט מיר פון דאָרט ארויסווארפען איידער איך וועל פינישען רעדען!"

אָט אזוי געהט עס ביי אונז. די גאנצע פיהרערשאפט בעשטעהט אין שפּיעלען פּאָליטיק, מאכען מאנעווורעס, רעדען צו דער גאלערי.

* * *

דער דורכשניטליכער קלאָוקמאכער ארבייט א יאָהר אכט, צעהן אין טרייד; אין דיעזער צייט האָט ער געארבייט פיר אכטצעהן בעלי בתים. ייען אָט דיעזער, זעלבער ארבייטער ווערט ערוועהלט אלס וואָקינג דעלעגאט, האָט ער צו טהאָן אין איין טאָג מיט מעהר באָסעס ווי דער דורכשניטליכער ארבייטער אין א משך פון יאָהרען.

דער ארבייטער, וועלכער זיצט א גאנצען טאָג אין שאָפּ, וועמעס מוח איז פערנומען מיט זיין באָנדעל ארבייט, מיט די אויפגאבע פון מאכען א לעבען פאר זיין פאמיליע, מעג ער זיין מיט צעהן קעפּ, קען ער נור זעהן זיין אייגענע פּראָבלעמע, זיין באָנדעל, זיין שאָפּ, זיין פּלאַץ; זעלטען ווען ער איז אומשטאנדע צו פערשטעהן די אלגעמיינע פּראָבלעמע פון דער יוניאָן, פון טרייד פון דער בעציהונג פון דער יוניאָן צו די ארבייטס-געבער אין אלגעמיין. דיעזעס קען ער פיעל גיכער פערשטעהן, ווען ער האָט געהאט א לענגערע צייט ערפאהרונג אין פערהאנדלען מיט די באָסעס; ווען ער ווערט גענוי בעקאנט מיט דער שטעלונג, מיט דער פאָדערונג און פּסיכאָלאָגיע, ניט נור פון די ארבייטער, נור אויך פון די באָסעס. דען אונטער די גינסטיגסטע אומשטענדען, וואָס א יוניאָן קען ערווערבען, איז בלויז א קאָמפּראָמיס, צווישען דאס וואס דער ארבייטער פאָדערט און דאָס וואָס דער ארבייטס-געבער איז בערייט צו געבען.

אין אלגעמיין גענומען, קריגט דער ארבייטער אימער, ניט דאָס וואָס ער פאָדערט, ניט זאָגאר וואָס דער באָס האָט צוגעזאָגט, וואָס ער האָט פערשריבען אין אגרימענט אָדער פּראָטאָקאָל, נור דאָס וואָס די אלגעמיינע אומשטענדען אין טרייד ערלויבען. עס ווענדעט זיך אין דער שטאַרקייט פון דער גאנצער יוניאָן, ניט אין איין שאָפּ אָדער אין איין פּלאַץ. ווען די אומשטענדען זיינען גינסטיגע, דאַן קריגט ער מעהר ווי דער אגרימענט פאָדערט. פארקעהרט, זיינען די אלגעמיינע אומשטענדען אונגינסטיג מעג ער סטרייקען פון היינט ביז איבער דריי יאָהר; מעגט איהר קריגען אגרימענטס מיט קעש נאוטס, באָנדס און אנדערע סעקיוריטי, וועט עס ניט העלפען.

דער דורכשניטליכער מעמבער, ניט נור ער פערשטעהט עס ניט, נור ער וויל עס ניט פערשטעהן. ער וויל זיך דערמיט ניט אינטערעסירען. איהם אינטערעסירט זיין באָנדעל, זיין דזשאָב, זיין פּלאַץ.

דערפאר טאקע זעהען מיר, אז אין אללע יוניאָנס זיינען די בעאמטע, די פיהרער, די לעהרער, די טאָן-געבער פון דער אָרגאַניזאציאָן — פּאָליטישענס. ביי דער דזשוינט באָארד געפינט איהר אלעס אין דער וועלט, אויסער פעראנטוואָרטליכע בעאמטע, וועלכע האָבען א פעסטגעשטעלטע פּאָליסי און זעהען אונטער אללע אומשטענדען זייערע פּאָליסים דורכצופיהרען. עס איז ניט ווייל די בעאמטע זיינען אונפעהיג צו פערשטעהען די אלגעמיינע לאגע פון דער יו-

הויפט ציעל איז — וואוטס. פרינציפּען, וואָרהייטען זיינען אָלל־רייט, אָבער דאָס איז פון צווייטער וויכטיגקייט, די הויפט זאַך איז וואוטס, און אויב אירגענד וועלכע פרינציפּען, אָדער וואָרהייטען שטעהען אין וועג, בעהאַלט מען זיי, מען פערוואַרפט זיי און מען זעהט צו רעדען דאָס, וואָס די מאססע גלייכט צו הערען, אום צו פריעדענשטעלען זייערע פּאָראורטהיילע, נאָכגעבען זיי זאַכען, וועלכע דער פּאָליטישען זעלבסט וויים, אז זיי זיינען שעדליך; וועלכע ער זעלבסט האַסט; אָבער וואָס טהוט ניט אַ פּראַקטישער פּאָליטישען צו קריגען וואוטס?

דער פּאָליטישען איז אָם מייסטען אַ פייגלינג. טראָץ דעם וואָס ער האַלט אימער אין ריידען אין נאָמען פון פאָלק און דעמאָקראַטי. אין דער ווירקליכקייט טרויט ער דעם פאָלק ניט, ער האָט פאַר דעם פאָלק מורא און וועט זעלטען ווען וואַגען צו זאָגען אָפען זיין פּערזענליכע מיינונג. דער פּאָליטישען האָט אימער צוויי פערשיעדענע מיינונגען איבער איין געגענשטאַנד: זיין פּריוואַטע, פּערזענליכע מיינונג, וועלכע ער וועט אייך מאַנכע מאָל איינראַמען אַ סוד, און אַ צווייטע — אַן אָפענע, אָדער עפענטליכע מיינונג, וועלכע ער לעגט פאָר פאַר דער מאַסע, פאַר זיינע וועהלער.

פּרעטענדירענדיג צו זיין אַ ליעדער, איז ער אָבער אימער אַ נאָכשלעפּער. ער טרייעט אימער צו פיהלען דעם פּולס פון דער מאַססע, אויסגעפינען וואו דער ווינט בלאָזט. ווען ער זעהט, אז אַ געוויסע אידעע ווערט פּאָפּולער, דאַן שפּרינגט ער אריין אין מיטען און זאָגט: „אהאָ! איך האָב אימער געזאָגט, אַז אזוי מוז עס זיין.“ קוים אָבער דערפיהלט ער, אַז ער איז אביסעל צו־פריה, עס איז נאָך ניטאָ גענוג סענטימענט דאַפיר, דאַן איז ער ניטאָ אין דער היים. ער פערשווינדעט, ער וואַרט אויף אַ בעסערע צייט, ווען ער וועט קענען זאָגען אַלעמען: „אַי טאָלד יו סאָו“, איך האָב אימער אזוי געזאָגט. ער שפּרעכט אימער צו דער גאַלערי.

* * *

דיעזער טיפּ פון אַ פּאָליטישען איז זעהר גוט בעשריבען, וועט דער לעזער זאָגען, אָבער צו וואָס ברויכט מען עס דאָ, וואָס האָט עס צו טהאָן מיט יוניאָניזם? האָט געדולד נאָך אַ פּאָאר מינוטען און איהר וועט באַלד זעהן דעם שייכות.

ביז דעם זומער פון 1910, אין פערלויף פון צוואנציג יאָהר פון אונערמידליכע אגיטאציאָן פאַר טרייד־יוניאָניזם אין קלאוק טרייד; אין פערלויף פון יאָהרען־לאַנגע *קעמפּפע פאַר אָרגאַניזאציאָן*, דאָ אין ניויאָרק, זיינען די ליעדערס פון דער יוניאָן, דער טהעטיגער עלעמענט פון דער אָרגאַנזאציאָן, בעשטאַנען פון אידעאַליסטען קעמפּפער, פּראָפּאַגאַנדיסטען. וועלכע האָבען געליטען פערפאָלגונגען, ניט נאָר פון די באָסעס, נור אויך פון די ארבייטער זעלבסט. זיי האָבען אָבער וועגען דעם זיך ווינציג געקימערט. אמת, אז אין דער פינפטער עוועניו פלעגען די קלאוקמאַכער אויף זיי טייטלען מיט די פינגער: „אָט געהען זיי, די יוניאָן לייטע“. אַז אַ יוניאָן מאַן פלעגט ארויף געהן אויף אַ פּלאַץ, פלעגט חברה, אום נושא חן צו זיין ביים פאָרמאַן, אָדער סופּעראינטענדענט, אָנצייגען אויף איהם, אַז „אָט קומט די יוניע“, און „די יוניע“ פלעגט מען גלייך ציינגען די טהיר. אָבער דאָס האָט ניט ענטמוטהיגט די ענטהוזיאַסטישע קעמפּפער און פּראָפּאַגאַנדיסטען פון דער טרייד יוניאָניסטישע אידעע. מיט זייער אָפּפערוויליגקייט, ענערגיע און איבערגעבענהייט האָבען זיי געמאַכט פון אַן אינדיפערענטע. פּעסעמיסטישע, דעמאָראַליזירטע מאַססע — אַ בעגייסטערטע, ענטהוזיאַסטישע אַרמעע. ווען מען האָט פון אָנפאַנג געזעהן, אז עס איז ניטאָ קיין סענטימענט פאַר אַ דזשענעראַל סטרייק, האָט מען זיך אריינגעוואָרפען אין קאַמפּף מיט אזאַ ענערגיע, מיט אזאַ ענטהוזיאַזם, מיט אזאַ פאַנאַטיזם, אַז מען האָט געענדערט דעם סענטימענט פון דער מאַססע. דער רעזולטאַט איז געוועזן, אַז דער דזשענעראַל סטרייק האָט זיך געענדיגט מיט אַ גלענצענדען ערפאָלג און עס האָט זיך געגרינדעט אַ יוניאָן, וועלכע רופט ארויס עד היום די בעוואונדערונג פון דער גאַנצער וועלט. (מיט דעם אויסנאַהם פון פּראָפעסאָר הורוויטש, וועלכער האָט ערקלעהרט אויף אַ מיטינג פון דער דזשוינט באָארד, אַז די איינציגע ווערטהפולע זאַך, וואָס די קלאוקמאַכער יוניאָן האָט אויסגעפיהרט מיט'ן סטרייק איז די גרינדונג פון דער דזשוינט באָארד אָוו סאַניטאַרי קאָנטראָל. דאָס איבעריגע איז אַללעס אַ פייק).

און וואָס עס איז אימער געשעהן מיט די אידעאַליסטען און פאָרקעמפּפער פון אַ אידעע, האָט יעצט אויך פּאַסירט מיט דער קלאוקמאַכער יוניאָן. די אידעאַליסטען זיינען פערשוואונדען און עס האָבען זך בעוויזען אויף זייער פּלאַץ פּאָליטישענס. אָדער ריכטיגער געזאָגט: די פריהעריגע פּראָפּאַגאַנדיסטען זיינען געוואָרען פּאָליטי־

שטאנדפונקט איז שוין בעסער צו נעהמען די עצות פון עטליכע אפיסערס, װעלכע װערען אפּאײנטעד אָדער ערװעהלט פון נעקליבענע מענשען, װײל זײ זײנען די פעהיגסטע, אײדער אַנצונעהמען פאר געזעצליך דעם רעזולטאט פון אזא זאָרט רעפערענדום װי מיר האָבען דאָ ערשט געהאט.

דער פאָרשלאג איז דערװײל דורכגעפאלען, אָבער די פראגע פון א העכערע פער־קאפּיטא און א צענטראל סטרײק פאָנד איז פאר קײן פאל נאָך ניט ערלײדיגט. די נעכסטע קאָנװענשאָן װעט מוזען נעהמען די נויטיגע שריטע, װי אזוי צו ארגאנזשירען בעסערע רעפערענדומס און בעסערע „פאָלקס־רעגירונג.“

יוניאן פאָליטישענס

פון דזשאהן א. דײש.

אין ערשטען העלפט פון פאָריגען יאָהרהונדערט, איז אין ענגלאנד אָנגעגאנגען א ראדיקאלע בעװעגונג, װעלכע איז געװען בעװאוסט אלס די טשארטיסטישע בעװעגונג. די טשארטיסטען זײנען געװען די פאָטערס פון די הײנטיגע ליבעראלען. זײ האָבען געפאָדערט געװיסע ליבעראלע רעפאָרמען, פון װעלכע אלגעמײנע שטימרעכט אין די מעגליכקײט פון דעם אײנפאכען פאָלק צו זײן פערטראָטען אין פארלאמענט זײנען געװען די הויפּט־פאָדערונגען.

נאָך א ביטערען קאמפּף מיט די ענגלישע אריסטאָקראטיע, איז די טשארטיסטען געלונגען דורכצופיהרען א געװיסע טהײל פון זײערע פאָליטישע פאָדערונגען און פון דער טשארטיסטישער פארטײ איז געװאָרען די יעצטיגע ליבעראלע פארטײ; די פריהעריגע טשארטיסטישע אגיטאטאָרס און קעמפּפערס זײנען פערװאנדעלט געװאָרען אין ליבעראלע פּאָליטישענס.

אין די פערציגער־פופציגער יאָהרען פון פאָריגען יאָהרהונדערט, האָט זיך דאָ אין אמעריקא אָנגעפאנגען א בעװעגונג פאר די בעפרײאונג פון די נעגערס. עס האָבען זיך אָנגעפאנגען צו בעװײזען די „אבאָלישיאָניסטען“, װי מען האָט זײ גערופען. פון אָנפאנג האָט מען פון זײ ניט געװאָלט הערען און װיסען; מען האָט זײ פערפאָלגט און געטריבען, ביז ענדליך האָבען זײ זײערס אויסגעפיהרט. שקלאפערײ איז אין אמעריקא אָבגעשאפט געװאָרען. פון די פריהעריגע „אבאָלישיאָניסטישע“ פארטײ איז אויסגעװאקסען די יעצטיגע רעפּובליקאנישע פארטײ; פון די פריהעריגע „אבאָלישיאָניסטישע“ פּראפּאגאנדיסטען זײנען געװאָרען די יעצטיגע רעפּובליקאנישע פּאָליטישענס.

דאָ איז װערטה צו בעמערקען, אז א פּאָליטישען איז ניט דוקא א קארופּשיאָניסט, א גרעפטער, אָדער א כאבארניק. עס גיבען פּאָליטישענס װעלכע זײנען גאנץ אָנשטענדיגע, פערנינפטיגע, עהרליכע מענשען; װעלכע זײנען זעהר ערנסט און זײנען אויסען טובת הכלל.

דער דיפערענץ אָבער פון דעם פּראָפּאגאנדיסט ביז'ן פּאָליטישען, זאָגאר דעם בעסטען פּאָליטישען, איז, דאָס דער פּראָפּאגאנדיסט איז נאָר אויסען אײן זאך, האָט אײן אבזיכט, איז בעװעגט דורך אײן מאָטיװ, האָט בלויז אײן מיסיאָן, נעמליך, איבערגעבען צו דער מאססע און איהר איבערצײגען אין דער רײנער װארהײט װי ער פערשטעהט זי.

דער אידעאליסט, דער פּראָפּאגאנדיסט, קימערט זיך װיניג, צו די אָדער יענע אידעע איז פּאָפּולער; צו די מאסע גלײכט עס צו הערען אָדער ניט. פערקעהרט, װאָס װיניגער פּאָפּולער זײנע אידעען זײנען, װאָס װיניגער סענטימענט עס איז דאָ פיר זײנע פּרינציפּען, אלס גרעסער װערט זײן ענערגי, אלס שארפער זײן אנגריף אויף די פאלשע בעגריפען פון דער מאססע.

גאנץ אנדערש איז דער פאל מיט דעם פּאָליטישען. װי עהרליך ער זאָל ניט זײן, װי רײן זײנע מאָטיװען, דאָך, יעדע בעװעגונג װאָס ער מאכט, יעדען װאָרט װאָס ער שפּרעכט אויס, איז געצעהלט און געװאויגען; זײן הויפּט אבזיכט, זײן

שפּיעלט קיין פּאָליטיקס, נאָר מען וואָלט בעטראכט די גאנצע פראגע פון אן עכט יוניאָניסטישען און סאָלידארישען שטאַנדפּונקט, וואָלט דער ענטפער פון אונזער מעמבערשיפּ געווען א גאנץ אנדערער.

ווייל וואָס צייגען די ציפערן? זיי צייגען דעם אלטען ביישפּיעל פון דעם רייכען, וואָס קוקט מיט שטאָלץ אראָב אויף זיין „אָרימען קרוב" און וויל פון איהם ניט וויסען, סיידען ער קומט „בעני בפתח" בעטען א נדבה.

אלע אָרימע לאָקאלס האָבען געשטימט דאפיר. זיי האָבען ניט קיין רייכטהום, וואָס זאָל זיי פערבלענדען די אויגען. און זיי האָבען קלאָהר געזעהן, אז א סטרייק פאָנד, וואָס זאָל אלע מעמבערס אָהן אויסנאַהמע בערעכטיגען צו סטרייק בענעפיט, וואָלט אויך זיי געגעבען א טשענס צו פערבעסערען זייער לאגע; וואָלט אויך זיי געגעבען א געלעגענהייט צו זיין שטאָלצע און טרייע יוניאָן לייט. פּארקעהרט, די רייכע לאָקאלס האָבען אלע געשטימט דאגעגען. די לאָקאל עקזעקוטיווס האָבען אזוי געהייסען. און די מעמבערס זיינען ניט געווען גענוג אויפגעקלעהרט צו פערשטעהען דעם עגאאיזם פון זייערע עקזעקוטיווס, וואָס ווידערשפּרעכט דעם ריכטיגען יוניאָן גייסט. „עגאאיזם" איז דער פּאסענדסטער ווארט; ווייל א חוץ זייטיגע פּאָליטיקס, איז פון אויבען־אויף דער תירוץ פון די רייכע לאָקאלס געווען: מיר קענען „נעבעך" ניט דערפאָדערן.

אז דער תירוץ איז א פאַלשער, בעווייזען די אָפיציעלע ציפערן. זיי בעווייזען, אז די רייכע לאָקאלס צאָהלען אַוועק אין נדבות מעהר ווי די העכערע פּער־קאפּיטא וואָלט זיי געקאָסט. אָבער דערפאר האָבען זיי דאָך כאָטש די זכיה, אָז דער „אָרימער קרוב" קומט צו זיי בעטען. די אידישע יוניאָנס זיינען צו דיזער סיסטעם געוועהנט. בעטען און געבען נדבות איז אין דעם אידישען בלוט?

און א העכערע פּער־קאפּיטא וואָלט דאָך אלע מעמבערס געמאכט גלייך, שטאָלץ, און פריי פון בעטען נדבות!

* * *

איז ניט רעפערענ־
דום ביי אונז
א דורכפאל?

דער בעסטער ביישפּיעל ווי טהעאָריע ווערט אין דער פּראקטיקע ניט אויסגעהאלטען איז — דער רעפערענדום אין אונזער יוניאָן. מען מעג עס אפילו שטאַרקער בעטאָנען און זאָגען, אז ביי אונז איז דער רעפערענדום א דורכפאל!

זאָל אָבער דער לעזער ניט אוועקטראָגען דעם געדאַנק, אז מיר זיינען חלילה נעגען דעם רעפערענדום. אין פּרינציפּ איז דער רעפערענדום ווירקליך דער העכסטער אויסדרוק פון פאָלקס־רעגירונג און דאָרט וואו רעפערענדום קען ריכטיג דורכגעפיהרט ווערען, קען קיין בעסערע איינפיהרונג ניט זיין. ווי אָבער ארבייט דער רעפערענדום אין אונזער יוניאָן?

אלע רעפערענדומס וואָס האָבען שטאַטגעפונען פאר די לעצטע עטליכע יאָהר, סאַי יענע וואָס זיינען געפיהרט געוואָרען פון דער ניויאָרקער דזשוינט באָארד, סאַי די פון דער אינטערנײשאָנעל, א חוץ די באַלאָטס אין סטרייק צייטען, האָבען אלע אויסגעזעהן ווי א חוזק.

אין דעם לעצטען רעפערענדום האָבען 60 פּראָצענט פון אונזערע לאָקאלס גארניט געשטימט און סך הכל האָט איין פינפטעל פון אונזער מעמבערשיפּ אָבגעגעבען שטימען. די איבעריגע 4 פינפטעלעך האָבען ניט פערשטאַנען די גרויסע וויכטיגקייט פון אָבגעבען זייערע שטימען. ווען לאָקאל 1 וואָלט ניט געווען געספּענדט א קליינעם פערמעגען אין אדווערטייזמענטס און אנדערע עקספּענסעס, צו בעוועגען דעם עולם צו שטימען דאגעגען, וואָלט די צאָהל פון די וואוטערס געווען נאָך קלענער. אַנדערע לאָקאלס האָבען יע געשטימט, אָבער האָבען די רעפּאָרטס ניט אריינגעשיקט. עס זיינען געווען פעלע וואו מעמבערס האָבען געשטימט דאגעגען, ווייל אזוי האָבען עקזעקוטיווס רעקאָמענדירט, און ווען מען האָט זיי די זאַך ריכטיג ערקלעהרט, האָבען זיי נאָכאמאָל געשטימט דאפיר, אום צו פערגלעטען זייער געוויסען. פון א געזעצליכען שטאנדפּונקט מעג מען אזא אָבשטימונג רופען „רעפערענדום". אָבער הייסט דאָס א „רעפערענדום" פון א מאָראלישען אָדער פּראקטישען שטאנדפּונקט?

ווייל ווי באלד ניט מעהר ווי איין פינפטעל פון אלע מעמבערס נעהמט אין'ם רעפערענדום אן אנטהייל, און ניט מעהר ווי איין צעהנטעל ענטשיידעט די פּאָליסי פון דער יוניאָן און דעם גורל פון צעהנדליגע טויזענדער ארבייטער איבער'ן גאנצען לאנד, הייסט דאָך דאָס בשום אופן ניט „פאָלקס־רעגירונג!" דאָס הייסט דאָך א רעגירונג פון א קליינע צאָהל, מייסטענס ניט אויפגעקלעהרטע וואוטערס! פון א פּראקטישען

אימיזיסט זייער האָפנונג. די ארבייטער וועלען שטעהען אין קאמפּף ביז זיי וועלען געווינען.

* * *

פיליפּ פרענקעל, דער בקעבֿ־אַגענט מאַכט אַ פרום פּנים.

אויף דעם האלב־יעהרליכען קאָנווענשאָן פון די וועסטערן קלאוק מאנופעקטשורערס אססאָסיאיישאָן, וואָס איז אָבגעהאלטען געוואָרען אין קליוולענד, האָט פיליפּ פרענקעל, דער סעקרעטער, געהאלטען א לאנגע דרשה פאר די דעלעגאטען. קומענדיג צום פּינקט פון ארביזם, האָט ער גענומען אויסשטראָפען די מאנופעקטשורערס, דאָס זיי פערנאכלעסיגען צו גרינדען פאך־שולען, וואו אינגלאך און מיידלאך זאָלען געלערנט ווערען די ארבייט ביי פרויען קליידער.

די אויסלענדישע ארבייטער האָבען איהם און זיינע בעלי־בתים אין קליוולענד גענעבען גענוג „פעפער צו שמעקען“. „פון יאָהר צו יאָהר“, האָט פרענקעל בעקלאָגט זיך, „ווערט אלץ וועניגער געניטע ארבייטער. מען פערלאָזט זיך רק אויף אימיגראנטען“. מיט אמעריקאנער ארבייטער וואָלט געווען לייכטער צו ראָלעווען, דענקט דיזער „פילאנטראָפּישער“ סקעב אגענט.

פרענקעל האָט פאר׳ן קאָנווענשאָן פארגעשטעלט אַ ראָזעווע צושטאנד אין די קליוולענדער פעקטאָרים. וויפיעל ליגענס זאָגט מען ניט צו לויבען איינענע סחורה?

ער האָט פארגעשטעלט אז אין די וועסט שטאאטען, (דאָס מיינט מען נאטירליך קליוולענד) צאָהלט מען די בעסטע ווידזשעס און מען ארבייט אונטער די בעסטע און שעהנסטע בעדינגונגען. אָבער אזוי קען מען נאָר נארען געוויסע מאנופעקטשורערס וואָס פיהלען זיך פון די דאָזיגע „בלאָפּס“ גע׳חנפ׳עט. די וועלט קאָן מען ניט נארען! איבעראל ווייסט מען וועגען אונזער קליוולענדער סטרייק, וועגען פרענקעל׳ס עקעלהאפטע מעטאָדען און וועגען דעם ווי ארבייטער ווערען עקספּלואטירט ביי די קליוולענדער „פילאנטראָפּען“. יע, מען ווייסט און מען וועט דאָס וויסען מעהר און מעהר! מיר פון אונזער זייט וועלען טהאָן אלעס אין דער וועלט די דאָזיגע וויכטיגע **ידיעות צו פערשפּרייטען.**

פרענקעל׳ס און בלעק׳ס מוחות זיינען נאָך אלץ ניט אויסגעדארט. זיי פערנעהמען זיך גאָר אויף „טרייד סקולס“ און אויף קריגען ביליגע ארבייט און ביליגע לוין־שקלאפען! די קליוולענדער פילאנטראָפּען מיינען רק, אז זיי לעבען נאָך אלץ אין מיטל־אלטער. זיי שטרעבען צו שאפען זיך איינענע פאַראָנעס. אָבער דער מענש טראכט און דער „פּאָטער צייט“ לאכט. מיט זייער גאנצע חכמה קענען זיי פאָרט ניט זעהען ווייטער פון זייער „פילאנטראָפּישער“ נאָז. זיי זעהען ניט, אז די טרייד יוניאָנס וואקסען ווי אויף הייוון; זיי זעהען ניט, אז די ארבייטער בעוועגונג וואקסט און מיט איהר וואקסט די גאנצע געזעלשאפט ארויס פון איהרע מיטעל־אלטערליכע בעגריפע. אפילו דער פּראָפעסאָר טשארלס עליאָט, וועלכער האָט אמאָל פערטהיידיגט די סקעבס און גערופען זיי „אמעריקאנער העלדען“, זעהט שוין איצט אויך איין, אז לוין־שקלאפּעריי איז אָבגעלעבט.

די צוקונפטיגע ארבייטער פון בלעק׳ס און פרענקעל׳ס „טרייד סקוהלס“, וועלען זיך זיכער ניט לאָזען „בלאָפען“, ווי בלעק און פריינקעל מיינען.

* * *

וואָס לערנען מיר פון לעצטען רעפערענדום?

דער אמת אין דער פראגע פון א העכערע פער־קאפּיטא, שווימט ארויף ווי בוימעל אויף וואסער, ווען מען פרופט זיך פערטראכטען אין די ציפערן פון׳ם ערשט אָבגעשטימטען רעפערענדום. אזוי ווי דער וואוט שטעהט, איז דער פאָרשלאג צו העכערען די פער־קאפּיטא דורכגעפאלען מיט א גרויסע מאיאָריטעט. אָבער הייסט עס דען טאקע, אז אונזער גרויסע מעמבערשיפּ איז נעגען א העכערע פער־קאפּיטא? בשום אפן ניט!

ווען מיר וואָלטען נאָר געהאט די מעגליכקייט אלע מעמבערס צו דערגרייכען און זיי אין דער פראגע אויפקלעהרען; ווען עס וואָלט זיך ניט אריינגעמישט קיין זייטיגער איינפלוס, וואָס האָט מיט דער פראגע לחלוטין ניט צו טהאָן; ווען געוויסע לאָקאלע טאָנ־געבער, וועלכע שטאָלצירען מיט זייער סאָציאליזמוס, וואָלטען נאָר בעגריפען דעם סאָציאליסטישען געדאנק, אז די אינטערעסען פון לאָקאלס און; איינצעלנע מעמבערס זיינען פערקניפּט און פערבונדען מיט די ברייטע אינטערעסען פון דער גאנצער אָרגאניזאציאָן; ווען זיי וואָלטען נאָר געפיהלט ווי יוניאָן לייט דארפען פיהלען, אז עס איז די פליכט פון דעם שטארקערען צו בעשיצען דעם שוואכערען; — מיט איין וואָרט, ווען מען וואָלט ניט גע־

פיהרט אונטער דיזעלבע אומשטענדען: די זעלבע פערביסענע באָסעס, די זעלבע מעטהאָדען פון געדונגענע בויאַנעס, די זעלבע אָדער ערגערע הארט־הערציגקייט פון פּאָליציי, קאורטס און דזשאַדזשעס, די זעלבע קליוולענדער באָסעס און נייישאַנעל אססאָסיאיישאָן אָוו מאַנופעקטשורערס שטיצען די סענט לואיס'ער באָסעס און שטעלען זיי צו סקעבס, דערזעלבער נויט און הונגער און דערזעלבער זאָרט בראווע קלאוק מאַכער, וועלכע זיינען ענטשלאָסען צו קעמפּפען ביז צום לעצטען טראָפּען בלוט, איידער צוריק צו געהן ארבייטען אויף די באָסעס' בעדינגונגען.

פון די קאָלעקטירטע געלדער פון אונזערע לאָקאַלס און פון איהר אייגענער קאסע, גיט די אינטערניישאַנעל פאר דעם סטרייק אין סענט לואיס 15 הונדערט דאָלאר יעדע וואָך. אָבער פאר די ווינטער מאָנאטען איז דיזע סומע וועניג, און עס ליגט א גרויסע פליכט אויף דער אידישער ארבייטער בעוועגונג איצט און וועסט צו קומען זיי צו הילף ווי ווייט מעגליך, ביז צום נעכסטען סיזאָן. אין ביידע שטעדט שפּיעלען די באָסעס א פערלאָרענע „גיים". ביי זיי איז עס בלויז א פראגע: „ווי לאנג וועלען די ארבייטער קענען ליידען און הונגערן?" און זיי מיינען, אז אָט, אָט שעפּט זיך אויס די געלד־קוועלע. דאָס טאָרען מיר אָבער ניט און וועלען ניט דערלאָזען! דיזע סטרייקס מוזען און וועלען געוואונען ווערען!

* * *

אונפּארטייאישע מענשען טרייען מאַכען אַ סעטעלמענט.

אין ביידע שטעדט, פילאַדעלפיא און סענט לואיס, מישען זיך פון צייט צו צייט אריין אונפּארטייאישע מענשען און פּרופען מאכען א סעטעלמענט. אין פילאדעלפיא האָט דער סטייט לייבאָר קאָמישאָנער און אנדערע הערפערשאַפטען געטרייעט און גאָרניט אויסגעפיהרט. איצט, בעת מיר שרייבען האָט א קאָמיטע פון די „יונייטעד ביזנעס מען'ס אססאָסיאיישאָן" פערופען א קאָנפערענץ פון ביידע צדדים צו ברייננען צו א סעטעלמענט. די יוניאָן איז וויליג צו סעטלען, אָבער ניט זיך אונטערצוגעבען. די מאַנופעקטשורערס אָבער גיבען אלערליי פוילע תירוצים און ווענדען אָן פערשיעדענע „טריקס" די דאָזיגע מענשען אָבצופּטר'ען, כדי צייט צו געווינען.

אין פערלויף פון לעצטען מאָנאט איז די סאוטה פילאדעלפיא ביזנעס מען'ס אססאָסיאיישאָן ארויס פאר'ן פובליקום מיט א רייהע פאַקטען וועגען דעם סטרייק. צווישען אנדערעס ווערט דאָרט פאָלגענדעס געזאָגט:

„וואָרום האָט קליוולענד אָהער געשיקט מענשען אריינצומישען זיך אין אונזערע אנגעלעגענהייטען? פילאדעלפיא נויטיגט זיך ניט אין עצות פון אנדערע ערטער. ווען ניט די קליוולענדער לייטע, וואָלט דער סטרייק שוין לאנג געווען געסעטעלט. דער לאנג פערצויגענער סטרייק האָט פאראליזירט די געשעפטען אין געוויסע טהיילען פון שטאָדט. ווען מען בעטראכט, אז $125,000 אין וויידזשעס פלעגט ווערען אויסגעצאָהלט וועכענטליך און אז די דאָזיגע געלד איז אוועק נאָך ניו יאָרק און קליוולענד, און אז א היבשע טהייל פון דעם קלאוקס געשעפט איז פון פילאדעלפיא אויף אייביג אוועק, דאַן מוז מען זאָגען, אז עס איז שוין צייט זיך שטאַרק אנצושטריינגען דעם סטרייק צו סעטלען."

דער לעצטער קאָנפערענץ האָט געזאָלט שטאטפינדען דעם 17טען נאָוועמבער. אָבער איידער וואָס ווען, האָבען די באָסעס געוואָלט פריוואט בעאיינפלוסען דעם טשערמאַן פון דער קאָמיטע געגען די סטרייקערס און האָבען בסוד אונטערגעשיקט א חברה מאן מיט פערשיעדענע טענות און פּראָטעסטען. אונטער אזעלכע אומשטענדען קען מען וועניג ערוואַרטען פון דיזען קאָנפערענץ. נ אָ ר די גרויסע בעוועגונג וואָס האָט זיך איצט איבעראל אויפגעהויבען צו שאַפען געלד, קען די מאַנופעקטשורערס ברייננען צום שכל.

אין סענט לואיס עקזיסטירט כמעט דער זעלבער צושטאנד. די סטייט באָארד אָוו ארביטריישאָן האָט גאָרניט גע'פועל'ט. אין פערלויף פון לעצטען מאָנאט האָט זיך געגרינדעט א סיטיזענס קאָמיטע און האָט פעררופען ביידע צדדים צו א קאָנפערענץ. די ארבייטער זיינען געקומען און האָבען פארגעלעגט זייערע טענות. די באָסעס אָבער זיינען ניט געקומען. זיי האָבען די קאָמיטע אין גאנצען איגנאָרירט און דאָס האָט זיי נאַטירליך קיין טובה ניט געטהאָן.

די סיטיזענס קאָמיטע האָט ארויסגעלאָזט א גאַנץ גוטען רעפּאָרט וועגען דעם סטרייק און האָט געראטהען די מאַנופעקטשורערס צו סעטלען דורך ארביטריישאָן און אנצונעהמען אזא זאָרט פראטאָקאָל ווי אין ניו יאָרק. אָבער די מאַנופעקטשורערס האָפען אַלץ, אז די ארבייטער וועלען דעם סטרייק אויפגעבען. עס איז אָבער

דער ליידיעס גאַרמענט וואָרקער

נומער 12. דעצעמבער 1913. 4טער יאהרגאנג

עדיטאָריעלס

אידישע ארבייטער־בעוועגונג נעהמט איף דעם פילאדעלפיער סטרייק

בשעת מיר שרייבען דיזע שורות איז 19 וואָכען, אז די פילאדעלפיער קלאוק מאַכער שטעהען אין א העלדישען קאמפף, ניט נאָר מיט די פילאדעלפיער באָסעס, נאָר אויך מיט די קליוולענדער באָסעס און ניט נאָר מיט זיי, נאָר אויך מיט דער נײשאָנעל אססאָסיאיישאָן אָוו מאַנופעקטשורערס. 19 וואָכען איז, אז די אינטערנײשאָנעל צוזאמען מיט איהרע לאָקאַלס האלטען אויס דעם סטרייק מיט אן ערך 15 טויזענד דאָלאר יעדע וואָך. די איינשטימיגקייט וואָס הערשט אין אונזערע רייהען, אז מען מוז אָנהאלטען דעם קאמפף עטליכע סיזאָנס, אויב נויטיג, איז ווירקליך צו בעוואונדערען.

א 19־וואָכענדיגער סטרייק הייסט אָבער אָנגעזאמעלטע נויט־בעדערפטיגקייט, וואָס לאָזט זיך ערשט ריכטיג פיהלען איצט אין די ווינטער מאָנאטען. האָט די פעראייניגטע אידישע געווערקשאפטען, וואָס פארטרעט אלע אידישע ארגאניזירטע ארבייטער, אויפגענומען דעם קאמפף און אָרגאניזירט א הילפס־קאָמיטע פון אלע אידישע יוניאָנס. קאָמיטעס זיינען טהעטיג און געהן צו די פארשיעדענע יוניאָנס און ערקלעהרען פאר זיי די לאגע. די לאגע איז אז עס איז נויטיג עטליכע טויזענד דאָלאר א וואָך, א חוץ די סומע וואָס די אינטערנײשאָנעל און איהרע לאָקאלס געבען, אום דורכצוזעצען די ערשטע ווינטער מאָנאַטען. א. קאָהען פון די פאָרריערס יוניאָן איז דער טשערמאן און ב. וויינשטיין, דער סעקרעטער פון די פעראייניגטע אידישע געווערקשאפטען איז דער סעק. טרעזש. אלע געלדער וועלען קוויטירט ווערען אין „פאָרווערטס". דער „פאָרווערטס" האָט געעפענט דעם פאָנד מיט א דאָנײשאָן פון א טויזענד דאָלאר. די בראָדערהוד אָוו טיילאָרס האָבען געגעבען טויזענד דאָלאר. די פאָרריערס — 500 דאָלאר און פערשיעדענע אנדערע יוניאָנס האָבען זיך פערפליכטעט צו געבען פערשיעדענע סומען, לויט ווי זייערע קאַסעס ערלויבען.

די גרויסע אידישע ארבייטער בעוועגונג וועט ניט שטעהן פון וויטען און צוקוקען, ווי די מאַנופעקטשורערס פון איסט און וועסט, געשטיצט פון די־נײשאָנעל אססאָסיאיישאָן אָוו מאַנופעקטשורערס, מאַכען איין האנד צו ברעכען סטרייקס און בעגעהען רציחות געגען סטרייקערס און פיקעטס.

מיר גראטולירען די פעראייניגטע אידישע געווערקשאפטען מיט דעם סאָלידארישען שריט וואָס זיי האָבען גענומען. די פערביסענע מאַנופעקטשורערס פון פילאדעלפיא, פון קליוולענד און סענט לואיס וועלען זיך איצט האָבען צו רעכענען ניט נאָר מיט דער שטארקער מאכט פון אונזער אינטערנײשאָנעל, נאָר אויך מיט דער מאכט פון דער אידישער ארבייטער בעוועגונג און מיט דער צוויי־מיליאָנענדיגער מאכט פון דער אמעריקאן פעדערײשאָן אָוו לייבאָר.

* * *

די העלדישע סטרייקערס פון סענט־לואיס

וועהרענד מען האלט אין רערען פון דעם העלדישען קאמפף אין פילאדעלפיא, דארף מען אויך דערמאָנען דעם קאמפף אין סענט לואיס, וועלכער איז ניט וועניגער העלדיש ווי דער סטרייק אין פילאדעלפיא. דער אונטערשיעד איז בלויז, וואָס אין סענט לואיס געפינט זיך א קלענערע צאָהל סטרייקערס, ווייטער ווערט דער סטרייק פון סענט־לואיס גע־

טרעגספער קאַרדס און בוך פאָרם

יאָקאָר סעקרעטערען זיינען געבעטען צו מערקען, אז די טרעגספער קארדס ווע־רען איצט פערקייפט אין בוך פאָרם, 100 טרעגספער בלעטליך אין א בוך, פרייז 1 דאָלאר. ווייניגער פון 100 קען מען ניט קריגען.

דאָס איז די ריכטיגע סייז פון באָטאָן. דער קאָליר איז רויט־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאָבען. דער לייבעל אין מיטען איז אין ווייסען־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאָ־בען. דער באָטאָן איז אַ העכסט־געלונגענע ארטיסטישע שטיקעל ארבייט. אייער סעקרעטער וועט אייך קענען בעקומען דעם באָטאָן פאר בלויז 25 סענט.

קאָלעקטיווע אַגרימענטס אין ענגלאַנד

א סעריע פון 12 ארטיקלען איבער דער דערמאנטער טהעמא וועלען אנהויבען ער־שיינען אין „לידיס גארמענט וואירקער". די ארטיקלען וועלען ענטהאלטען די לעצטע איסקינפטע און שליסע ייעגען א פראגע וואָס איז פון גרויסע וויכטיגקייט פאר די ארבייטער. די ארטיקלען וועלען ווערען גע־שריעבען פון

סידנע וועבב ל. ל. ב.

(דער פערפאסער פון די „היסטאריע פון טרייד יוניאָניזם", אינדאָסטריעל דעמאקרא־סי", „היסטאָריע פון מוניציפאל רעגיער־רינג" און אנדערע ביכער) און

וו. מעללאַר ב. א.

די פראגען, וועלכע די שרייבער וועלען בע־האנדלען וועלען זיין:

קאָנסיליאיישאן און ארביטריישאן.

אגרימענטס אין די קליידער טריידס (2 ארטיקלען).

אגרימענטס אין דער באוועל אינדוסטריע.

די בעציהונגען צווישען בעלי־בתים און אר־בייטער אין די אינדזשיניער און שיף־בוי טריידס, אייזען און שטאָל מאנופעקטור, ארבייט אין די מינען, בילדינג (בוי ארבייטער) טראנס־פארט און אנדערע אינדוסטריען וואו ארבייטער ווערען פעריזווארצט. צום שלוס וועט קומען אן ארטיקעל וואס וועט ערקלעהרען, וועלכע ווירקונגען אגרימענטס האָבען איבער אינדוסטריעלע אָרגאניזאציאָנען און ווי זיי וועלען זיך וואהר־שיינליך ענטוויקלען אין דער צוקונפט. דער ער־שטער ארטיקעל וועט ערשיינען אין אונזער נעקסטען נומער.

דיעזער זשורנאל איז געזעצט און געדרוקט אין דער גרעסטער

יוניאָן דרוקעריי
פון
שרייבער פרעסס
437 גרענד סטריט, ניו יארק

Tel. 6951-6952 Orchard

דעצעמבער, 1913

דער לײדיעס גארמענט װארקער

72 זײטען מיט בילדער

אינהאלט:

עדיטאריעלס: װעגען פילאדעלפיע, סענט־לואיס און דער לעצטער פער־קעפיטא רעפערענדום.

יוניאן פאליטישענס — — — — — — דזשאהן א. דייש.

אונזער טהעטיגקייט פאר די לעצטע זעקס מאנאטען — א. ראזענבערג.

מיין רייזע אין איירארא (פארטזעצונג) - דזשאהן א. דייש.

ווי האלט עס מיט דער קלאוק מאכער בילדינג? — א. ראזבורי.

דער פערבאנד פון די שניידער און עהנליכע פאכען פון עסטרייך — — — — דזשאזעף פראסעק (וויען).

א בליק אויף די אידישע יוניאנס — — — — — — ה. לאנג.

דער נסיון (סקיצע) — — — — — — — — א. באביטש.

דער סיאטעלער קאנווענשאן און רעזאלושאנס וועגען אונזער אינטערנעשיאנאל.

דער זעקסטער פיערטעל־יעהרליכער מיטינג פון דזשענ. עקזעקוטיוו באארד, און לאקאלע נייעס.

אפיציעלער ארגאן פון דער
אינטערנעשאנאל ליידיס גארמענט װארקערס יוניאן.